

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 200
14 de desembre de 2011

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

Presidència de l'H. Sr. Antoni Fernández Teixidó

Sessió núm. 10

SUMARI

Compareixença

d'una representació de la Federació de Municipis de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 35300226/09) (decaiguda) p. 3

Compareixença

del degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00217/09) p. 4

Compareixença

de Ferran Huertas Colomina, director de la Fundació Universitària Eserp i del Consell Superior Europeu de Doctors i Doctors Honoris Causa, amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00218/09) p. 6

Compareixença

de Lluís Alonso González, catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona, amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00219/09) p. 14

Compareixença

de Guillem López Casanovas amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00220/09) p. 16

Compareixença

d'una representació de Pimec amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00225/09) p. 23

Compareixença

d'una representació de Foment de Treball Nacional amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00224/09) p. 24

Compareixença

d'una representació de la Unió General de Treballadors amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00223/09) p. 31

Compareixença

d'una representació de Comissions Obreres amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00222/09) p. 32

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00227/09) p. 33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix Antoni Fernández Teixidó, acompanyat de la vicepresidenta, Montserrat Capdevila Tatché, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Ferran Falcó i Isern, Lluís Guinó i Subirós, M. Mercè Jou i Torras, Josep Maria Llop i Rigol, Montserrat Ribera i Puig i Maria Senserrich i Guitart, pel G. P. de Convergència i Unió; Ernest Maragall i Mira, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo i Josep M. Sabaté Guasch, pel G. P. Socialista; Pedro Chumillas Zurilla i José Antonio Coto Roquet, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Sergi de los Ríos i Martínez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya, Joan B. Casas Onteniente; el director de la Fundació Universitària Eserp i del Consell Superior Europeu de Doctors i Doctors Honoris Causa, Ferran Huertas Colomina; el catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona Lluís Alonso González; el catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra Guillem López Casasnovas; el director del Departament d'Estudis Econòmics i Fiscals de Foment del Treball Nacional, Salvador Guillermo Viñeta; el president de la Comissió Economicofiscal de Pimec, Joan M. Gimeno, acompanyat del director d'estudis, Moisès Bernal; la secretària adjunta a la Secretaria General de la Unió General de Treballadors, Laura Pelay i Bargalló; la secretària de Comunicació i Imatge i portaveu de Comissions Obreres de Catalunya, Dolors Llobet i Maria, i el secretari general adjunt de l'Associació de Municipis i Comarques, Rafael de Yzaguirre.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00217/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.
2. Compareixença de Ferran Huertas Colomina, director de la Fundació Universitària Eserp i director del Consell Superior Europeu de Doctors i Doctors Honoris Causa, amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00218/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.
3. Compareixença de Lluís Alonso González, catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona, amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00219/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.
4. Compareixença de Guillem López Casasnovas amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00220/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.
5. Compareixença d'una representació de Foment del Treball Nacional amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00224/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

6. Compareixença d'una representació de Pimec amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00225/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

7. Compareixença d'una representació de Comissions Obreres amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00222/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

8. Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00223/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

9. Compareixença d'una representació de la Federació de Municipis de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00226/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

10. Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00227/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Substanciació.

El president

Si us sembla, comencem.

Compareixença

d'una representació de la Federació de Municipis de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 35300226/09) (decaiguda)

Tenim una previsió per... Com que resulta que a la darrera compareixença en lloc de dos n'és un, perquè tenim aquí una comunicació del senyor Moreno, secretari general de la Federació de Municipis de Catalunya, que ve a dir que, doncs, excusa la seva assistència, vol dir que, si ens ajustéssim al que a hores d'ara està previst, això vindria a acabar entre dos quarts i tres quarts de nou. *It's up to you*, o sigui, depèn del..., perquè ells parlaran el que hagin de parlar, tenen deu minuts per compareixent, menys no en poden tenir, i cinc minuts per contestar totes les preguntes, menys no en poden tenir. Tenint en compte que les preguntes acaben sent molt reiteratives, perquè acabem preguntant tots els mateixos..., a les mateixes persones, o les mateixes preguntes a persones diferents, no?

Depèn de vosaltres; comencem d'immediat, i la idea és acabar a quarts de nou, però depèn molt de la durada de la vostra intervenció, que no pot ser, recordeu-ho, més enllà de cinc minuts. Per grup. *(Veure de fons.)* Cada dos. D'acord? *(Pausa.)*

Suspenem la sessió un momentet per donar la benvinguda als compareixents del primer i segon punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre i onze minuts.

El president

Seguim amb els treballs de la comissió, senyores i senyors diputats.

I ho fem abordant les dues primeres compareixences de la tarda.

La primera és del degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya, el senyor Joan Baptista Casas Onteniente. Sigui vostè molt ben rebut, eh? És un plaer tenir-lo aquí, senyor Casas. I ho fa, com deia, en nom del Col·legi d'Economistes de Catalunya. També l'acompanya el senyor Maurici Olivé, que és gerent del col·legi. Sigui també, senyor Olivé, molt ben rebut als treballs d'aquesta comissió.

I també un segon compareixent, que és el senyor Ferran Huertas Colomina, director de la Business School de la Fundació Universitària Eserp i secretari del Consell Superior Europeu de Doctors i Doctors Honoris Causa. Senyor Huertas, sigui vostè també molt ben rebut.

I si els sembla, sense solució de continuïtat, comencem, advertint-los que vostès tenen deu minuts cadascú per fer la primera intervenció. Després els grups parlamentaris tenen un temps entre tres i cinc minuts per grup parlamentari, i finalment els resten cinc minuts a cadascú per respondre les preguntes que els puguin formular els grups parlamentaris o les observacions que vostès creguin oportú que han de realitzar.

Compareixença

del degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00217/09)

Sense més preàmbuls, senyor Casas, té vostè la paraula.

Joan B. Casas Onteniente (degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya)

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo els faré una mica de reflexió i de comentaris sobre el text que fa referència al tema de l'estabilitat pressupostària.

Bé, primer faré una mica..., molt resumidament, per no repetir el que vostès ja coneixen i que segurament ja han tingut ocasió d'escoltar en altres intervencions, faré una miqueta d'explicació, introducció del marc en el qual ens trobem, i què és el que intueixo que dona lloc a la proposta, aquesta, de Llei d'estabilitat pressupostària.

En primer lloc, com vostès saben vivim immersos en el que s'anomena una crisi de sobreendeutament, que en alguns casos, a més a més, en alguns països

s'acompanya d'un problema de dèficit públic important, no? Això realment ha generat, i és cert, en allò que en diem «els mercats» una desconfiança important dels mercats, del sector bancari, entre ells, de la societat en general... És a dir, vivim una crisi de sobreendeutament que repercuteix directament en una crisi de confiança a tots els estaments que participen en l'àmbit econòmic.

També seria bo recordar, dins d'aquest marc, que la política europea sembla que s'encamina finalment cap a una recuperació del que era la política que es va establir inicialment a Maastricht, eh?, és a dir, cap a una recuperació dels equilibris macroeconòmics bàsics. En aquest sentit parlem d'endeutament i parlem de dèficit públic, fonamentalment. Sembla, doncs, que la política que haurà de permetre l'estabilitat i la permanència de l'euro s'encamina cap a una recuperació d'aquests equilibris macroeconòmics bàsics.

També voldria dir, dins d'aquest marc d'introducció, que estem, diguem-ne, condicionats per una modificació que en aquest sentit hi ha hagut en la Constitució espanyola, com vostès saben, i també la que previsiblement hi haurà en els tractats de la Unió Europea. Per tant, aquest és un marc que no podem ignorar amb relació a les possibles alternatives que puguem establir nosaltres.

I finalment també voldria dir una altra cosa, que va lligada amb tot això, que és que la necessitat de posar en un marc de la importància que pot ser una llei, o inclús la mateixa constitució, la impossibilitat de superar determinats límits del dèficit públic, de fet, no vindria donat o no seria necessari si el conjunt de les economies haguessin respectat d'entrada el que són els criteris de bona governança o els criteris macroeconòmics bàsics.

De fet, des del nostre punt de vista, com a economista he de dir que el fet que es posi en una llei de la importància que pot tenir la que discutim aquí, o de la Constitució, o dels tractats de la Unió Europea, en el fons no deixa de ser una desconfiança cap a la capacitat que es té de mantenir de *motu proprio*, sense necessitat d'una imposició de caràcter legal, el que són els criteris bàsics d'una bona governança de caràcter econòmic. En el nostre cas, hem de dir que no únicament aquí sinó al conjunt de diversos estats s'ha cronificat un tema que hauria de ser conjuntural. És a dir, l'existència de dèficit públic òbviament no és un tema contraindicat per definició i per sempre. Les polítiques anticíclics, diguem-ne, demanen i preveuen polítiques d'aquest tipus. El problema no és aquest, el problema és que un tema que té un enfocament de caràcter temporal, conjuntural, acaba cronificant-se i acaba creant o acaba esdevenint un aspecte estructural de l'economia. Això és allò que no es pot mantenir.

Bé, dins d'aquest marc, doncs, i una vegada..., abans d'entrar en concret en els aspectes que es proposen aquí, en el projecte de llei, voldria fer bàsicament un altre comentari, que és que en principi efectivament aquest tipus de plasmar en normativa d'aquest

rang el dèficit públic no deixa de ser una limitació o un condicionant de les polítiques anticíclics quan aquestes s'hagin d'aplicar. És evident. Una altra cosa és que siguin necessàries o no, però representa una certa limitació.

I segurament que, aquest és un comentari molt poc de caràcter econòmic, però val la pena dir-lo perquè està emmarcat en això, es pot mirar de dues maneres, no? Una manera és dir: «Home, hi ha hagut una pressió dels mercats com a conseqüència d'una cronificació d'aquest dèficit que ha comportat que aquesta pressió modifiqués el marc legal fins a l'extrem de limitar la seva capacitat.» Seria, per entendre'ns, en aquest sentit una victòria dels mercats. Des d'un altre punt de vista es podria dir també que, home, si posem això a la Constitució, els mercats es trobaran amb poc marge de maniobra. És a dir, si es limita en el seu moment el dèficit públic, per tant, el que fem és limitar, després, la capacitat de pressionar dels mercats perquè no podran exercir la pressió que fan ara. Per tant, serien dues formes de veure-ho.

Entrant en el tema concret, el text que es proposa parteix de diversos conceptes que val la pena concretar una mica. Primer, és el tema del dèficit pressupostari estructural. És un concepte que està relativament ben definit, però com vostès saben, conceptualment està ben definit, a la seva pràctica no ho és tant, i inclús està en procés de desplegament, tant en l'àmbit espanyol, derivat de la modificació de la Constitució, com, inclús en el seu moment, en cas que es modifiquin els tractats de la Unió Europea, també s'haurà de concretar com es calcula aquest dèficit pressupostari estructural. Que conceptualment ve a dir: «Escolti, tot allò que sigui, diguem-ne, diferent del que es produiria amb una evolució dels ingressos i de les despeses en un entorn normal, és a dir, que segueixi la tendència habitual dels últims anys, allò..., el que excedeixi d'això seria dèficit no estructural.»

Per tant, dit d'alguna manera, allò que seria normal, tant en ingressos com en despeses, del que seria el que en podríem dir la normalitat tendencial de l'economia, allò és el que excediria el que en principi no hauria de produir-se. Per tant, doncs, el dèficit estructural pressupostari conceptualment el podríem definir, però jo voldria dir també que el seu càlcul provoca o provocarà determinades dificultats. Què és una tendència regular, fins a quin punt aquesta tendència no es modifica precisament per les polítiques econòmiques...? En fi, no serà tan fàcil de calcular-ho.

Ara, des del meu punt de vista, aquest percentatge que surt en la llei, doncs, estaria relacionat, per tant, amb el fet d'evitar que es cronifiqui una part de dèficit per sobre del que seria normal. La dificultat que hi veig... Conceptualment em sembla segurament convenient, amb les limitacions i advertiments que he fet abans; el seu càlcul concret haurem de veure com es desplega, tant com a conseqüència de la modificació de la Constitució com en el seu moment a la Unió Europea, que, com vostès saben, parlem d'un 0,5 per cent, no del 3 per cent que teníem ara

a Maastricht. Veurem també com es va concretant. Aquest seria un problema.

De fet, en sentit contrari a això, també parla la llei d'un fons de reserva, que estaria bé. Tot i que també estem amb el mateix problema de la seva definició, que és: home, en els anys, si em permeten l'expressió col·loquial, de vaques grasses, doncs, no ens gastem aquest superàvit, sinó guardem-lo, bé per reduir el deute o bé per evitar més endeutament, eh? Per tant, diríem, per un cantó intentem que no hi hagi un dèficit que no sigui estrictament el derivat de l'evolució, entre cometes, «normal» de l'economia, i, per l'altre cantó, si això es produeix en sentit positiu, creem un fons de reserva per evitar futurs endeutaments o per cancel·lar l'endeutament que tenim ara. També té sentit, diguem-ne que s'inclouria dins dels conceptes de bona governança econòmica, però no defugim de la certa dificultat a calcular-ho.

Dit això, també la mateixa normativa que m'he estat estudiant presenta dos aspectes que val la pena també relacionar-los. Un és el d'intentar generar confiança. Per això en aquest article, pel que veig, hi ha un article que parla que en l'execució de crèdits pressupostaris, de fet, tindrà una certa prioritat tot el que és la càrrega financera d'interessos i capital de la Generalitat, i, per tant, això, aquesta prioritat, prioritització d'aquest concepte, que es diu específicament, cal relacionar-lo amb aquesta necessitat de conferir confiança que en aquests moments no hi és, perquè, de fet, per norma no seria imprescindible haver-ho de posar per llei.

I finalment, també, el mateix text parla de mesures excepcionals. Per tant, hi ha una certa salvaguarda del que es preveu, que és que en cas de situacions, diguem-ne, catastròfiques o de recessió econòmica, i sempre que el Parlament ho vegi clar, que afecta d'una forma important als comptes de la Generalitat, aquests límits podrien sobrepassar-se.

Per tant, diguem que, fent una mica de resum, a mi em sembla que el que es plasma en aquesta norma, doncs, s'inclouria en els criteris, ho repeteixo, de bona governança econòmica. Hauria estat desitjable que no s'hagués de plasmar en una norma d'aquest rang –això no és així per la tradició que tenim i per la història que portem. Hi hauran dificultats de calcular els paràmetres, els tants per cent de dèficit que estipula, que són per a l'any 2018, en aquest sentit dos anys abans del que estableix la Constitució espanyola, que és el 2020, perquè aquests conceptes de tendència, aquests conceptes de dèficit estructural, doncs, segurament seran motiu d'un debat posterior, perquè no estan tan clarament definits.

El concepte de fons de reserva em sembla coherent amb aquest altre principi. I tornem a estar en un altre article de salvaguarda, però que també comporta determinats aspectes d'interpretació, que és quan definirem que hi ha recessió, quina correlació de forces al Parlament podrà definir-ho, quins elements podem considerar que són catastròfics, catastrofistes o de catàstrofe... Bé, quins seran els elements que permetran superar aquests límits, no? Per tant, doncs, dins

d'aquest concepte d'oportunitat per intentar evitar que creixi la desconfiança en l'entorn en què estem, bé, hi han elements que després d'aquesta definició conceptual caldrà que es vagin concretant i que segurament seran motiu també de força polèmica.

No sé si he consumit el...

El president

Amb escriu.

Joan B. Casas Onteniente

Amb escriu? (*Pausa.*) Bé, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Casas. Ha emprat 11.20. El temps passa volant...

Compareixença

de Ferran Huertas Colomina,
director de la Fundació Universitària Eserp
i del Consell Superior Europeu de Doctors
i Doctors Honoris Causa, amb relació al
Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària
de Catalunya (tram. 353-00218/09)

Ara és el torn del senyor Huertas. Senyor Huertas, té vostè la paraula per un espai de deu minuts.

Ferran Huertas Colomina (director de la Fundació Universitària Eserp i del Consell Superior Europeu de Doctors i Doctors Honoris Causa)

Molt amable. Intentaré... Perquè aquesta llei, que hi ha nou articles..., la primera part de la meua intervenció, si no els sembla malament, està una mica orientada cap a aquells aspectes que des del meu parer personal crec que no recull la llei, perquè no m'agradaria tornar a repetir coses que, com ha dit el ponent anterior, ja saben vostès pels mitjans de comunicació o per la mateixa llei.

Honorable president, diputats i diputades, primer de tot agrair al Parlament que hagi confiat en mi per donar la meua opinió sobre aquesta llei. Vostès m'han convocat per parlar del Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, que va passar el debat de la totalitat, i que ara ja està en el període de compareixences i que tindrà el debat d'esmenes després d'aquest període.

Primer, la meua opinió és que el principi que estableix aquesta llei no és necessari. No és necessari si tots els polítics fossin suficientment responsables per no gastar-se més del que té i el que no es té, i tenint en compte que ja existeixen uns criteris d'estabilitat financera establerts per la Unió Europea, i pel recent canvi constitucional i la llei orgànica que el desenvoluparà.

Segon, aquest principi d'estabilitat financera establert a la Unió Europea no el van complir Alemanya ni

França, i tampoc Espanya, en els darrers anys respecte al límit de dèficit. Les dades macroeconòmiques del Regne d'Espanya de dèficit pressupostari, taxa d'atur, creixement de deute de l'Administració central, de les administracions autonòmiques i locals, entre d'altres, han posat en perill l'economia espanyola i catalana, i el fet d'això és l'augment considerable del dèficit que hem tingut. Tot això ha provocat una situació de risc de solvència amb una prima de risc que va arribar fins als sis-cents punts bàsics de diferència respecte al bo alemany i una rebaixa de la qualificació creditícia del Regne d'Espanya i de les comunitats autònomes per part de les agències de ràting com Standard & Poor's, Fitch o Moody's.

Davant d'això, el passat mes d'agost es va decidir canviar l'article 135 de la Constitució. Aquest canvi és veritat que no era necessari pel que ja estava marcat per la Unió Europea, com he dit abans, però va ésser necessari donar uns missatges clars als inversors, a la gent que confia en la nostra economia i a la gent que inverteix en nosaltres, que ens dona crèdit i que combrega amb el que diem.

Alemanya i Polònia són els únics països de la Unió Europea que fins ara han inclòs en les seves constitucions una limitació al dèficit públic. I fora d'Europa, els Estats Units i Xile fixen per llei un màxim de dèficit en els seus estats. De fet, en la reunió del Consell Europeu d'aquest cap de setmana la llei d'estabilitat pressupostària ha d'estar inclosa en les constitucions europees. Crec que les Corts Generals han fet bé a avançar-se a aquesta necessitat de canvi que demanava la Unió Europea per donar un missatge de credibilitat per als mercats internacionals i nacionals. A més a més, que el límit de dèficit que portarà la llei orgànica d'estabilitat pressupostària del 0,14 per cent per a les autonomies sigui el mateix que aparegui en el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya és un missatge també que complim amb la llei. De fet, el proper president del Govern d'Espanya ha dit que la primera llei que s'aprovarà en la legislatura serà aquesta llei orgànica.

Tercer. Un altre inconvenient d'aquesta llei és que el polític no té l'obligació de fer-la complir. No recull quines responsabilitats i conseqüències tindran per no complir amb la llei. Com a exemple tenim la llei de morositat, en la qual es marcava que s'havia de pagar en determinats terminis, i resulta que inclús l'Administració pública en molts casos no la compleix. Per tant, vostès, els legisladors, han de posar els mecanismes adequats perquè cap polític incompleixi aquest principi d'estabilitat pressupostària. S'han d'establir els mecanismes de cara que el polític es vegi obligat a complir la llei i no sigui solament una qüestió de principi polític.

Quart. Un altre inconvenient és el fet que solament es parla de la Generalitat de Catalunya en l'article primer, i s'hauria d'estendre a tot el sector públic català en el seu conjunt, és a dir, consells comarcals, ajuntaments, totes les empreses del sector públic, i a nivell autonòmic. I al mateix temps determinar quines responsabilitats tindran aquelles persones que no compleixen la llei.

Cinquè. Recordar que el pacte fiscal de l'euro, subscrit durant el Consell Europeu del 8 i 9 de desembre passats, farà que entrin en vigor les noves reformes del govern econòmic de la zona euro que converteix en realitat parts dels acords de la reunió. Entre aquestes mesures que ja són d'aplicació immediata figuren les sancions quasi automàtiques per a aquells països que no acatin les recomanacions per reduir el dèficit públic, el deute públic o els desequilibris macroeconòmics interns. A partir d'ara el consell de ministres d'economia i finances de la Unió Europea, quan consideri que un país de la zona euro amb un dèficit superior al 3 per cent del PIB no accepti les recomanacions fixades, la Comissió Europea sancionarà aquest estat amb una multa equivalent al 0,2 per cent del PIB. Aquesta multa estarà aprovada automàticament a menys que hi hagi una majoria qualificada de ministres que s'hi oposin. Hem de recordar que el regne d'Espanya ha de situar el dèficit públic per sota del 3 per cent l'any 2013.

Per acabar, insisteixo en la necessitat de generar confiança. Crec que és una llei hauria de ser una llei innecessària perquè qualsevol polític, administrador públic, hauria d'entendre que no es pot gastar més del que es té, i, per tant, crec igualment que és un missatge positiu que ajudarà a generar confiança que més inverteixi en el nostre país i a demostrar que som capaços que al que ens presta diners..., que se li pagui quan ens els presta. I crec que és bo que la Generalitat de Catalunya avanci aquesta llei dos anys abans que acabi la futura llei orgànica, que en lloc del 2020 sigui el 2018.

Sisè. Com a conclusió, destacar que és molt bo per a Catalunya aquest projecte de llei, aquest principi necessari d'estabilitat pressupostària per a l'equilibri financer de despeses i ingressos, perquè els partits polítics que desitgin gastar més del que està permès per la llei es veuran obligats a l'augment dels impostos i hauran de pensar que no podem anar repercutint les properes generacions amb aquestes despeses. Del que es tracta és que cap polític s'aprofiti de treure un rèdit polític i provoqui un determinat futur negatiu per al conjunt de la societat catalana.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Huertas, per la seva intervenció. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, i per un espai que no pot excedir en cap cas els cinc minuts, té la paraula la diputada Martínez-Sampere, en nom del Partit Socialista de Catalunya. Endavant, diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, molt bé, president. Moltes gràcies, i evidentment donar-los la benvinguda en aquest Parlament. Anirem molt ràpids. Avui els temps són molt, molt ajustats i, per tant, intentarem fer-los preguntes molt concretes perquè vostès ens puguin, després,

respondre, més que parlar del que creiem nosaltres sobre aquesta llei, que hi vam votar a favor, que es tramités. I els arguments ja estan avui en la transcripció del Ple del Parlament, i, per tant, ho podem mirar tots mitjançant les noves tecnologies que tenim.

Ràpidament. Per què m'agradaria que parléssim més de..., si els sembla bé, que sigui el número el 0,14. És a dir, a la Constitució espanyola no està fixat, a Europa ara sembla que el fixarem en 0,5. Això s'haurà de debatre, després, en termes d'una llei orgànica, i, per tant, té sentit que Catalunya s'avanci i fixi aquest número? Si fos més restrictiu que el que després es farà a la llei orgànica tindria un sentit? Si ho fos menys, tindria algun sentit? I, per tant, una mica més de debat sobre si és correcte fixar o no aquest 0,14 per cent.

En segon lloc, té sentit que ens avancem dos anys respecte al que fixen un cop més la Constitució i els tractats europeus? Té algun sentit? I no només filosòfic o polític respecte al que ha de ser, sinó: és efectiu o no és efectiu avançar-nos dos anys? Perquè, com nosaltres ja vàrem dir, el deute, també el deute català, porta una marca molt clara, que és marca Reino de España, i és així com es comercialitza en els mercats internacionals, és la raó per la qual s'ha de fer un pla d'estabilitat en un òrgan federal com és el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Porta aquesta marca. En segon lloc, això depèn, com veiem de manera massa insistida des de fa més de tres anys..., que depèn també de l'evolució dels mercats del deute europeu. I, per tant, és o no efectiva en aquests moments aquesta llei que fem avui en comparació de la llei orgànica, que s'haurà de fer després, que desenvolupi el canvi constitucional. I en quines contradiccions podem entrar, i si ens ajudaran o no en aquest sentit.

L'última pregunta..., també vostè, senyor Casas, s'hi ha estès. Si no tenim una bona definició del que és dèficit estructural, si no tenim una bona definició del que vol dir «circumstàncies excepcionals»... La crisi econòmica té una definició acadèmica, no?, són més de tres trimestres seguits de recessió. Però, en tot cas, si és veritat que totes aquestes definicions són subjectes a interpretacions, fins a quin punt, per tant, serà efectiu que estiguem tota l'estona parlant de dèficit estructural. A Europa ho han deixat més clar, han dit: «0,5, 3 per cent corrent.» Nosaltres aquí no fem aquest tipus de discriminació, i jo els vull preguntar si vostès creuen que, en canvi, seria oportú introduir aquesta discriminació atès que el dèficit estructural i la seva definició acadèmica i estadística entren en moltes contradiccions i inexactituds.

Moltes gràcies, president.

El president

Sí, senyor Casas. Moltes gràcies, diputada Martínez-Sampere, per la seva intervenció. És el torn del Grup Parlamentari Popular. Diputat Chumillas, té vostè la paraula.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Dono la benvinguda al senyor Casas i al senyor Huertas, i les gràcies per haver comparegut davant d'aquesta comissió.

Només faria..., o demanaria, una miqueta més d'explicació de per què pensa, sobretot el senyor Casas, que introduir aquest criteri d'estabilitat pressupostària en una llei significa dues coses: per una banda, una desconfiança en el bon fer polític, i, per una altra, una limitació de polítiques anticíclicues.

Primera cosa, desconfiança. Què significa desconfiança? Bé, si fóssim tots bons pares, d'acord amb els criteris comptables de molts pares de família i tal, faríem una..., no farien falta determinats criteris comptables. Si tothom fóssim conductors responsables, no farien falta limitacions de velocitat; si tothom..., etcètera. Llavors, més que dir... És clar que hi ha desconfiança, per això es posen aquests límits. Però és convenient o no és convenient? Aquesta és la primera pregunta.

I l'altra, diguem-ne, els mecanismes de limitació de polítiques anticíclicues, atès que hi ha un fons de reserva, no creu vostè que ja, doncs, diguem-ne, es poden compensar aquestes coses?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Chumillas. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Jo, agrair-los també la seva presència. I d'entrada, dir-los que el meu grup parlamentari va votar en contra d'aquesta llei, i continuarà votant en contra d'aquesta llei si no s'elimina, no?, si no es tira endavant. I com que veig que sí que s'hi tirarà perquè hi ha una majoria..., per la qual cosa vostès entendran que en la meua intervenció, doncs, es notará bastant aquest tema.

Vostès deien la necessitat d'aquesta confiança, i el senyor Chumillas també deia aquesta confiança en la necessitat que hi hagi algú que protegeixi. Fins i tot el senyor Huertas deia que els polítics..., la seva incapacitat, a vegades, de poder fer les coses ben fetes, no? La seva manca de responsabilitat, perquè si fossin responsables no seria necessària una llei, no? Veritablement algú pensa...? Perquè, aquest clima de confiança, qui el crea o qui el mana? Allò que n'anomenem «els mercats»? (Pausa.) Perquè són ells els qui decideixen si tinc confiança o no en un país o en un altre, i en la seva capacitat o en una altra. Perquè si aquesta confiança venia determinada per una normativa, com era Maastricht –que vostè, senyor Casas, hi feia molt bona referència–, podem comptar quantes vegades s'han saltat el 3 per cent o el 60 per cent de deute Alemanya i França? Quantes? Deu, dotze vegades? I no ha passat absolutament res. Allí hi havia confiança en aquells moments? Qui la creava, la confiança?

Per què ara sí que ha d'haver-hi una cosa que se'n diuen mercats, i que després tenen la seva repercussió en el Consell Europeu, i decidir que hi ha d'haver aquests percentatges de dèficit i aquests percentatges de deute? Vull dir..., perquè amb la confiança tindriem algun problema. Jo mai he hagut de necessitar..., i menys que aquesta confiança, a més a més, vingui reglamentada per una cosa tan poc flexible com és una constitució. Té tota la raó, senyor Casas; ho comparteixo. No es poden fer polítiques anticíclicues amb això, s'ha acabat fer polítiques anticíclicues. O sigui, nosaltres reaccionem a una situació concreta perquè hi ha una crisi econòmica duríssima, i alguns decideixen prendre algunes polítiques concretes que es poden cronificar, com diu el senyor Casas. Què farem després, quan resulta que la situació..., doncs, no sigui necessari portar aquesta política d'estabilitat, per alguns anomenada d'austeritat? Tornarem a canviar la Constitució? Perquè veritablement un país, un govern, una família, una empresa no pot crear un dèficit? No es pot endeutar? Doncs, val més que plegui, perquè no faran res.

Quins són aquests límits del deute i de l'endeutament? Qui ens els ha de posar? Per què aquest 3 per cent o aquest 60 per cent –bé, que ara ja l'abaixaran–, quan veritablement els mateixos impulsors d'aquestes situacions, doncs, no els porten a terme, no? Aquesta és una situació molt complicada, no?

I, a més a més, quan això comporta fer una llei que el senyor Casas, comparteixo unes quantes coses que deia..., que ens ha generat molts dubtes, em penso que és una llei amb molts dubtes, no? La limitació de les polítiques cíclicues, què vol dir el dèficit estructural, què vol dir el creixement tendencial, una altra definició que és possible que vostè... Jo no sóc economista, eh? Ja es nota, suposo que ho van notant, eh? Però a vostès que són economistes i que en saben molt més que jo..., creixement tendencial, potser teòricament sí però a la pràctica, com vostè ha dit, no sé com ens ho farem. O sigui, hi ha tot un seguit... O sigui, estem fent una llei que no la sabem ni interpretar. O sigui que en el fons hi ha exclusivament una opció ideològica de dir «hem d'anar a limitar la despesa social, anar pel tema que en diem austeritat i anar retallant, anar retallant despesa social» que en el fons ens porta a recessió.

Vaig..., perquè hi ha la pregunta definitiva que va per aquí, no? Perquè si veritablement portem ja molt de temps amb aquesta política d'estabilitat a nivell europeu, a Catalunya fa un any que portem aquesta política d'estabilitat ja portada, allò, fil per randa i dogmàtica... Ja ho veuen que amb aquesta llei volem ser, a més a més, més dogmàtics, els més dogmàtics dels europeus i del que vostès anomenen «el Regne d'Espanya». Com ens pot servir, com ens pot servir aquesta eina que veritablement, des d'un punt de vista pràctic, des del punt de vista del que han de servir les lleis, no?, per ajudar a superar, per ajudar a ordenar, doncs, està carregada de dubtes, fins i tot en les seves definicions més conceptuals? Aquest és el problema que a nosaltres ens crea més desconfiança, no?

Perquè, és clar, ara la confiança..., fins ara semblava que això que n'anomenem «els mercats», deia, la confiança estava dipositada en aquells que compleixen dèficit i deute. Perdoni, institucions financeres, encara no fa poques setmanes, deien: «No, no, no; és que qui ens genera confiança és aquell que creix.» I amb aquestes polítiques d'austeritat i amb aquesta llei d'estabilitat financera, es pot créixer? No, només hi ha recessió. No m'ho invento jo, són les xifres que podem veure a molts països que passa això, perquè tothom està espantat –tothom està espantat. I un s'espanta..., i perdonin ara el parèntesi que vull fer, ja m'ho permetrà el president, fins i tot el portaveu del Govern de Catalunya, quan reclama que se li pagui la disposició addicional tercera, diu –diu– que això pot fer que no hi hagi diners de tresoreria. Què té a veure una cosa amb l'altra? Què té a veure una cosa amb l'altra? Ho dic perquè..., sap per què? Perquè això provoca...

El president

Diputat –diputat–, si em permet només un instant, porta vostè 5.20, no ha formulat cap pregunta...

Joan Boada Masoliver

Què diu?, 5.20?

El president

Cinc vint. No ha formulat cap pregunta. Sé que vostè malda per fer una pregunta o dues, com ens ha anunciat; si la pogués formular...

Joan Boada Masoliver

Sí, sí. Perdoni.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Joan Boada Masoliver

Perdoni, que ja he vist que m'he anat animant, i... Sí, sí; demano disculpes, president, perquè, si no, estarem... Perdonin, eh? Perdonin, però ja es veu que no sóc economista. El que vull dir jo és: veritablement aquesta Llei d'estabilitat pressupostària i tot el que comporta –austeritat, tot el que comporta de reducció de despesa social–, ens ha de servir? Aquesta i tot el que comporta, eh?: i la modificació de la Constitució, i el que pugui venir d'orgànica de l'Estat espanyol... Ens ajuda a superar la crisi financera que patim en aquests moments?

Aquest és el meu objectiu, com a diputat, que els homes i dones d'aquest país puguin viure millor del que viuen en aquests moments. Aquesta llei veritablement ens ha d'ajudar a sortir de la crisi, o ens ha d'enfonsar encara més en la recessió que patim?

Perdoni, eh?, senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si em permeten una consideració..., que no hem de lligar a cap intervenció, eh?, a cap ni una. Recordin que el debat de totalitat l'hem tingut. El debat de totalitat l'hem tingut, estem davant del tràmit de compareixences, és per fer preguntes. Naturalment totes les intervencions dels diputats sempre són ben rebudes, i sobretot si tenen tant d'interès. Però jo els demano, perquè tenim moltes compareixences, que si podem ajustar-nos respecte a les preguntes, doncs, potser ens anirà millor, eh? Agraïm la seva intervenció, senyor Boada, com no podria ser d'una altra manera.

Gràcies. És el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor de los Ríos, té vostè la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, donar les gràcies als dos compareixents, el senyor Casas i el senyor Huertas, per la seva intervenció, i els faré dues preguntes molt, molt concretes.

En primer lloc, aquest projecte de llei fixa una limitació del 0,14 quant al dèficit públic que es pot generar. Vostès troben lògic que les comunitats autònomes, en general, tinguin una limitació del 0,14 quan només tenen el 17 per cent del deute públic viu, global, de l'Estat i, en canvi, l'Estat es reservi el 0,26 per cent quan tenen tres quartes parts del deute públic global de l'Estat? Primera pregunta.

Segona pregunta. Creuen que aquesta llei d'estabilitat també hauria de preveure que en casos de no-compliment de l'estabilitat no es poden fer modificacions legislatives que disminueixin ingressos? És a dir, en un cas concret de no-compliment d'estabilitat pressupostària, que una llei com aquesta impedisés suprimir un impost com, per exemple, ha succeït amb l'impost de successions. Crec que ha quedat clar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat De los Ríos. Ara és el torn del Subgrup Ciutadans. Per formular la seva intervenció el diputat Cañas té la paraula. Endavant, diputat.

Jordi Cañas Pérez

Sí; gracias, presidente. Gracias a los dos comparecientes por su presencia en esta comisión. A mí también me gustaría exclusivamente formular preguntas, pero es que ustedes no han venido aquí solo a hacer una explicación, sino que han incorporado, digamos, unos principios, unos argumentos de base como si fueran irrefutables. Entonces, claro, yo ahí no puedo estar de acuerdo, e intentaré destinar una parte de mi intervención a matizar algunas de las afirmaciones que ustedes han hecho.

Decía, el señor Huertas, que esta ley sería innecesaria si los políticos gastasen aquello que ingresan, riñéndonos al conjunto de la clase política; no sin razón

—no sin razón. Pero, claro, yo creo que usted también debería incorporar que la deuda pública no solo es consecuencia del exceso de gasto, ¿no? ¿O sí? (*Pausa.*) Yo creo que no. Y usted también lo sabe. Sería bueno que ustedes lo incorporasen a su razonamiento. Lo digo por si usted va a otra comisión de algún otro parlamento —que supongo que caerán en cascada en varios parlamentos autonómicos— que usted lo intentase incorporar.

Es decir, no es únicamente que se gaste más, porque usted supongo que recuerda que España en el año 2008 tenía unos datos macroeconómicos que no estaban del todo mal. Si nos retrotraemos al 2007 o 2006, todavía más. Es decir, ¿nos hemos vuelto todos locos aquí en dos años? ¿Es que de repente la clase política se ha vuelto majareta y ha decidido gastar más de lo que tiene? ¿O es que realmente estamos en una situación de catástrofe?

Porque decía el señor Casas..., una de sus dudas, supongo que no en la misma línea que las mías, decía: «Claro, es que ¿cuáles son los motivos de revisión, las medidas excepcionales?» Yo les voy a decir a ustedes algunos datos, seguro que usted los conoce, pero no si a usted esto le parece excepcional o no. Veinte por ciento de desempleo, 21; 50 por ciento de las personas mayores de nuestro país en el umbral de la pobreza; cerca del 20 por ciento de nuestros niños, los catalanes, que no pueden comer una vez al día proteína animal; 400.000 familias que han perdido su vivienda; 50 por ciento de desempleo juvenil. Yo creo que son datos que yo no sé si son de catástrofe humanitaria, pero estamos muy cerca, ¿eh? Y entonces parece que la única forma de ajustar el déficit de las finanzas públicas cuando éstas no han entrado en ese escenario exclusivamente por la estupidez congénita de la clase política, sino por una situación macroeconómica derivada en principio de una crisis que no han provocado los estados sino justamente el sistema financiero, que ahora parece que le está dando lecciones al conjunto de estados nación de este mundo acerca de cómo se tienen que regular sus equilibrios financieros, resulta que ahora solo podemos ajustar nuestro déficit reduciendo el gasto.

Pero usted sabrá como yo que también en esa deuda tienen algo que ver los intereses que pagamos por la misma, ¿no?, y el diferencial que hay entre las tasas que pagamos por endeudamiento y el crecimiento del PIB de los países. Y como eso entra en una espiral malévol, donde la falta de crecimiento significa..., porque los mercados así lo determinan, porque han perdido la confianza en los estados, significa un mayor endeudamiento y, por lo tanto, un mayor déficit.

Por lo tanto, yo creo que en el argumento base, antes de entrar en la valoración de esto, yo creo que deberíamos intentar matizar un poco. Lo digo para que no seamos injustos en el análisis de las responsabilidades sobre la situación actual del déficit de las administraciones públicas de algunos países de la Unión.

Las preguntas. Me gustaría si ustedes podrían poner un poco de luz a este 0,14, porque yo he estudiado numerología judía y no he encontrado nada. No sé por

qué el 0,14 y no el 0,18, o el 0,21, o el 0,85... No sé, no sé por qué. Me gustaría... Por qué, ¿eh?, porque no lo acabo de... De verdad, lo he estudiado, he estado mirando, a ver si en la cábala o algo había algo, y no, no, no. Más que 2 sería 3, no 0,21, quizás. Más bajo, ¿no? El 0,14, no acabo de verlo. Si ustedes, como economistas y personas que entienden y pueden decodificar, son la piedra de Rosetta para aquellos que no somos economistas, pues, nos pueden alumbrar.

Otra. Sí. ¿Ustedes creen sinceramente que es necesaria esta ley? Porque si... Ustedes decían: «¿Por qué no nos ponemos, a nosotros mismos, una especie de penalización por si la incumplimos?» Porque va tener que ser el Gobierno de España el que lo haga, de igual modo que al Gobierno de España le va a tener que penalizar la Unión Europea, porque nadie se ata los pies. Claro, lo hará... Alguien hace la ley, y alguien hará el reglamento, y en el reglamento ya vendrán, o debería haber las medidas sancionadoras a aquellas comunidades autónomas que incumplan con los principios.

Y también me gustaría saber si ustedes consideran si es útil, ya que va a haber ahora mismo... Según el Partido Popular, lo primero que van a hacer, cuando lleguen al Gobierno, nada más llegar —han dicho muchas cosas que harán, ¿eh?, como primera, pero, bueno, está también—, será desarrollar como ley el principio constitucional. Pues, si realmente va a ser así, ¿por qué una comunidad autónoma tiene que desarrollar *per se* algo para hacerlo más restrictivo?

Y aquí estoy con el señor Boada, en esto, ¿eh?: por qué nosotros nos autolimitamos más, cuando nuestro marco de control tiene que ser, en este caso, el Gobierno de España. Porque sí que es cierto que el endeudamiento de eso que el señor Boada no sabe que se llama Reino de España, pero que se llama así, no Estado español, el Reino de España, pues, el Reino de España, que en definitiva es el responsable de esto, va a marcar las condiciones. ¿Por qué nosotros nos autolimitamos más? Y acabo, presidente.

Sí, pues, ya está. Yo creo que con lo del 0,14 y la necesidad real de esta ley..., *it's enough*.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció. És el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Diputada Senserrich, té vostè la paraula.

Maria Senserrich i Guitart

Moltes gràcies, president. Benvinguts, senyor Casas i senyor Huertas, i gràcies per la seva exposició. Bé, pel que he vist, tots dos, i com han dit alguns companys, deien que..., coincidien que no hi havia hagut bona governança, no?, i que això ens provocava haver de fer lleis com aquesta. Però, bé, a part de la seva coincidència, jo els volia fer dues preguntes.

Primer, al senyor Casas. Si ens poguéu concretar si aquesta llei evitaria la cronificació, aquesta, del dèficit. I així com el senyor Huertas ja ha confirmat en la

seva exposició que estava d'acord que fos el 2018 en lloc del 2020, si vostè també hi està d'acord.

I al senyor Huertas, només fer-li un parell de preguntes, també. Primera, que si creu que va funcionar, va ser correcta la reforma exprés de la Constitució, o bé si ho hauríem hagut de fer, doncs, d'una manera més, diguem-ne, pausada i més correcta.

I segona. Vostè ha parlat de les sancions, que creu que seria correcte que sortissin en aquesta llei, doncs, li volia preguntar si és necessari, si ja ens han dit aquesta setmana passada que hi haurà les sancions que ens vindran imposades des d'Europa.

Res més per la meva part.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la resposta dels nostres compareixents. Si els sembla, invertim l'ordre? Ara, en primer lloc, tindrà la paraula el senyor Huertas, i tancarà vostè, senyor Casas. Senyor Huertas, té vostè la paraula. Recordin que és per un màxim de cinc minuts, si vostès són tan amables.

Ferran Huertas Colomina

Per a tots els grups?

El president

Per a tothom.

Ferran Huertas Colomina

D'acord..

El president

Ara té cinc minuts...

Ferran Huertas Colomina

Bé, això serà exprés.

El president

Això serà exprés, exactament.

Ferran Huertas Colomina

A veure. Per a la pregunta que ha fet el Grup Parlamentari del PSC, a veure que me'n recordi aquí... A veure, és molt complicat definir el que és un dèficit estructural, perquè quan un estudia economia hi ha molts conceptes que tampoc no queden clars. El que sí que, sota el meu parer –i em puc equivocar–, sí que és molt important és que si a les Corts Generals van haver-hi uns partits polítics que es van posar d'acord amb unes xifres, i amb aquestes xifres va sortir un 0,14, deu ser per algun motiu. El que és important no és que sigui un 0,14 o un 0,18; el més important és el principi que qualsevol institució política o partit po-

lític tinguin molt clar què és el que es poden gastar. Aquí podem discutir anys, i potser no sortirà a la llei jueva, però quina diferència hi ha entre un 0,14 i un 0,18, o entre un 0,14 i un 0,16? L'important no és tant la xifra sinó tindre clar que s'ha de complir amb una premissa, que és que no ens podem gastar més del que no tenim, i, per tant, el 0,14..., jo no estic aquí per dir si hi estic d'acord o no. El que sí que crec és que s'han de posar unes xifres, i aquestes xifres és perquè es puguin complir.

En resposta al Grup Parlamentari del Partit Popular, aquí s'ha parlat de les polítiques anticíclics. Home, si féssim cas als nostres avis, que eren bastant savis, que avui en dia molta gent ja no els fa cas, sempre els nostres avis ens deien el que havíem de fer, el que era correcte i el que no era correcte. I sempre ens deien: «Has de tindre uns estalvis, perquè quan tinguis algun imprevist puguis tindre els diners suficients.» Si tinguéssim una economia en què..., i això quan s'estudia a la universitat són les típiques polítiques de Keynes, què és una inversió productiva i el que és una inversió no productiva? Jo puc fer una despesa amb una inversió que pugui generar riquesa al país, i puc fer una despesa que és una inversió que a la llarga no pot generar, diguéssim, riquesa en un país. Per tant, si tenim un fons de reserva és més fàcil poder resoldre situacions de crisi a qualsevol país que si no tens aquest fons de reserva. Per tant, jo crec que el fons de reserva és molt important, i que sí que pot ajudar a resoldre aquests problemes que poden tindre els països amb dèficits estructurals.

Des del punt de vista d'Iniciativa Verds, jo els diria que independentment que vostè ha anomenat temes que jo he comentat, és molt important que tots els partits polítics apliquin la teoria del sentit comú. Això és el més important; i llavors no farien falta les lleis. Quan s'ha d'imposar una llei és que moltes vegades la gent no té en compte la teoria de la simplicitat i del sentit comú. També els vull dir que aquí és on..., no és veritat, des del meu parer, que no es puguin aplicar polítiques socials amb retallades al dèficit. Perquè l'important és saber aquestes despeses que té l'Administració on se'n van, aquestes despeses. I quan jo abans he dit en la meua intervenció que és molt important el tema de les sancions, és fonamental per un motiu. Perquè tu a un nano petit si tu li dones la llibertat que pugui escollir i li deixes que jugui, que pugui agafar un... –bé, no sé com es diu en català, perdonin per l'expressió perquè sóc d'Osca–, una granada, una granada, però d'aquestes de la guerra, no de... (*L'oradorriu. Veus de fons.*) Una granada. I li dius: «Escolta, escull si vols jugar.» Oi que no deixaràs que esculli així i li diràs: «Això no ho has de fer perquè està malament»? Llavors, el problema, que aquest sentit comú no existeix. Per tant, és molt important que sapiguem on nosaltres invertim els recursos econòmics i podem fer coses que poden generar riquesa al país i mantenir les polítiques socials.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. A veure, això és com tot. Miri, el més fàcil que hi ha en el món són les matemàtiques i la comptabilitat. És al que la gent li té més por, perquè és apli-

car la teoria del sentit comú i la teoria de la simplicitat. Dos..., si en té dos ha de ser igual a dos. Si vostè en té, en una part de l'equació, quatre i en una altra part en té dos, ja sap què ha de restar o incrementar perquè arribi a un número. Per tant, es poden suprimir impostos? Sí. I es poden posar? També. Depèn de com vostè quadri les xifres, tindrà unes partides presupostàries perquè pugui dedicar a un tipus d'activitats socials, o no, o no.

Y señor Cañas, me alegro de coincidir con usted, que hace tiempo que no coincidía en un espacio amplio de debate, y comentarle que, a ver, las cifras que usted ha dado son ciertas. Yo colaboro con varias ONG, y es una pena que..., no le incumbe con cuál, pero hay una que, por ejemplo, cada día..., los miércoles por la tarde tenemos que dar alimentos y cada día... Al principio había colas de inmigrantes, y ahora ya son catalanes los que vienen a pedir alimentos. Pero dando estas cifras no vamos a solucionar nada. Lo importante aquí es que cómo conseguimos, en cierta manera, ¿vale?, si este 0,14 es el correcto o no. Porque este 0,14..., lo vuelvo a repetir, a mí me da igual si es un 0,14 o si es un 0,18; lo importante es que haya una cifra que obligue a los partidos políticos y a las instituciones a cumplir con una normativa. Y esto va ligado con lo que he dicho antes: si no, no conseguiremos que realmente haya un cumplimiento y que no hagamos políticas desde el punto de vista de obtener rédito político cuando esto puede ser negativo para la sociedad catalana del futuro.

I per al Grup Parlamentari de CiU, mirin... Potser sóc una mica illús, però jo crec que les sancions és molt important que estiguin dins de la llei que s'aprova aquí, al Parlament de Catalunya, perquè no podem estar a expenses del que passi a la resta de comunitats autònomes i la resta de l'Estat espanyol. Si vostè és d'un partit polític i al costat té un altre veí que és d'un altre partit polític, vostè pot pensar d'una manera i l'altra persona també. Potser al final tothom mira de fer el bé, de mirar el mateix servei de cara a la societat, però el que està molt clar és que si vostè no marca unes sancions de manera que les persones, siguin del color polític que siguin, tinguin molt clar que si no actuen amb el sentit comú hi ha una responsabilitat darrere. Això passa com a les empreses: vostè si treballa a una empresa privada, sap perfectament que, com un alt càrrec, com un directiu, té unes responsabilitats i que hi ha de respondre amb els seus béns personals. Si un polític tingués la mateixa llei, segurament moltes decisions polítiques que s'adopten no serien les mateixes. I li puc anomenar ara, i vostè ho sap perfectament, quants ajuntaments de Catalunya –no parlo del Govern català– estan en una situació que podríem dir de fallida. I de tots colors polítics. Per tant, són molt importants aquest tipus de sancions.

El president

Moltes gràcies, senyor Huertas, per la seva intervenció. Ara és el torn del senyor Casas, degà del Col·legi d'Economistes. Senyor Casas, té vostè la paraula.

Joan B. Casas Onteniente

Bé, moltes gràcies. A veure, jo faré primer tres consideracions, que penso que són curtes, però que són, diguem-ne, coherents amb tot el que diré després, i després aniré contestant les preguntes. I si em deixo algun grup parlamentari, doncs, llavors m'ho dieu, perquè no m'ho he anat apuntant tant per grups sinó per conceptes.

Primer. A veure, l'economia és una ciència social, d'entrada. Per tant, l'economia tampoc podem pensar que els economistes tenim unes fórmules que solucionen els problemes, perquè, això, quan et refereixes a la societat, això no funciona així. Per tant, d'entrada voldria explicar que la limitació que representa pensar que a partir de determinats ideals macroeconòmics o econòmics o matemàtics solucionem problemes socials, quan aquesta societat és molt diversa, dinàmica i culturalment diferent. Per tant, això no és així. I, per tant, volia dir que quan el senyor Cañas explica tota aquella sèrie d'elements lamentables de la nostra societat, els economistes ens ho veiem com un fracàs de la nostra ciència, exactament igual que els metges quan hi ha una epidèmia i no la poden curar ho consideren una limitació de la seva ciència. Per tant, no és que hi hagi insensibilitat respecte a això, tot el contrari; el que hi ha és una percepció de la limitació que com a ciència tenim per poder solucionar això. Una ciència que, ho repeteixo, no és dels tècnics economistes; és dels tècnics economistes i dels que comparteixen amb ells responsabilitats, entre ells, els polítics, clar, però no únicament els polítics. Per tant, simplement volia reflexionar que l'economia no és o no té fórmules magistrals per dir que el 0,14 és exactament millor que el 0,15. No la té, i no hi haurà cap economista que li digui això d'aquesta manera.

Dos. A veure, nosaltres estem en un entorn que no podem ignorar, que és la construcció d'Europa, i ens la creiem o no ens la creiem. I la construcció d'Europa, d'entrada, es fa a partir d'unes determinades regles del joc, i aquestes determinades regles ens afecten, òbviament. I són bàsicament de dos tipus: tenim un banc central europeu que té la funció que té; i, com he dit abans, aquesta construcció d'Europa no es fa a partir d'una actitud activa, per exemple, del Banc Central Europeu, sinó fonamentalment amb una recuperació i intensificació dels criteris de Maastricht. Per tant, quan parlem de limitació d'endeutament o de limitació de dèficit, en definitiva parlem d'uns requeriments que la resta de membres del club on estem, i en principi, mentre no es digui el contrari, volem continuar estant-hi, han d'assumir. Perquè si no posem unes regles comunes entre tots és molt difícil, i això ho sabem tots els que hem estudiat teoria monetària, que una unitat monetària o una zona monetària eficient..., no es pot fer si internament hi han desequilibris, si em permeteu l'expressió, descontrolats. Per tant, del que parlem, en definitiva, és d'una política que s'insereix no únicament en una acció puntual sinó en un marc de..., més ampli, que és de salvar o de mantenir la zona euro. I, per tant, no penso que puguem fer-ne una abstracció.

I el tercer aspecte. Jo, francament, quan he dit el tema de bona governança, no em referia estrictament a la classe política sinó al conjunt de la societat. Això, en tots els teòrics, està perfectament estudiat, que amb abundància de liquiditat s'acaben fent projectes ineficients, tothom: siguin polítics, siguin empreses, siguin famílies, tothom. Per tant, el problema que ha passat en el sector públic no és substancialment diferent de moltes empreses que han anat a parar on han anat a parar, o de moltes famílies que estan on estan, que és exactament el fet de deixar-se portar per una situació anormal, que és un excés de liquiditat a uns tipus d'interès pràcticament negatius, que és tota la garantia per fer projectes ineficients. I això és vàlid per a aquesta cambra i és vàlid per fora. Per tant, no em referia tant que la classe política són uns mals gestors; el que dic és que no són immunes a una situació d'aquest tipus que provoca alternatives o provoca opcions, diguem-ne, no eficients o poc raonables.

Dit això, que emmarcaria tot el que vaig a dir ara. Del que s'ha dit, home, jo, del 0,14, no tinc una explicació tampoc de per què el 0,14 i no el 0,15 o el 0,16. El que sí que sé és que aquest 0,14 sí que està correlacionat amb la modificació de la Constitució i el desplegament posterior de la llei, perquè aquest 0,14 va sortir junt amb el 0,26, de l'Estat central. No està encara concretat en llei, però és el... Per tant, jo dedueixo que aquest 0,14 es correlaciona amb aquesta modificació prevista de la Constitució.

Per què el 2018 i no el 2020? Bé, a veure. Jo, si els he de dir la veritat, a la pràctica tan llarg termini és el 2018 com el 2020. Tota mesura de caràcter econòmic que pretén, entre altres coses, tranquil·litzar els mercats, escoltin, els ben asseguro que el 2011 qualsevol tranquil·litzat que hagi de concretar-se el 2018 o el 2020 té molt poc efecte. Per tant, posats a optar, prefereixo el 2018, si és que estem buscant alguna cosa. Tot i que insisteixo que del 2018 al 2020 no hi ha una diferència substancial pel que fa a l'objectiu concret de generar confiança en els mercats; probablement sí en el *timing* de reducció del dèficit per arribar-hi en el 2018 o el 2020. Insisteixo que des d'aquest punt de vista jo sóc dels que penso que com més aviat millor, perquè el llarg termini no es correspon amb una situació de desconfiança global en els mercats.

Respecte a la compensació en polítiques anticíclics del fons de reserva. Sí, això pot ser, sempre que el fons de reserva el tinguem creat. El fons de reserva l'hauré de crear a partir de..., almenys del que conté aquesta llei, a partir de l'excedent que es produeixi quan hi hagi excedent, que això vol dir que hi hagi creixement, que hi hagi més recaptació i que hi hagi òbviament un superàvit superior al que seria estructural, al que seria aquest que ens costa tant definir. Per tant, vaja, feliç..., estarem feliços quan puguem tirar del fons de reserva per fer polítiques anticíclics; però, francament, això ho veig a llarg termini.

Respecte al dèficit. Mirin, vostès manegen pressupostos, i, per tant, el que els vaig a dir ara ho saben molt millor que jo. En els pressupostos tenen una regla d'or, que és que els ingressos es pressuposten, no tots els que es pressuposten es liquiden, i no tots els

que es liquiden es recapten. És una regla d'or. La despesa, quasi sempre, tota la que es pressuposta es gasta, i inevitablement tota la que es gasta tard o d'hora es paga. Per tant, això provoca un desnivell que en situacions de crisi s'intensifica. Per tant, no dic que els mecanismes automàtics quan es preveu la crisi, que són des de les polítiques socials fins a la necessitat de fer inversions en infraestructures, no justifiquin part del dèficit. El problema no és, ho repeteixo, el dèficit temporal o conjuntural; el problema és la cronificació del dèficit, el problema és convertir el dèficit en una part estructural de la política. Aquest és el tema que em sembla que està avançant aquí. No el que en un moment determinat pugui haver-hi dèficit, perquè em sembla que és precisament un dels elements de la política anticíclica.

El president

Degà, portem ara vuit minuts.

Joan B. Casas Onteniente

Quants?

El president

Vuit. I en tenia cinc.

Joan B. Casas Onteniente

I en tenia cinc? (*Pausa.*) Bé, doncs, aniré més ràpid. A veure, el tema de la relació entre el 0,14 i el 0,26. Em sembla que ho heu relacionat amb el deute. De fet, hauríem de relacionar-ho amb el pressupost que manegen una i altra administració, més que amb el deute en sí, perquè el deute en si... Sí que és cert que hi ha una descompensació entre el deute de les comunitats i el que té l'Estat, però em sembla que el percentatge aquest es relaciona més amb el pressupost que amb el deute.

Respecte al fet de disminuir ingressos, home, a veure, ja ens limitem molt, però si la política fiscal, que en definitiva és del que parlem, en el procés en el qual estem avançant, inevitablement si la zona euro acaba consolidant-se, com és desitjable, almenys per la meua opinió, una certa homogeneïtzació fiscal es produirà. Per tant, la limitació de polítiques fiscals ja vindrà donada en aquest sentit per Brussel·les, per entendre'ns, no?, tard o d'hora. Per tant, a mi, entenent que seria un criteri de bona governança vigilar que cada vegada que hi ha una situació de crisi no es puguin reduir ingressos, em costa veure que això es pugui posar o incloure en una norma d'aquest tipus. Perquè entenc, a més a més, que d'una forma inevitable aquest procés d'homogeneïtzació s'anirà produint si la zona euro es va consolidant, com és desitjable, no?

I per acabar, home, sí que és cert que aquest tipus de mesures sí que evitarien una cronificació de dèficits excessius. Sí que ho evitaria, si es compleix. Perquè, home, jo parteixo del fet, tot i que a vegades l'experiència no ho avala, però que les lleis són per com-

plir-les. I, per tant, doncs, hem d'aspirar i esperar que aquesta es compleixi.

I voldria acabar dient que, com tot aspecte que afecta la societat i que afecta l'economia, podem mirar això des de dos punts de vista. Podem mirar-ho des d'un punt de vista de limitació de la capacitat dels òrgans democràticament elegits per fer polítiques versu la pressió dels mercats i podem mirar-ho de dir: «L'única forma d'evitar la força dels mercats és tallar-los la seva..., asfixiar-los en les seves vies de pressió als estats.»

No sé si m'he explicat bé, i si m'he deixat alguna pregunta –ho he anat apuntant–, podem...

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyors compareixents. Estaríem encantats d'obrir un nou torn i que vostès ens poguessin il·lustrar amb les seves intervencions, però en tenim deu, senyor Huertas i senyor Casas, vull dir, de compareixents. Anirem justets, justets, quant al temps.

Ferran Huertas Colomina

Nosaltres estem bé aquí, eh?

El president

Ho celebrem. Vostès estan bé i nosaltres estem encantats amb vostès, però ara hem d'acabar amb aquest tràmit parlamentari, no sense abans, en nom de tots els grups parlamentaris, donar-los les gràcies per les seves intervencions i per la compareixença, en definitiva.

Moltes gràcies, i fins ben aviat.

Ferran Huertas Colomina

A vostès per escoltar-nos.

La sessió se suspèn a les cinc de la tarda i onze minuts i es reprèn a les cinc i catorze minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, si els sembla, reprenem els treballs de la comissió.

Ho fem amb els punts 3 i 4 de l'ordre del dia, i amb les compareixences del senyor Lluís Alonso González, catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona. Molt benvingut, senyor Alonso, una satisfacció tenir-lo aquí amb nosaltres.

I el senyor Guillem López Casasnovas, catedràtic d'economia de la UPF i conseller des del 2005 del Banc d'Espanya. Senyor López Casasnovas, és un plaer tenir-lo aquí també.

Com saben, és una compareixença doble en aquest sentit. Tindran una intervenció de deu minuts i de deu minuts. A continuació els grups parlamentaris prenen

tot seguit la paraula i tots els grups parlamentaris ho fan per un espai que en cap cas ha d'anar més enllà dels cinc minuts, i després els queden cinc minuts a vostès per poder respondre les preguntes que els fan els grups parlamentaris o allò que vostès desitgin poder explicar a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya.

Compareixença

de Lluís Alonso González, catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona, amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00219/09)

Si els sembla, sense més dilació, senyor Alonso, té vostè la paraula, i es pot guiar... Sí, exacte. Jo tanco aquí i es guia per aquí.

Lluís Alonso González (catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona)

Molt bé. Moltes gràcies. Bé, l'objecte d'aquesta compareixença entenc, en el que a mi respecta, és potser fer algunes consideracions des del punt de vista estricte del dret financer sobre el que és el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, que està dintre d'aquesta casa en tramitació. És un projecte d'un enorme..., és un projecte breu, és a dir que té una sèrie de punts fàcilment identificables, que són els que en el seu cas han de ser comentats.

En aquest sentit jo començaria per subratllar el tema de la fonamentació, fonamentació jurídica que té aquest projecte de llei. A l'exposició de motius se citen dos articles, el 201 i el 214 de l'Estatut d'autonomia. I llavors tenim que el 201 evidentment és molt important, perquè és un article on tenim recollits una sèrie de principis que regeixen les finances de la Generalitat, entre ells alguns de tan importants com el d'autonomia financera, que aquí vindria lligat sobretot al principi de suficiència financera, i d'alguna manera, doncs, es ve a dir que, clar, l'estabilitat pressupostària té una incidència directa en el que és el desenvolupament, el contingut i l'abast d'aquesta autonomia financera, eh? De totes formes, potser té una importància més directa com a fonament de la llei l'article 214, perquè l'article 214 de l'Estatut és el que imposa assolir els objectius d'estabilitat pressupostària, diu, «dins dels principis i la normativa de l'Estat i de la Unió Europea».

Aquí, en el projecte de llei que tenim, doncs, potser el que hi ha és un compromís molt reiterat respecte o vers el que seria el dret europeu. Per mi potser inclús un compromís massa reiteratiu, després diré per què faig aquest matís potser una mica crític, no? És a dir, en l'article primer se'ns fa la remissió al tractat de funcionament de la Unió Europea, que és possible que sigui reformat ben aviat. Després, també remissió al protocol sobre el dèficit excessiu, que no m'estranyaria que també fos reformat, així com a qualsevol altra norma. En l'article 3 se'ns torna a fer referència

als criteris establerts o als que s'estableixin, és a dir que ja es mira al futur, a la Unió Europea, en el tractat de funcionament de la Unió Europea, i al protocol i al pacte d'estabilitat. És a dir, uns instruments normatius molt importants però que jo no estic segur, perquè, a més, no és la meua especialitat, que no hagin d'experimentar variacions, en algun cas substantives, properament, no? I després, a l'article 4 tornem un altre cop a fer una remissió al que serien els indicadors de sostenibilitat respecte de la Unió Europea, eh?

Potser –potser– faltaria tenir present el dret estatal, perquè el 214 de l'Estatut d'Autonomia, doncs, es remet també al dret estatal, no? I aquí, clar, és convenient plantejar-se el grau de compatibilitat que tingui aquesta llei respecte del dret estatal. En aquest sentit, jo voldria subratllar la importància que tenen dues sentències bastant recents del Tribunal Constitucional, la 124/2011 i la 157/ 2011. La 124 ens afecta de forma més directa, perquè el recurs d'inconstitucionalitat es va presentar per la Generalitat de Catalunya contra la legislació estatal d'estabilitat pressupostària. I el 157 ve a ser una repetició o una remissió, inclús en aquesta sentència, perquè en aquest cas el recurs el va presentar el Principat d'Astúries, no?

Llavors, jo entenc que aquestes sentències serveixen per resumir una mica el que serien els trets bàsics dels principis constitucionals en matèria..., que poden afectar la matèria de què parlem, eh? És a dir, d'aquestes sentències, que tampoc és que innovin l'ordenament, perquè com passa sovint el que fan és recollir, diguéssim, unes altres coses que s'havien dit en sentències prèvies, però els donen un abast més complex, més complet. I en aquest sentit per això és una sentència molt útil, sobretot la 124, per saber on estem.

En aquesta sentència, com deia, es ve a dir que hi ha uns límits al que seria l'estabilitat econòmica i a l'equilibri pressupostari, l'establiment d'aquests límits correspon a l'Estat i el que fa llavors és fer tot un seguit de consideracions sobre diversos articles que suposarien el fonament constitucional d'aquestes potestats o atribucions que té l'Estat. L'article 149.1.13, l'article 156.1, l'article 157.3, l'article 149.1.14, eh? És a dir, aquí ens trobem amb conceptes rellevants com que hi ha una política monetària única, que aquesta política monetària única inclou el deute públic, que són necessaris uns nivells de coordinació, que constitucionalment sembla ser que es subordina l'autonomia de la despesa de les comunitats autònomes a arribar a assolir un determinat equilibri econòmic...

Després, inclús hi ha un punt que a mi sempre m'ha cridat l'atenció, sobretot a la sentència 124, perquè trobo que pot ser molt compromès de cara al futur, perquè diu que quan s'adoptin decisions que afectin la suficiència financera, es diu que s'haurà de fer amb caràcter general i de forma homogènia per a tot el sistema, eh? Crec que és una expressió, si se'm permet, que no se sap massa bé on anirà a parar, però que pot realment donar molt joc des del punt de vista de quina sigui la postura que pugui tenir un tribunal constitucional. És a dir, hi ha tot un basament, hi ha tots uns fonaments del que serien els límits de l'activitat pres-

supostària o de la política pressupostària, de la política de despesa de les comunitats autònomes, que els trobem aquí.

I ho he dit sobretot perquè penso que d'alguna manera aquesta sentència del juliol d'aquest any jo diria que va ser, diguéssim, la base jurídica imprescindible, fonamental per a la reforma de la Constitució, de l'article 135 de la Constitució, eh?, que és, d'alguna manera, l'article al qual s'ha de mirar encara que no aparegui a l'exposició de motius del projecte de llei. Si posem en relació el projecte de llei amb l'article 135 de la Constitució, jo lamentablement haig de dir que es recullen molts dels defectes que ja té aquest article, que des del meu punt de vista, des d'un punt de vista tècnic, no és un article bo, és un article tècnicament molt, molt..., massa llarg, massa complicat, no acaba d'encaixar dintre del que ha de ser una constitució, almenys com és l'espanyola, no? I clar, al posar-ho en relació, aquest projecte de llei amb l'article 135, em fa la sensació que poden sorgir algunes coses que s'hi ha de prestar atenció, no?

En primer lloc, estem dictant..., o és possible que s'aprovi aquesta llei catalana abans que la Unió Europea hagi pres mesures amb relació a alguns dels temes que afecten aquesta norma. En segon lloc, és possible també que s'aprovi abans que es dicti la llei orgànica que l'article 135 de la Constitució li encomana a l'Estat que aprovi per regular una sèrie de matèries bàsiques dintre del que és ara el tema de l'equilibri pressupostari, eh?

També trobo que es reitera un defecte de la Constitució, i és aquest sotmetiment, aquesta subjecció que hi ha a la normativa europea, que és evidentment el que provoca en la situació actual que es prenguin aquest tipus de mesures, però crec que no cal reiterar-ho tant, que d'alguna manera estem fent certa rebaixa dels nostres nivells de sobirania, no?

També trobo que s'introdueix un concepte nou, un concepte nou des del punt de vista del dret pressupostari, no? El saldo pressupostari estructural o ajustat al cicle amb relació al PIB català. És un concepte, des del punt de vista del dret pressupostari, nou; és un concepte que tampoc està a la Constitució. Encara que el concepte que també va introduir l'article 135, que era el del dèficit estructural màxim, sí que aquí també es reprèn, però se li posa una xifra, se li posa un 0,14 per cent. Clar, s'haurà de veure si aquestes propostes finalment concorden amb el que surti de la llei orgànica que s'ha d'aprovar a nivell estatal, eh?

També trobo..., no sé fins a quin punt és necessari, o potser sí, potser sí que ho és. D'alguna manera reiterar les circumstàncies en les quals està pensat que es pugui trencar l'equilibri pressupostari, que són aquelles de catàstrofes naturals, de situacions de dèficit, o de crisi, o de no sé què, que d'alguna manera vénen del model alemany que és el que s'està seguint d'una forma o altra.

Però tot no són crítiques, i voldria acabar subratllant que crec que és una decisió molt encertada, l'establiment del fons de reserva. I també –també–, encara que és quelcom que avui dia ja és quasi obvi, eh?,

reiterar la prioritat que hi ha a l'hora de pagar del pagament del capital i dels interessos, com abans d'alguna manera ja ho havia fet la Constitució. És que la Constitució en l'article 135 en això no va dir res nou, perquè ja hi era, a la redacció inicial del 135, eh? És a dir que, en aquest sentit, no hi havia novetat.

I això són bàsicament els comentaris que jo havia preparat.

El president

Moltes gràcies, senyor Alonso, per la seva intervenció.

Compareixença

de Guillem López Casanovas amb relació al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00220/09)

Ara és el torn del senyor Guillem López Casanovas. Senyor, té vostè la paraula.

Guillem López Casanovas (catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra)

Moltes gràcies, president. Bona tarda. Tindrè poques coses a afegir i voldria deixar temps per a les preguntes. M'honora, en tot cas, que vulguin comptar amb la meva opinió en un tema com aquest.

M'agrada veure que el nostre Parlament s'anticipa al que..., perquè, de fet, aquesta és una previsió que ja estava a la Llei de pressupostos del 2011, en el que serà moneda comuna, si es fan reformes que es van acordar el propassat dia 8 de desembre. I això ho hem d'inserir en un marc que és el de la interpretació que estem en una crisi més lligada a la crisi del deute que no a una crisi financera, això són les dues versions en resum que a vostès els sonaran. La crisi del deute és la valoració que fa Alemanya de la situació actual, per tant, de falta de disciplina fiscal dels països. I la crisi financera és la visió més alemanya que amb un crèdit esmorteït i amb els mercats interbancaris paralitzats no hi ha creixement del PIB possible, i, per tant, no és tant un problema del numerador, el que passi amb el deute, com el que li passa a un denominador, el PIB, que està amb encefalograma pla.

Com a acadèmic, tinc dubtes que l'austeritat que es preconitza sigui la sortida de la crisi, però, com que no tinc alternativa i no estic convençut que les receptes tradicionalment keynesianes puguin funcionar al dia d'avui, no m'hi oposo, a aquesta austeritat. És una austeritat que ve d'una seqüència que ens diu, ens recorda, des de l'anàlisi econòmica, que perquè revifi la producció hi ha d'haver la demanda, hi ha d'haver demanda, i si la demanda no pot ser demanda interna haurà de ser l'externa. I perquè hi hagi creixement de la demanda externa hi ha d'haver exportació, i per exportar has de ser competitiu, has de millorar la teva productivitat –tenim prou camp per córrer aquí, a l'economia nostra, per millorar aquesta productivitat. I quan això passi, millora la demanda externa, millora l'exportació, i, fins i tot, la demanda interna,

que consumia béns importats, substitueix pel millor preu i la valoració de qualitat d'aquests béns importats per béns de producció pròpia, i això encara ajuda. I quan la demanda creix, creix la producció; i quan la producció creix, creix la renda; i quan la renda creix, creix el consum. El consum privat fa que la fiscalitat augmenti, i això després ha de permetre consum públic, inversió pública, i realimentar el bucle.

El que els deia, que tot i que de l'austeritat no és que n'estigui cent per cent convençut, com que no tinc recepta alternativa li dono suport. Ens diu que això ha de venir a través de refer els nostres costes unitaris i no a través del consum públic, que és la visió més keynesiana d'empènyer la demanda i la producció a través de l'artefacte consum públic. Encara que ho volguéssim fer, això, en aquest país, ja ho hem provat, no va anar massa bé, que és el començament de la crisi. I el manteniment d'aquest finançament d'aquest consum públic, que vol dir l'actuació de les administracions públiques, necessita un suport, que el que ho ha de dir, d'on ha de venir... Tot aquell que proposi aquesta alternativa al consum públic ha de dir com el pensa finançar i quines, d'alguna manera, garanties podem donar, quins avals podem donar als que ens deixen els diners, si és que ens els deixen, perquè tinguem capacitat de retornar-lo.

Dit això, del text del projecte de Llei, en destacaria l'afirmació important que té arrels de sobirania fiscal, que és que un endeutament excessiu, com molt bé diu el preàmbul, compromet l'autonomia financera. Per tant, per ser autònoms necessitem no dependre, i la major de les dependències és la dependència, en aquests moments, financera.

Destacaria també la idea de saldo pressupostari estructural. Aquest és un concepte que s'ha utilitzat bastant en la litúrgia acadèmica, en els llibres, però que afinar-lo i concretar-lo en xifres té el seu interès. Aquí parlem de..., es diu, en concret, d'assolir la xifra, el 2018, del 0,14, en termes de PIB. Em sembla que Europa parla del 0,5, però també hem de balancejar el que pesa l'Administració autonòmica dintre del conjunt de les administracions públiques, però la xifra em sembla raonable.

I per entendre les panxes, els «intrínquis» de la xifra, deixin que els faci la següent excursió. El dèficit de caixa estructural del 0,14 només pot ser el resultat dels costos financers d'una inversió que té beneficis al llarg del temps i, per tant, és sostenible, i que genera uns costos any a any que es corresponsen, com a molt, amb aquest dèficit: el 0,14. No sé si m'he explicat prou bé. Però, per dir-ho així, si no tinguéssim inversió nova, el dèficit primari, que és abans d'ingressos i despeses financeres, hauria de ser zero. Permetem que sigui més, de negatiu, que hi hagi dèficit, del 0,14, que és l'equivalent al que seria la inversió anualitzada, el cost financer, suposadament que aquesta inversió sigui sostenible; per tant que hi ha una adequació entre els beneficis que aquesta inversió genera al llarg del temps i els seus costos. He fet un poc de «prova de cotó» del que són les xifres, i les xifres de liquidació, fora del que és la inversió directa de l'Estat a Catalunya, ens donaven aproximadament

—de les diferents fonts, eh?, de les diferents administracions— entorn de 9 milions el 2009. Aquesta xifra ha baixat en picat. Parlem, per tant, d'una xifra que es pot bellugar entre l'1 i mig i l'1 del PIB, a nivell d'aquí; a nivell de tot Espanya pot estar entre el 2 i mig i el 3 de tot l'Estat. I llavors açò seria com l'anualització d'aquesta inversió pels beneficis que reporta, com si fossin deu anys, eh?, el 0,14, d'acord, per tant, amb una inversió que hem avaluat i hem vist que era sostenible, que els beneficis que genera a les generacions futures..., aquesta inversió es justifica pels costos que els carreguem. Per tant, l'únic cost financer que justifica aquest dèficit estructural seria el lligat a la inversió.

I, per tant, fa molt bé, seguint aquest article, el cinquè, quan diu que si un ingrés estructural supera els ingressos superiors els ingressos estructurals s'han de dedicar al fons de reserva, que és una manera d'anticipar el que és amortització de deute o per no efectuar noves operacions de crèdit. Per tant, la clàusula de tancament, que és l'article 5, el cinquè, em sembla coherent amb l'article 4. Que sigui el 2018 que s'hagi d'assolir, tant de bo, eh? I, per tant, la pressió que hàgim d'exercir per assolir-lo forma part dels debats que tindran vostès any a any en la presentació dels pressupostos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor López Casasnovas. És el torn dels grups parlamentaris. Començarà el Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Maragall té la paraula.

Ernest Maragall i Mira

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies a ambdós compareixents, que em sembla que ens han afegit..., i il·lustrat molt adequadament. Per tant, jo tractaré de complir amb el contingut de la previsió del que vol dir una compareixença i no tant expressar opinió i posició, que, com es deia abans, ja hem tingut ocasió i en tornarem a tenir. I potser gosar plantejar alguna qüestió o alguna reflexió en veu alta, més en to de pregunta que una altra cosa, per veure sobretot si ens aclaram més, no?

Primera qüestió. La nova regulació... Ha sortit en les seves intervencions, el concepte de cessió de sobirania. La nova regulació europea, l'última, la que encara no és vigent, de fet, no és en si mateixa..., no defineixen ja un nou escenari que fa que aquest projecte de llei com a tal, tal com està, almenys, en fi, hagi perdut vigència, tal com està? És a dir, no cal, com a mínim, una relectura a la llum del nou escenari que defineix la regulació europea? A més de la reflexió de si efectivament quin és el marge de decisió real que queda per a una regió autònoma europea, un cop definits i escatits amb aquest detall i amb aquesta concreció els criteris que encara coneixem.

I en aquest sentit, també, fa falta tanta més norma partint del que ja tenim, Constitució més Estatut? L'Estatut també, perquè... És a dir, no n'hi ha prou

amb criteri? No n'hi ha prou amb criteri i responsabilitat? Fa falta una norma que ens lligui tant? I no discuteixo la necessitat de la disciplina, ni el criteri, ni el principi, ni l'objectiu de l'estabilitat, que el compartim absolutament, eh? Però...

I després aquí hi ha una qüestió, relacionada amb l'última relació que ens feia el senyor López Casasnovas, al voltant de la xifra del 0,14. Perquè, en fi, vostè la lligava amb una determinada definició que jo compareixo de la taxa d'inversió i de l'amortització, i de per què seria admissible l'una o l'altra. Però en qualsevol cas, primer, aquesta expressió, aquesta conceptualització no hi és, a la llei; vull dir, en tot cas, si és que és com vostè diu potser convindria que hi fos. I en segon lloc, qualsevol xifra avui per avui el que fa és..., com dir-ho? És acceptar *a priori* una determinada hipòtesi de distribució lògica de capacitat de dèficit entre govern central i governs autonòmics, no? És, és... Perquè es diu..., ho hem dit abans a les compareixences anteriors, tot això ve del 26,14. Vostè hi troba una explicació lògica, i em sembla molt bé, però també hi ha aquí inclosa una determinada hipòtesi sobre aquesta distribució. No hem de pactar també aquesta distribució? L'actual model de distribució de competències, funcions, despesa obligada manté com a correcta la distribució actual o la que sembla defensar-se des de la intenció inicial del govern central?

En tercer lloc, dèficit estructural, dèficit cíclic. No, aquí és molt senzill. La llei preveu que la determinació és a càrrec del departament d'economia i finances, em sembla perfectament lògic, i l'Institut d'Estadística de Catalunya. No hi ha cap paper, ni d'aval, ni de confirmació, diguem-ne, democràtic, més enllà..., pel Parlament o per algun mecanisme més enllà de l'estricta executiu?

En quart lloc, té sentit...? Abans ho he sentit en la seva exposició, senyor Alonso, també. Té sentit legislar amb futuribles? És a dir, fer una llei, avui, que en l'article 1 i en l'article 3 es posa en mans de les possibles futures legislacions o normatives europees? No dic... En fi, em faig la pregunta per si..., em sembla que cal fer-la, vaja.

En cinquè lloc, i vaig acabant. Lliga amb la primera cosa que deia. Aquesta llei és un missatge... És a dir, el concepte «confiança» ha anat sortint, i és lògic perquè és el que hi ha en el fons de la qüestió, no? Amb aquesta llei, enviem un missatge de confiança o més aviat és un missatge d'impotència? Un missatge, que diem: «No, necessitem emmanillar-nos, necessitem...»; som tan dolents, som tan irresponsables, som tan incapaços de sostenir correctament una determinada conducta com a responsables públics que hem de fixar, i, a més a més, al centim, per entendre'ns, quina és el capteniment que hem de tenir en aquesta matèria.» Però voleu dir que això genera confiança en la societat? O és més aviat... —com dir-ho?—, és responsabilitat o és gesticulació, això, des del seu punt de vista? És prevenir adequadament o és posar-se la bena abans que la ferida? O, dit d'una altra manera, la societat catalana demana aquesta regulació, l'espera? El sistema financer, els empresaris catalans, demanen aquesta regulació? O estan mirant el que succeeix a

Bruselles i a Europa i amb això, en fi, tenim més que suficients elements de determinació del que ens cal?

I per últim, és clar, torno a anar al tema que té sentit..., també en relació amb algunes coses que deia el senyor López Casasnovas. I el creixement, què, diguéssim? És a dir, la Unió Europea també ens diu que està a punt d'iniciar procediments sancionadors per les xifres d'atur a casa nostra, que són, i és evident que ho són, inacceptables. És que farem una llei paral·lela per prohibir l'atur? Ja sé que això és una *boutade* absolutament..., no té cap sentit. Però què...? És a dir, quin és l'equivalent per, en fi, equilibrar la balança dels esforços i la responsabilitat en els dos terrenys?

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputat Maragall. Ara és el torn del Partit Popular, del Grup Parlamentari del Partit Popular, i el diputat Chumillas té la paraula. Endavant.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Agraïm la seva presència als senyors Alonso i López, i les seves paraules, però des del nostre grup no farem cap pregunta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. És el torn d'Iniciativa per Catalunya. Diputat Boada, és el seu torn.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, al senyor Alonso i al senyor López Casasnovas. Jo, dues qüestions, d'entrada. Sobretot el senyor Alonso ha dit, s'ho havia anat repetint, que li generava, molt ben argumentat, dubtes jurídics, fins i tot, aquesta llei, dubtes conceptuals, fins i tot, també en algun moment, que ho compartim, i a part de la reducció del nivell de sobirania, no? Abans el senyor Casas deia una mica el mateix, també, que li generava molts dubtes, no? És necessari fer una llei que generi tants dubtes quan aquesta llei sembla que ha de ser, per als que la proposen, que no és el nostre cas, un dels elements bàsics per poder créixer, per poder sortir de la crisi? Aquesta pot ser una eina útil?

Per altra banda, és clar, a mi em fa la sensació que qui marca totes aquestes normes i..., des de la Unió Europea i des d'algunes institucions, fa un diagnòstic erroni, no? Perquè a última hora aquesta crisi neix del sector immobiliari a Estats Units, que és el que provoca evidentment aquesta crisi financera mundial, no?, que bàsicament té una repercussió bancària que és la que contagia tota l'economia, no? Què ens provoca tot això bàsicament? Manca de crèdit. Aquesta Llei d'estabilitat pressupostària té alguna cosa a veure per generar el suficient crèdit perquè els em prenedors d'aquest país, que n'hi ha i molts,

els industrials que hi ha en aquest país que tenen ganes d'invertir i que ho poden fer, doncs, ho puguin fer? No, jo crec que no. No ho sé, vostès podent trobar que sí, no? I, a més a més, generador d'atur, no?

A més a més, tot aquest contagi a l'economia també contagia els comptes públics, perquè evidentment el deute és bàsicament privat. El que passa és que algú ens vol vendre que és públic i que s'ha convertit en deute públic, però això, aquesta llei d'estabilitat pressupostària, perquè té una incidència exclusivament en els comptes públics. Però l'origen de la crisi financera..., veritablement el deute és privat, no? Si ja s'ha convertit ara en un deute públic és perquè s'ha hagut d'ajudar aquest deute privat, sobretot els bancs, amb diner públic. I continuem estant en la mateixa situació. Estic segur que quan vingui el representant –em penso que ve, no?– de Foment del Treball, li preguntarem veritablement quin és el seu problema, el seu principal problema, i segur que ens dirà que és la manca de crèdit. Segur que potser en cinquè o sisè lloc dirà la reforma laboral, però això és un altre tema, que ja en parlarem en un altre moment, eh? Però segur que és aquest, no?

Clar, resulta que diu, i el senyor López Casasnovas ho deia claríssimament: «Escolta, falta la demanda.» Demanda privada? Anèmica total. No gasta ningú, i fa bé, amb els missatges que a mi em sembla que arriben, no? No hi ha crèdit. Què fem per sortir-ne? Una llei d'estabilitat pressupostària? Entre altres coses. Una llei d'estabilitat pressupostària, qui té a veure...? Jo crec que al revés, que precisament el sector públic hauria de fer de motor. Ja sé que el senyor López ens deia: «Bé, i d'on traurem les virolles?» Existeixen o no existeixen, per això? Existeix o no existeix, aquesta quantitat, aquesta massa important de diners que existeixen... Molt bé en el sector financer, no pas en el sector productiu; tant de bo fos en el sector productiu. Però existeix o no? Bé hi ha sistemes de controls dels capitals. Hi ha sistemes per incentivar que aquests capitals no vagin només a l'especulació, sinó que vagin també a la producció. Hi ha molts sistemes que es podrien..., i ara no els podem dir, però si vostès me'n poden dir algun segur que tenen més coneixement que jo per poder-ho fer, no?

Clar, en canvi, la recepta –i acabo ja, senyor president– són ajustaments. La recepta és reducció de la despesa social. Clar, jo crec que el diagnòstic és totalment erroni, i les receptes són brutals, que ens porten a una recessió també importantíssima. Ja ho hem vist tot aquest any i ja hem vist el que ens diuen del 2012, que per desgràcia la situació encara és pitjor, no? I, en canvi, des de la Unió Europea, no només des de Catalunya i del Govern de Catalunya, les receptes són bàsicament ajustaments, reducció de la despesa social, i res més, que l'únic que provoca recessió és aquest atur i tota aquesta situació.

Clar, i diem: «Confiança.» Però on és la confiança? Jo volia fer una pregunta semblant a la que feia el senyor Maragall, no? Genera confiança, aquesta llei? La ciutadania es pot sentir molt més confiada perquè el seu govern pren una decisió d'aquest tipus, i també la prendrà l'Estat espanyol? Perquè la confiança..., ho he

dit abans –i acabo– i ho vull tornar a repetir, em sembla que precisament algunes institucions financeres, algunes poc recomanables, això també és veritat, parlen que la confiança la dipositen més ara, en aquests moments, en el creixement que no pas en el dèficit, en el control del dèficit o del deute, sinó que el que volen és creixement, com deia vostè, senyor López. Escolti, o creixem, o gastem, o no ens en sortim. I aquí no gasta ningú, perquè ningú s'atreveix, i perquè no hi ha crèdit. Clar, aquesta és la gran contradicció que... En general vull dir si vostès... Ja sé que vostè, senyor López, ja ho ha contestat una mica, no? Com que no hi ha solució, miri, no s'hi oposa. Ja ho ha dit, no s'hi oposa. No ha dit que hi estava a favor, però, en tot cas, ha dit que no s'hi oposava. En tot cas...

Però veritablement nosaltres no hauríem de reflexionar una mica més, i vostès, que hi entenen més, en tots els àmbits, tant el jurídic com l'econòmic –i acabo–, de dir si veritablement aquesta Llei d'estabilitat pressupostària i les polítiques que n'emanen o que en deriven, veritablement ens ajuden a sortir de la crisi i poden generar confiança als nostres conciutadans? No pas als mercats, «als nostres conciutadans», que és el que nosaltres, com a polítics i diputats i diputades vetllem, no?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Boada. Ara és el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat De los Ríos, té vostè la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair al senyor Alonso i al senyor López Casanovas la seva compareixença en aquesta comissió per donar la seva opinió respecte a aquest Projecte de llei d'estabilitat pressupostària. Els voldríem adreçar tres preguntes molt concretes des del nostre grup parlamentari.

La primera. Aquesta distribució que es va fer del 0,14-0,26 –anteriorment el diputat Maragall n'ha fet una pregunta–, doncs, aquesta distribució que es va produir, la del 0,14-0,26 en el debat parlamentari a Madrid –només al debat, no va quedar escrita enlloc–, creuen que té sentit que a les comunitats autònomes, en aquest cas, a Catalunya, se'ns apliqui un sostre, una limitació del 0,14, quan és precisament la Generalitat, Catalunya, qui té unes competències en matèria d'educació, en matèria de salut, en matèria social, que podríem parlar de les despeses més expansives i, en canvi, l'Estat, que no té aquestes despeses tan expansives, es reserva una limitació del dèficit superior? Primera pregunta.

Segona pregunta. Creuen que en el nostre cas, que patim un dèficit fiscal, parlo de dèficit fiscal, com el que tenim, es pot parlar d'una llei d'estabilitat pressupostària sense haver-hi una limitació en el dèficit fiscal? És a dir, si per un costat es limita el dèficit públic, s'hauria de limitar també el dèficit fiscal?

I tercera pregunta. En cas d'una llei d'estabilitat pressupostària com la catalana, hauria de contenir, aquesta llei, algun tipus d'article o de clàusula que preveïés que en casos de no-compliment de l'estabilitat pressupostària no es poguessin fer determinades reduccions en els ingressos? Ho repeteixo: en casos de no-compliment d'estabilitat pressupostària, que la mateixa llei impedís que es fessin modificacions en impostos que disminuïssin la seva recaptació. En poso un exemple molt concret, i recent, en cas de no-compliment d'estabilitat pressupostària com l'actual. Fa pocs mesos es va fer una modificació legislativa aquí, al Parlament de Catalunya, que va suposar la pràctica supressió de l'impost de successions. Per tant, en un cas de no-compliment d'estabilitat pressupostària es deixen de recaptar uns diners per una modificació d'un impost, en aquest cas. Creuen que una llei d'estabilitat pressupostària hauria d'impedir això? O, en tot cas, més que impedir-ho, perquè, diguéssim, és una de les funcions d'un parlament poder legislar sobre qualsevol matèria fiscal, sí que es pogués compensar. És a dir, si es vol suprimir aquest impost, guanya recursos per un altre. Però, en tot cas, que fos sempre un joc de suma zero, una modificació legislativa d'aquest estil.

Serien, doncs, aquestes les tres preguntes concretes adreçades als compareixents.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat De los Ríos. És el torn del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Diputat Cañas, té vostè la paraula.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Quería decirles que es un honor que tanto el señor Alonso González como el señor López Casanovas estén en esta comisión. Desgraciadamente yo creo que el nivel del debate para..., circunscrito estrictamente a este proyecto de equilibrio presupuestario se nos queda pequeño. Yo creo que a veces nos gustaría poder legislar sobre más cosas, porque el debate sería mucho más rico y podríamos estar hablando del concepto y de la base que fundamenta esta propuesta del Gobierno de la Generalitat.

En primer lugar yo, señor Casanovas, quería decirle que me ha provocado una cierta tristeza, porque que una persona con su capacidad y con su nivel diga que tiene dudas sobre si la austeridad es la receta adecuada a la crisis pero que de alguna forma se resigna ante lo que casi sería, casi, un dogma, ¿no? «Sobre esta piedra del déficit estructural construiré mi iglesia.» Es decir, parece que es la única alternativa a la salida de la crisis, o sea, instaurada como el dogma incuestionable que tiene que ser la austeridad presupuestaria, el cumplimiento de unos objetivos de déficit, la única posibilidad todavía de salida ante una situación. A mí a veces me parece como si a una persona le hubiera dado un ataque al corazón y alguien le dijera que no se le puede dar una descarga

eléctrica porque hay que ahorrar luz, ¿no? Bueno, a ver, ojo, que tenemos que reactivar al enfermo, ¿eh? Entonces, si la reactivación del enfermo es no gastar, pues, no lo sé...

Yo también tengo mis serias dudas sobre si la austeridad es la única receta a adoptar, porque realmente el círculo virtuoso que nos comentaba el señor Casanovas se ha roto, o sea, el motor está absolutamente gripado. Y sin volver a caer en la simplicidad de los argumentos, de la necesidad de las políticas anticíclicas, el keynesianismo, como siempre utilizado de una forma siempre parcial, ¿verdad?, pero desde luego que parece que la receta impuesta en este caso por Alemania, un estado que se permitió el lujo de saltarse a la torera todos los límites habidos y por haber cuando era necesario para su crecimiento económico, sea ahora la única receta a adoptar por países que tienen su motor algo más que gripado, pues, no lo sé. Me produce tristeza que personas de la competencia del señor Casanovas, pues, se resignen a no, como mínimo, ser un poco más beligerante con esta situación. Pues porque creo que desde la beligerancia del individuo, de cada uno de nosotros, a lo mejor, como mínimo, daríamos la sensación de que no nos resignamos, ¿no? Es decir, bueno, como... Igual lo tenemos que hacer de una forma obligatoria, pero que no piensen que somos tontos, ¿no?

Pero, bueno, es igual. Yendo sobre el tema, el señor Alonso González ha hecho un análisis muy interesante. Y las preguntas, para no perder más el tiempo.

Realmente usted..., le voy a hacer una pregunta muy directa. ¿Usted cree que la actualidad, la actualidad europea, no debería hacer retirar al Gobierno esta ley a la espera de la aprobación regulatoria definitiva de la Unión Europea y el desarrollo de la ley orgánica por parte del Gobierno de España? Es decir, ¿la realidad no ha superado la ficción? ¿No sería bueno que parásemos? Y ya que esta va a ser un poco..., probablemente sea una legislación derivada, ¿no esperásemos a tener la ley que nos va a marcar definitivamente? Más que nada, para no caer en ir más allá, ¿no? Es decir, nosotros mismos acotarnos más en lo que ya en sí es una acotación, porque yo...

En la segunda pregunta al señor Casanovas, yo, que soy también de letras, pero no de económicas, no son humanidades, son puras, yo soy historiador, quiero entender que usted nos dice que esta ley, como la que aprobará probablemente el Gobierno de España, es un déficit cero camuflado, realmente. Es decir, déficit cero que permite un déficit del 0,14 para que haya inversión productiva que pueda..., pero que en el fondo lo que está diciendo a las administraciones públicas es: «Ustedes no tienen capacidad de endeudamiento más allá de aquello que se puedan ustedes endeudar que sea capaz de generar un...» Pero que en el fondo esto que se va a aprobar es déficit cero, puro y duro. Una cosa que creo que le encanta, al señor..., a nuestro presidente de la comisión. No sé si usted habrá tenido algo que ver, ¿eh? Pero, bueno, esto no se lo pregunto. (*L'orador riu.*) Lo puedo preguntar al presidente.

Tercero, es una pregunta ya que es una curiosidad. ¿Ustedes por qué creen..., señor Alonso González, por qué cree usted que se elude de una forma tan poco sutil el marco estatal regulatorio en esta propuesta? Porque parece que no estamos en el reino de España, porque casi no aparece. Aparece, pero así como nos referimos a la Unión Europea, pero no nos referimos ni a la modificación del artículo 135 ni a lo que pueda acabar aprobando el Congreso de los Diputados, en el desarrollo de la Ley orgánica de estabilidad presupuestaria.

Y con esto... Tenía muchas más preguntas, pero desgraciadamente estas comisiones nos limitan a todos mucho.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat Cañas, per la seva intervenció. És el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Diputada Senserrich?

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, president. Primer de tot, benvinguts avui aquí, a la Comissió d'Economia i Finances, i agrair-los les seves paraules.

Bé, al senyor Alonso..., només voldria que ens aclarís si realment és un inconvenient tan gran que s'aprovi abans de la llei orgànica espanyola i de les decisions de la Unió Europea, ja que en principi anem en la mateixa línia i crec que no anirem molt equivocats, en aquest sentit.

I també molt breu, al senyor López Casanovas, que ens ha fet una exposició realment molt, molt didàctica del que és la llei i el que és el dèficit del 0,14 per cent explicant-ho molt clar, només preguntar-li si creu que hi ha alguna cosa que s'hauria d'afegir en aquesta llei que potser no contempla en els nou articles que tenim ara. Per tant, amb això, ja estaria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputades i diputats. Ara és el seu torn. Ho invertirem, la resposta. Senyor López Casanovas, té, en primer lloc, vostè la paraula. I clourà vostè, senyor Alonso.

Guillem López Casanovas

Moltes gràcies pels comentaris, tant els d'elogi com de crítica. Intentaré que el temps no malmeti les respostes que es mereixen les preguntes.

El senyor Maragall ha tocat un tema molt important, que és que quan poses una xifra d'alguna manera petrifiques el que és una determinada distribució de competències. Perquè, per entendre'ns, si assumís més competències i les càrregues que generés la despesa corrent generessin a la vegada més inversió, aquesta xifra es quedaria petita. Per tant, és... Seria

una manera de dir: aquesta llei està feta..., o aquest projecte de llei pensat fins al 2018 d'una Catalunya que continua com està ara, amb la mateixa distribució de competències, suposant que estigui..., però no amb més competències, per dir-ho així. Perquè si assumíssim totes les competències amb un major grau de sobirania, aquesta major despesa requeriria una major inversió, a la qual la cotilla que ens imposen òbviament quedaria curt. Però suposo que si hi hagués un canvi substantiu d'aquest marc de relacions fiscals amb l'Estat ja els tocaria a vostès refer les lleis, perquè les lleis suposo que es fan a partir d'una situació que més o menys els pugui semblar a tots vostès que és raonable.

Bé, ha dit altres coses que m'han semblat importants, però... Per exemple, la necessitat d'ajust d'aquesta normativa a la que pugui ser la que vingui d'Europa. Segur que el doctor Alonso la contesta, perquè ha sortit també en l'última de les intervencions.

Al senyor Boada, clar, jo he partit de la constatació que la crisi és una crisi..., té dues interpretacions, una crisi de deute o és una crisi de crèdit. Li he posat, fins i tot, en aquesta sobresimplificació, cares darrere, eh?, la cara de la senyora Merkel i la cara del senyor Sarkozy, els qui diuen que és crisi financera versus els qui diuen crisi de deute, que són els alemanys. I han guanyat els alemanys, això, vull dir... Podem fer eufemismes, i podem fer frases més o menys florentines, però han guanyat els alemanys.

Per tant, per què es fa aquesta llei? La llei es fa per intentar donar garantia a un govern que, fins i tot, sense plans d'austeritat, s'ha arribat a gastar un terç, un quart més que no ingressava. Això t'ho pots permetre un any, t'ho pots permetre dos, però no t'ho pots permetre per sempre. No ho fem a casa nostra, no ho podem fer amb els diners de tots. Per tant, si tu vols continuar tenint accés en el mercat, fins i tot amb austeritat com la que tenim en aquests moments..., en aquests moments les xifres ens diuen que la despesa total de la Generalitat de Catalunya són entorn de 32 bilions d'euros, i els ingressos corrents són de 22 i mig. Aquest és l'escenari. O sigui, has de recórrer al mercat exterior i el diner cau del cel, però si has de convèncer algú que te'ls deixi, jo crec que aquest projecte de llei vol donar garanties que més enllà d'un problema de liquiditat, que el tenim i el continuarem tenint desafortunadament amb l'escenari de crisi que ens ve per a l'any que ve, amb la baixada de recaptació fiscal de nou, etcètera, jo crec que si no volem que els mercats ens interpretin –els mercats, els estalviadors– ens interpretin que som insolvents i no en vulguin deixar, hem de donar, hem d'aparentar, almenys, que tenim voluntat de donar aquesta garantia.

Una *coletilla* només de les que he dit, que jo normalment les combat, potser per obligació del càrrec. A l'Estat espanyol, d'ajudes als bancs, als bancs, n'hi ha hagut molt poques –molt poques. Hi ha hagut ajudes a les caixes, i no ajudes de contribuent sinó a través de l'endeutament que ha fet el FROB, que és una institució pública però que es finança amb diner privat. Podem criticar moltes coses de les sortides que li han sabut donar els òrgans reguladors a la crisi financera,

però si algun avantatge ha tingut és que no ha afectat la butxaca del contribuent, i d'això n'hauríem d'estar contents. Les xifres que hi ha en aquests moments donen que, fins i tot comptabilitzant aquests ajuts –els indirectes també, perquè alguns diuen que els avals no és exactament igual que una «manguerada», un aval, però fins i tot en aquest cas– estem a un terç del que ha sigut l'ajuda de molts altres països que ara treuen pit. Per tant, jo açò ho volia..., sempre que puc ho dic, perquè..., d'acord.

El senyor De los Ríos també ha tocat un gruix de coses bastant important, però que ultrapassen el que pot ser opinió acadèmica. Hi ha d'haver un límit al dèficit fiscal? Doncs, vostès ho diran, eh? El repartiment competencial? És el mateix que li he comentat al senyor Maragall: reproduceix un dèficit estructural vinculable a la inversió, però a partir del nivell de competències que en aquests moments tenen les respectives administracions.

El tema de les penalitzacions per incompliment em sembla interessant. Em semblen interessants perquè, si no, pot acabar sent un *beautiful thinking*, que diuen els anglosaxons, i s'hauria de mirar, en tot cas, si... O sigui, l'asimètrica, la veig clara; el que no pot tornar a passar és que amb ingressos extraordinaris, com els derivats de les fases àlgides del cicle, financem despeses ordinàries, corrents. Perquè quan baixen els ingressos extraordinaris del cicle, tens tota la despesa corrent, eh? –mossos, metges i mestres–, sense finançar. I amb aquestes coses jo crec que un govern que es faci valer no hi juga. Fora d'aquest, per l'asimètrica, per tant, si els ingressos estructurals baixen, al vincular-ho a la neutralitat pressupostària em semblaria un tema que es podria estudiar. Caldria un poquet més de lletra petita, però no sembla d'interès fer-ho. Si a la llei hi ha d'haver les penalitzacions, això també sobrepassa el que jo puc dir.

Al senyor Cañas, també li agraeixo els comentaris. A veure, jo per ser belligerant amb una cosa me l'he de creure abans. Per tant, no puc ser belligerant amb una solució keynesiana, que s'ha provat i ha fracassat, i, a més, si la volguéssim provar ara, m'hauria d'explicar el qui la proposa com la pensa finançar. Per tant, sóc més partidari de fer un *wait and see*, un «mirar i esperar», tot i que a vostè li faci tristesa, però em sembla, això, més correcte que no bellugar-me d'una banda a l'altra sense saber quin camí he de prendre. Ara, clar, jo hauria també pogut quedar molt bé dient que l'austeritat no és l'única. Efectivament, que li ho compro. Però això és un logo. A vostè li va bé políticament, però si acadèmicament jo dic això i algú me diu: «I quina és l'altra?», em posarà en un compromís.

I la interpretació que fa de dèficit és correcta. Dèficit primari és abans dels fluxos financers –ingressos i despeses financers–, per tant, un dèficit primari hauria de ser zero; i el dèficit de caixa, que accepta el saldo estructural, ha de tenir a veure amb una inversió sana, sostenible, que genera beneficis. No beneficis financers, eh?, que en això no vull generar cap confusió. Beneficis a la ciutadania, i que es correspon amb els costos que aquesta ciutadania futura també convé que ajudi a sufragar.

I a la senyora Senserrich, també. El que li noto a faltar a la llei, ja li ho dic tal qual, és que els resultats dels ajustos en el dèficit estructural, atès que els he vinculat tant com he dit a la inversió, siguin el resultat de l'avaluació econòmica, eh? Una avaluació econòmica i social hauria de ser un imperatiu que ens poséssim tots perquè abans d'arribar al resultat de si basta o no basta el 0,14 o el 0,26 o el que sigui, abans d'arribar al resultat, és més intel·ligent mirar el procediment, fer una avaluació econòmica que no ens porti a cap disbarat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor López Casanovas. Ara és el torn del senyor Alonso. Té vostè la paraula, senyor.

Lluís Alonso González

Moltes gràcies. Bé, jo intentaré anar ràpid, però contestar totes les seves observacions. Algunes..., d'una forma o altra, diversos grups han enfocat cap a la mateixa direcció. Suposo que em permetran que faci alguna contesta global, no?

El senyor Maragall ha començat comentant fins a quin punt ens estem, diguéssim, vinculant a futures possibles reformes que faci la Unió Europea que puguin afectar el contingut del projecte. Jo, bé, ja ho he dit des del principi, és a dir, crec que aquesta reiteració, que per una altra part té la seva lògica, respecte de la normativa actual i futura de la Unió Europea, doncs, d'alguna manera comportarà que quan hi hagi canvis potser la llei quedi o envellida, o hagi d'adaptar-se, o requereixi una tasca d'interpretació que no podem en aquests moments anticipar.

També, vostè, deia: «Fan falta més normes?» Bé, aquí s'ha de pensar una cosa, és a dir, el punt 6 del nou article 135 de la Constitució diu: «Las comunidades autónomas, de acuerdo con sus respectivos estatutos y dentro de los límites a que se refiere este artículo, adoptarán las disposiciones que procedan para la aplicación efectiva del principio de estabilidad en sus normas y decisiones presupuestarias.» És a dir, ja no és només que l'article 214 de l'Estatut exigeixi un mandat al Govern de la Generalitat perquè promogui el que és una llei d'aquestes característiques, sinó que també la Constitució, d'alguna manera, no és que hi obligui, però diu: «Escolti, vostè, en funció del seu ordenament autonòmic, doncs, haurà de fer el que hagi de fer per adaptar-se al mandat de l'article 135», eh? És a dir, no ens diu com, però sí que ens diu que s'haurà de fer d'alguna manera.

Jo diria que el problema no és tant si ha d'existir o no aquesta llei, perquè si ho diu l'Estatut..., i aquest ha sigut un article que mai ha sigut posat en qüestió, si no més aviat el quan, el quan s'ha de fer, no? I aquí, bé, jo l'únic que puc dir és el que he dit abans. És a dir, per un costat tenim que la Unió Europea està en fase de reformes, que no sabem el temps que portaran, i a nivell intern l'Estat també està en fase de reformes perquè la..., com diu aquí, a la disposició addicional

única, que es va afegir justament arran de la reforma del 135 de la Constitució, diu: «La ley orgánica prevista en el artículo 135 deberá estar aprobada antes del 30 de junio del 2012.» És a dir, no és un horitzó llunyà sinó un horitzó molt proper. Sent una llei orgànica, tenint en compte com estan ara les majories al Congrés dels Diputats, i que és un tema que inclús sembla que el proper president del Govern ha dit que serà de les primeres coses que faci, doncs, sembla que en pocs mesos es pot tenir el que seria el desenvolupament constitucional del 135.

Aquesta llei orgànica de què parla el 135 al final serà una cosa similar al que és la LOFCA respecte a la vessant dels ingressos. És a dir, no és qualsevol llei, és una llei que per principi d'especialitat el més segur és que un dictamen constitucional diria que està per sobre del que diguin els estatuts d'autonomia, eh? És a dir que crec que son raons importants, de pes, per potser, bé, mirar una mica a veure què passarà, o per on anirà, o inclús esperar potser que estigui aprovada, més que res per evitar controvèrsies fins a cert punt inútils. És a dir, buscar un punt de coordinació, perquè és evident que els interessos del Govern de Catalunya en aquest sentit són els mateixos que els interessos del Govern de l'Estat i entenem que també els dels òrgans de govern de la Unió Europea, no? Llavors, potser –potser–, atès que algú m'ha preguntat si calia fer-ho o no, doncs, potser podem esperar uns mesos; pocs, jo crec que són molt pocs. I potser ens estalviem, inclús, algun problema de caire constitucional, perquè, clar, és que aquí, al punt 6 del 135, d'alguna manera, diu que l'article 135 tindrà un desenvolupament de llei orgànica que formarà un bloc de constitucionalitat. Llavors, per evitar problemes, doncs, potser val la pena saber almenys com serà, i després evidentment la sobirania del poble de Catalunya decidirà en aquest Parlament el que sigui més convenient, eh? Això, si em permeten una observació que possiblement va més enllà d'un caire tècnic, eh?

Respecte... També se m'ha preguntat si realment ho està esperant, el poble de Catalunya, que se li enviï un missatge d'aquestes característiques. Jo penso el mateix que vaig pensar quan al mes d'agost vam tenir la reforma de l'article 135: el destinatari no és de consum intern sinó que són els famosos mercats. És a dir, com aquí també s'ha dit, doncs, bé, d'alguna manera es tracta de donar una certa garantia, després, un compromís... Bé. Jo sempre he pensat que l'article 135 no calia reformar-lo. No calia reformar-lo perquè el missatge essencial, que és assegurar constitucionalment el pagament dels interessos del capital, ja hi era –ja hi era. Llavors, vull dir, l'únic que podia ser més o menys opinable és si l'article 134 i l'article 135 a vegades es referien només a l'Estat o a totes les administracions públiques. És el que, en tot cas, podria entrar dintre d'un debat jurídic, no? Però la resta, francament, jo crec que no calia.

Penso que també li he contestat a vostè, senyor Boada, amb aquestes consideracions.

I respecte a algunes de les observacions que fa el senyor De los Ríos, jo en això del 0,14 no hi entro, perquè això és cosa del senyor López, que sap d'això

més que ningú, eh? Però respecte de la proposta de limitar per llei el dèficit fiscal o imposar per llei, també, algun tipus de penalització si es produeix un incompliment del dèficit, en el sentit de..., llavors, impedir, entenc que, per llei, que es puguin fer determinades rebaixes fiscals o reduccions d'ingressos, una política fiscal, diguéssim, que no sigui a vegades considerada prou exigent, doncs, el problema que hi ha és de potestat legislativa. És a dir, una llei pot dir una cosa, però el legislador s'aixeca al dia següent i dicta una llei que diu el contrari i no passa res. Pot quedar més o menys malament de cara a l'opinió pública, però jurídicament no té cap tipus de lligam, no? És a dir que el legislador s'autoimposi a si mateix un mandat, encara que aquest mandat, en aquest cas, vagi lligat a una conseqüència jurídica negativa –que, almenys, des del punt de vista kelsenianà tindríem una norma, una norma jurídica, que té unes conseqüències si no es compleix–, es troba, topa amb l'obstacle que, clar, el legislador ha de ser ell mateix qui dicta les normes, i per això la pot canviar i ja està.

Si ens han de posar penalitzacions penso que ja ho faran des de fora, eh?, i allà sí que ens trobarem, llavors, que ja veurem, segons l'instrument que s'utilitzi, si estarem en disposició de complir-ho o incomplir-ho, eh? M'ha portat això a la memòria un comentari que em va fer fa poc un professor brasiler –al Brasil són una mica ingenus encara des del punt de vista del dret tributari, del dret financer i tributari–, i deia: «Ja s'ha arribat a posar per norma que no s'establiran més impostos, perquè així l'estat s'ha de moure amb els impostos que ja hi ha.» És un sistema fiscal complicat, molt..., amb moltes figures tributàries, i diu: «Amb això ja s'han d'arreglar.» Dius: «Bé...» Aquí no se'ns acudiria dir que prohibiríem per llei posar més impostos, però més que res perquè és que això s'aprova un dia i el dia següent es pot aprovar el contrari, eh?

I després, ja acabant, és a dir... El marco estatal, señor Cañas, es el que es. El marco estatal es la Constitución, está ahí; y tanto si lo dice la exposición de motivos como si no lo dice, va a estar ahí, ¿eh? Y en este sentido, yo he citado la Sentencia 124/2001 porque creo que, pese a las críticas que en los últimos tiempos se hacen al Tribunal Constitucional, y en muchísimos casos posiblemente merecidas, esta es una sentencia muy interesante. Es una sentencia técnica, muy interesante, se puede compartir o no, pero está muy bien estructurada. Y, claro, ahí advierte de un problema de planteamiento que hacen los recurrentes, que éramos los de aquí, y es que de alguna manera se discute que la legislación estatal sobre estabilidad presupuestaria sea constitucional o no, porque se dice: «Es que resulta que se aparta de lo que dice el pacto de estabilidad.» Y, claro, el Constitucional dice: «Está muy bien lo que diga el pacto de estabilidad, pero luego el legislador español es..., digamos, tiene legitimidad para interpretar eso y establecer las propias normas internas, ¿no?» Por lo tanto, aquí nuestro parámetro ha de ser indudablemente, en primer lugar, lo que nos va a decir la Constitución en su desarrollo, y después, pues, lo que diga la Unión Europea. Pero, claro, la Unión Europea lo que mirará es lo que haga la Constitución y lo que haga el

estado al desarrollar la Constitución respecto de sus indicaciones, ¿eh?

I això, en principi, és el que jo pensava comentar.

El president

Moltíssimes gràcies. Crec que interpreto el sentir de tots els grups parlamentaris si els diem, senyors Alonso i López Casasnovas, que han tingut dues magnífiques intervencions, de veritat que sí, i que han estat molt il·lustratives per als treballs d'aquesta comissió. Gràcies per la seva compareixença. Els acompanyem.

Interrompem només per un minut, perquè tenim aquí els compareixents ja del següent punt, Foment i Pimec. Un minutet, només, i seguim amb els treballs de la comissió.

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de set i nou minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, amb el seu permís, reprendrem el treball de la comissió.

Ho farem per abordar els punts cinquè i sisè de l'ordre del dia, que són les dues compareixences que substanciarem a continuació, i donarem la benvinguda als nostres compareixents, que són concretament el senyor Salvador Guillermo Viñeta, director del Departament d'Estudis Econòmics i Fiscals de Foment del Treball –senyor Guillermo, molt benvingut–, i els senyors Moisès Bonal, director d'estudis, i Joan Maria Gimeno, president de la Comissió Economicofiscal de Pimec. Siguin vostès també molt benvinguts.

M'estalvio explicar-los el procediment que emprem, perquè vostès han estat aquí presents, i guanyarem un parell de minutets. Primer, vostès, i després, els diputats, i tanquen vostès els treballs de la comissió. Començarà, doncs, el senyor Salvador Guillermo? *(Pausa.)* Comença vostè? *(Pausa.)* Tancarà vostè. Ja han vist com va, eh? *(Pausa.)*

Compareixença

d'una representació de Pimec amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00225/09)

Doncs, el senyor Joan Maria Gimeno és qui té la paraula? *(Pausa.)* Doncs, endavant, senyor Gimeno.

Joan M. Gimeno (president de la Comissió Economicofiscal de Pimec)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agraïm en nom de Pimec i en nom de les empreses i col·lectius als quals representem la possibilitat d'exposar en seu parlamentària i davant d'aquesta Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos el nostre punt de vista amb relació al Projecte

te de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya. El projecte de llei és breu i nosaltres intentarem ser breus també en la nostra exposició.

En primer lloc, ens fa la sensació que el present projecte de llei està més orientat a tenir un impacte en els mercats inversors, que el que es pretén és provocar un efecte d'anunci pel fet de tramitar-lo de forma individual, pel fet de tramitar aquesta llei de forma individual. Segurament el seu contingut podria haver-se inclòs en el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. En poques paraules, el que entenem que es vol dir és que no es pot estirar més el braç que la màniga. Si tens més despeses que ingressos es genera deute, i per poder fer front a aquest deute cal trobar algú que el financï, i aquest finançament ha de ser a un cost raonable, circumstància que no sembla que sigui la que es dona actualment.

Quant al dèficit fiscal, si el que ens preocupa és la restricció de la despesa pública, aquesta també es pot incrementar reduint el nostre dèficit fiscal, i en cap cas el present projecte de llei ens posa límits a la despesa, sinó que la correlaciona directament amb els ingressos –parlem només de dèficit. La limitació per efectuar polítiques keynesianes expansives, més que limitat pel mateix projecte de llei, el que està és limitat per l'elevat cost de l'endeutament a què està exposat el nostre deute públic.

Amb relació al fons de reserva que planteja l'article 5, en les actuals circumstàncies veiem difícil que es pugui constituir. Tanmateix, dintre de les possibilitats d'utilització del mateix fons també s'hi podria incloure la d'escurçar el termini de pagament amb els proveïdors.

En aquest punt, voldríem fer una reflexió sobre el que ha passat els darrers anys de bonança. Vam viure una bombolla immobiliària i aquesta bombolla també va provocar un creixement dels ingressos públics provinents dels impostos associats a la construcció. Es tractava d'impostos extraordinaris, d'un moment especialment en creixement. Aquests ingressos haurien d'haver estat considerats com a atípics. No obstant això, es va incrementar la despesa sense tenir en compte que els ingressos estaven sobredimensionats per la bombolla. En aquest cas, aquests atípics sí que es podrien haver dedicat a la constitució d'un fons en aquell moment. Parlem que els ingressos..., hem de procurar que els nostres ingressos es generin de forma estable i de poder qualificar, quan tenim ingressos extraordinaris, quina és l'aplicació d'aquests ingressos.

Quant als possibles efectes col·laterals o indesitjables que pugui provocar aquest projecte de llei, ens preocupa que amb la voluntat de complir aquest projecte de llei hi hagués la temptació d'allargar els períodes de reconeixement del deute, la qual cosa faria allargar el termini del cobrament dels proveïdors, que de per si ja és molt llarg en aquests moments, eh?

I en principi aquestes són les coses que volíem dir respecte a aquest projecte de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor Joan Maria Gimeno, en nom, doncs, de Pimec.

Compareixença

d'una representació de Foment de Treball Nacional amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00224/09)

Ara és el torn de Foment del Treball Nacional. Senyor Salvador Guillermo, té vostè la paraula.

Salvador Guillermo Viñeta (director del Departament d'Estudis Econòmics i Fiscals de Foment del Treball Nacional)

Moltes gràcies, honorable president. En primer lloc, com toca, agrair a la comissió la seva invitació a aquesta compareixença. Nosaltres considerem que aquest és un instrument el qual ens permet des de la societat civil fer arribar també la nostra veu, no només al Govern, sinó al conjunt del Parlament, a través d'aquest instrument. Per tant, agraïment de poder-ho fer.

Respecte al projecte de llei objecte del tema d'avui, farem un conjunt de consideracions i alguna proposta de correcció en algun àmbit molt concret, eh? La primera d'elles és que òbviament l'escenari, a ningú se li escapa, de dificultat, de desconfiança, de desconfiança sobretot de qui ens ha de prestar els cèntims, fa que hàgim de prendre mesures per reforçar aquests mecanismes de confiança, i dintre dels àmbits competencials que a cadascú li pertocuen. En aquest àmbit no cal oblidar que en el Consell Europeu del passat divendres justament es destaca el límit del dèficit estructural al 0,5. I no només com es fa en aquesta llei o com es fa en la constitució o en el projecte de llei orgànica, que caldrà veure-ho, en el qual s'estableix la voluntat de fer-ho, sinó que també per part del Consell Europeu s'establiran mecanismes automàtics de correcció, mecanismes que òbviament no es contemplen ni en aquesta llei ni encara en la constitució o a la llei orgànica que no coneixem, perquè encara no s'ha iniciat el seu tràmit parlamentari.

El segon element és que fa una referència a la necessitat de dur a terme un sanejament dels comptes públics, i, per tant, a la necessitat que també la reforma i les millores en els àmbits econòmics passin també, necessàriament, perquè el sector públic faci els seus deures. Jo crec que el senyor Guillem López Casasnovas ha fet una reflexió sobre el volum de despesa respecte del d'ingressos, i que les possibilitats d'allargar aquest element no eren pas possibles.

El decret, perdó, la llei, el projecte de llei fa referència també no a un dèficit anyal, no a l'aplicació d'un dèficit zero anyal, sinó que l'acompanya a través del cicle econòmic, per tant, defineix entre el dèficit estructural del dèficit, diguéssim, ordinari o conjuntural. Per tant, entén que la situació i que la realitat econòmica no són pas lineals, que són cícliques, i que aquesta és

la correcció que es fa, i que és també l'encomana que li fa a l'Institut d'Estadística, d'acord amb els criteris que d'Europa se'n deriven a l'hora d'aplicar això.

L'objectiu, el vam fer palès també en el dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social, en el qual s'estableix un 0,14, encara que no acaba de definir-se si ha de ser el 0,14, el 0,13 o el 0,15. No hi ha un criteri evident que concreti, almenys amb la documentació facilitada a l'hora de fer el dictamen al dia d'avui, per què ha de ser aquest 0,14.

Un altre tema és que el projecte de llei, amb la idea de reforçar aquesta confiança, de dir a la gent que complirem allò que diem i que ho fem amb aquest projecte de llei, és que avança l'objectiu del 2020 al 2018, cosa que sembla assenyada, en tant que la política de sanejament ha de ser irrenunciable i en tant que la magnitud per assolir aquest nivell no és tan dràstica com la que hem de fer, o la que hem fet aquest any, o la que farem l'any que ve. Per tant, si les previsions pressupostàries del 2,66 per enguany –no sé si corregida, pel tema de la disposició addicional tercera, se dispara una mica més o no, ja ho veurem– o l'assoliment de l'1,3 per cent del PIB del 2012, fins assolir aquest 0,14 en molts més anys, és relativament factible. I també veiem amb un cert optimisme que la recuperació de ritmes de creixement, no sé si com abans, però sí que seran ja presents, estimablement no serà el 2012, però segurament que a partir del 2013 això permetrà una certa millora econòmica i, per tant, una millora de les bases imposables. I també la correcció que es fa en la reserva de les mesures excepcionals, xifra que es concreta en l'article 8.

I la proposta que fem té a veure amb l'article 7 del projecte de llei, quan estableix que l'execució dels crèdits pressupostaris relatius al pagament de la càrrega financera, ingressos i capital del deute públic, aquí es tractaria, i aquí es proposa d'incorporació, no només del deute públic que es generi per part de la Generalitat de Catalunya, sinó del que es generi per part de la Generalitat de Catalunya i d'aquell derivat de finançament d'infraestructures públiques que han estat adjudicades per la Generalitat de Catalunya.

Per què? Perquè tenim molta inversió d'infraestructures amb finançament bancari estructurat que també necessita..., si podem anar a reclamar aquest finançament a trenta o quaranta anys, igual que s'està fent amb els bons en l'àmbit del BEI, del Banc Europeu d'Inversions, que aquesta prioritització també pugui servir per al deute que serveix per satisfer el pagament d'aquesta infraestructura que es fa des d'operadors privats, però amb finalitat pública, com podria ser la recent inaugurada eix Diagonal.

I per mi..., són de les consideracions que volíem fer des de Foment, i restem a la seva disposició per a les qüestions que considerin.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillermo. És el torn dels grups parlamentaris, per fer les preguntes que creguin oportunes als compareixents. Pel Partit Socialista de

Catalunya, la diputada Martínez-Sampere té la paraula. Endavant, diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, president, moltes gràcies. I, evidentment, benvinguts a la comissió, a aquesta comissió d'aquest Parlament. No discutirem, ja ho dèiem abans, quina és la nostra posició respecte a aquesta llei, ja vam votar-ho tots en el Ple, ja tenen vostès la transcripció del que vàrem dir allà. Només algunes consideracions; n'han fet avui vostès unes quantes, algunes més.

A part del tema del... Vostè, vostè l'ha dit més. Però a part del tema del 2018 respecte al 2020, eh?, si li sembla bé en termes de perquè ho garanteix millor, però a mi em preocupa si és efectiu respecte al conjunt de l'Estat, perquè és allà on el nostre dèficit es ven internacionalment. És a dir, als mercats, nosaltres..., el dèficit català hi va amb una marca, que ens pot agradar més o menys, però és la que hi ha, eh?, i, per tant, no sé si és efectiu que des d'aquí, a Catalunya, sigui més restrictiva en termes de l'horitzó temporal, és a dir, 2018, aquesta llei d'estabilitat pressupostària.

El mateix podríem dir amb el 0,14. És a dir, els altres compareixents ens deien que tots els números..., que no li troben una justificació, ni al 0,14 ni a qualsevol altre número. Segurament les referències al que es va començar a debatre quan feien referència a la llei orgànica, que seguia la reforma constitucional... Però, com deia abans el meu company, el diputat Maragall, nosaltres entenem que la força de defensar l'autogovern tal com està avui, o amb possibles ampliacions de competències, serà en aquella llei orgànica. Perquè si no ens podríem trobar amb l'absurd, i m'agradaria que vostès ens donessin la seva opinió, que com que ara hi ha hagut la recent cimera europea, en què s'ha estat parlant d'un 0,5 i no d'un 0,4, si tinguéssim la força de demanar i aconseguir en la llei orgànica una distribució més sensata respecte a les capacitats de despesa i les necessitats de despesa de Catalunya... Per exemple, m'estic inventant els percentatges, no ho agafin..., és simplement un exemple, eh? Però que en la llei orgànica estiguéssim parlant d'un 0,5 i, per tant, d'una distribució 0,25-0,25, i, per tant..., i aquí, a Catalunya, haver passat i haver aprovat ja una llei amb un 0,14, eh? I, per tant, arribar que s'estigués complint la llei catalana i incomplint –ja sé que són uns topalls, eh?, que no s'incompleix, però, vostès m'entenen– l'europea i l'espanyola, que són al final les que marquen el nostre mercat de deute. Això tindria algun sentit, és efectiu? Creuen vostès que està bé que es faci aquesta tramitació prèvia, que altres compareixents han donat arguments perquè es faci prèviament, altres compareixents en donen perquè no, perquè es faci posteriorment a aquesta llei orgànica. I a nosaltres ens agradaria, en aquest cas, saber la seva opinió.

També la seva opinió en el sentit que els deia abans, anteriorment, del que ha dit el diputat Maragall. És a dir, si nosaltres ara fem una llei que fixa el 0,14, fixem les necessitats i, per tant, les competències que pot te-

nir Catalunya, i això és limitador. Jo no sé si ho troben positivament limitador, negativament limitador, o quin és la seva consideració al respecte.

En tercer lloc, a més, evidentment, no hi ha un consens acadèmic en cap cas sobre què vol dir dèficit estructural. Hi ha un consens sobre què vol dir dèficit corrent i, per tant, també ho hem vist recentment a Europa, quan es fan les reformes es fan en termes de dèficit estructural i de dèficit corrent, perquè és, hi insisteixo, on tots sabem exactament del que parlem. Amb dèficit estructural, amb creixement tendencial, ningú sap ben bé del que parlem. I, per tant, jo no sé si es podria donar la circumstància que, com que tot és interpretable –el que és el dèficit estructural, el que és una situació de crisi, el que és una emergència–, si acabaríem tenint una llei de paper mullat, per entendre'ns, i si no tindria més sentit incorporar-hi també elements de dèficit corrent amb relació a la legislació que tenim també a la Unió Europea, perquè això permetria, el que nosaltres entenem que és sensat, que és el criteri d'estabilitat pressupostària, que és un criteri de sentit comú, i és de sentit comú si s'entén a mitjà termini, és a dir, ajustat en el cicle econòmic. Dogmatitzar aquest criteri i fer-lo per un any donat i en circumstàncies massa taxades acaba sent, segurament, contraproductiu. I, per tant, nosaltres també voldríem saber la seva opinió a aquest respecte.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari Popular. Diputat Chumillas, té vostè la paraula.

Pedro Chumillas Zurilla

Moltes gràcies, senyor president. Benvinguts a aquesta comissió, els compareixents. Jo els voldria preguntar només una cosa. Com a representants de les empreses catalanes, he trobat a faltar una mica que diguessin específicament fins a quin punt pensen que és important de fer aquesta llei.

Moltes gràcies.

Perdó, s'entén, la importància per a les empreses catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds. Diputat Boada, té l'ús de la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Sí, gràcies, senyor Gimeno i senyor Guillermo. Tots estarem d'acord aquí evidentment amb l'element clau que no es pot estirar més el braç que la màniga, hi estem totalment d'acord, públics i privats, eh? I evidentment tots hem intentat fer el mateix. El que passa és que tenim una crisi que precisament sorgeix no pas del deute públic, sinó del

deute privat. Amb això estarem també tots d'acord, que el deute privat..., no parlo de les empreses en concret, d'algun sector empresarial sí, bàsicament el relacionat amb l'immobiliari, però evidentment el financer, que és el que ha provocat aquesta crisi que ha afectat, evidentment, el deute públic i que ha afectat, evidentment, tota l'activitat pública, no?

Ho dic perquè tinguem en compte aquesta situació, perquè si no faria la sensació..., perquè aquesta llei està encarada únicament i exclusivament a donar resposta a l'estabilitat pressupostària pública. Està clar que no en podem fer una per a la privada perquè cada un ja amb els seus diners ja mira de fer el que vol. Però estic segur que tots plegats, tant privats com públics, tenim la capacitat, doncs, de fer dèficit i fer deute evidentment, fins i tot, anticíclic, també els privats, per tal de poder fer les inversions necessàries que en un moment determinat et puguis aguantar en una situació de crisi. Tant de bo tot el sector fes el mateix, o algú no tindria tants de problemes com tenim en aquests moments, no?

Però, és clar, parlàvem de la confiança. M'ha agradat perquè el senyor Gimeno ha dit: «Aquesta llei més que res és per donar un impacte als mercats inversors» –venint a dir–, «a nosaltres ens és ben igual, aquesta llei.» Sóc jo, eh? que ho dic, no vostè. Jo crec que en el fons, miri..., jo penso que el que vostès... Mirin, el que volem nosaltres és que ens donin crèdit, el que volem nosaltres és que ens deixin treballar, el que volem nosaltres... Fins i tot, estic convençut que vostès dirien, i ara potser perquè no toca, és que l'Administració pública també els doni feina, a part de, evidentment, pagar-los quan toca, eh?, que això també és important, eh?, cosa que no fa. Perquè precisament aquesta llei d'estabilitat pressupostària el que provoca, està clar, és una recessió importantíssima, una anèmia total de la demanda interna. I vostès en són els primers perjudicats, les empreses del nostre país, i la petita i mitjana empresa encara amb més fortalesa.

Sí que és veritat que tenim una sortida a l'exportació, però que la manca de demanda interna s'està menjant, evidentment, bona part d'aquesta capacitat que tenim, i que això és molt bo, de les nostres empreses d'exportar. Ja veurem si Alemanya també se'n cansa, d'aquesta situació, perquè també comença a tenir problemes.

Però acabo dient una cosa, abans de fer la pregunta concreta, que ja l'he fet, però la tornaré a fer. És veritat que s'han d'equilibrar despeses amb ingressos, no? Però..., i és veritat que, no sé si..., em sembla que ho ha dit el senyor Guillermo, ha insinuat que potser en algun moment donat s'havia gastat més que no pas s'havia ingressat, i s'havia provocat evidentment una situació de dèficit i d'endeutament de la Generalitat de Catalunya. Però estarien vostès també..., o creuen vostès que aquest equilibri necessari no s'hauria de fer únicament i exclusivament amb austeritat, sinó també amb augment dels ingressos?

I la segona que volia dir: veritablement a vostès, amb les necessitats que tenen en aquests moments, i que ho passen malament, i en som conscients, aquesta

Llei d'estabilitat pressupostària els serveix per a alguna cosa? O veritablement vostès el que necessiten és crèdit, aquest que precisament no tenen, ni per a públic, evidentment, però tampoc per al sector privat, que és el que veritablement potser els n'hauria de donar perquè vostès continuïn desenvolupant la seva capacitat productiva, que en tenen molta, i en tenim molta, per sort, al nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. És el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat De los Ríos, està en possessió de la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair-los la seva compareixença en aquesta comissió i la seva intervenció. Adreçaré dues preguntes molt concretes que el nostre grup parlamentari, doncs, ha adreçat als diferents compareixents a fi i efecte de poder tenir una idea més clara sobre les esmenes que presentarem en el text articulat, que serà el tràmit posterior que s'obrirà després d'aquest període de compareixences.

En primer lloc, com bé han vist en el projecte de llei, existeix una limitació del 0,14 molt concreta. Aquesta limitació o aquesta xifra, millor dit, sorgeix del debat parlamentari a Madrid, quan es va procedir a la reforma exprés de la Constitució. Per tant, és una xifra que va sortir al debat parlamentari, però que, en canvi, no està escrita ni en la mateixa reforma ni en cap document o en cap llei. Es parla del 0,14 en el cas de la Generalitat i, en canvi, l'Estat es reserva el 0,26 per cent com a topall. No troben vostès una incoherència que qui més deute públic viu té en aquests moments, que és l'Estat, que té el 74 o 75 per cent del deute viu del total, eh?, l'Administració central té el 75, tres quartes parts del deute viu del total de l'Estat, i, en canvi, les comunitats autònomes, la suma de totes elles, només tenen el 17 per cent del deute viu, que, en canvi, es posi una limitació de dèficit públic més estricta a aquelles que menys deute viu tenen i més generós en aquells que, com he dit abans, tenen les tres quartes parts del deute viu. Em refereixo a l'Administració central de l'Estat, per no dir que en el cas de la Generalitat de Catalunya tenim competències, sobretot en matèria de Salut, Educació i Polítiques Socials, que són precisament aquestes competències que tenen una despesa més expansiva que no pas les altres. Per tant, com a més expansiva i, en canvi, menys..., un topall més baix a l'hora de generar dèficit públic. Això, a nosaltres, és un aspecte que ens crida l'atenció; no ho compartim, però també voldríem conèixer la seva opinió al respecte. Primera pregunta.

Segona pregunta. A l'hora d'aconseguir una estabilitat pressupostària o, millor dit, en un moment d'incompliment de l'estabilitat pressupostària com podria ser l'actual, entenen que una llei com aquesta hauria de preveure també que en casos d'incompliment de la Llei d'estabilitat pressupostària no es poguessin fer rebaixes fiscals? És a dir, si en aquests moments la

Generalitat no compleix l'estabilitat, el principi d'estabilitat pressupostària, però, en canvi, ha fet modificacions legislatives que, per exemple, han eliminat *de facto* un ingrés provinent de l'impost de successions, fa pocs mesos. Això és un contrasentit. Entenem, nosaltres, que una disminució d'ingressos en un moment d'incompliment del principi d'estabilitat pressupostària hauria d'estar regulat dins d'una llei que precisament vetlla per aquest compliment del principi d'estabilitat pressupostària. És, doncs, aquesta doble pregunta, eh?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Subgrup de Ciutadans. Diputat, té vostè la paraula.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Gracias a los representantes de Pimec y de Fomento del Trabajo Nacional. Yo estoy un poco extrañado, un poco extrañado con sus intervenciones. Intentaré explicarme antes de formular las preguntas.

Extrañado por su capacidad de comprensión ante lo que significa obviamente una limitación de las administraciones públicas, en este caso la Administración pública de la Generalitat de Catalunya, sobre su capacidad de endeudamiento y, por lo tanto, sobre su capacidad de inversión. Obvio, eso no es opinativo, ¿eh? Y me extraña porque, en principio, como representantes del tejido empresarial, yo no quiero decir que abrazasen ustedes el keynesianismo de una forma..., con los ojos cerrados, pero, hombre, un poco me sorprende esa absoluta comprensión del concepto de déficit cero por parte de las administraciones públicas. Es un poco extraña, procediendo del sector empresarial. Es decir, de aquel que, en parte, es receptor de demanda pública. Y, sin embargo, ustedes, de una forma fantástica, son ustedes comprensivos con esta autolimitación de las administraciones públicas. Tendría una explicación. ¿Cuál sería ésta? Bueno, como resulta que las administraciones entran en una competencia desleal con el sector privado a la hora de acceder al crédito, solo si las administraciones públicas no entran en esta competencia el sector privado tendrá más acceso, más fácil o más barato, al crédito. Eso está bien, pero, amigos, eso todavía no lo sabemos, porque esta crisis es muy rara.

Entonces, ante una situación donde el crédito sobre las empresas está paralizado, donde existe una parálisis en el consumo privado, pero también en el público, resulta que ustedes..., yo he visto, he leído el informe, durante el proyecto, la valoración, el informe sobre este anteproyecto de ley, donde yo he visto que ustedes no hacen ningún tipo de voto particular ni cosa especial sobre los dictámenes o las observaciones del articulado, más allá de algunas que yo comparto, por ejemplo incorporar el inciso ateniendo, entre otros, los principios de la normativa del Estado y de la Unión Europea, que aquí el Estado parece que,

¡glup!, nos lo saltamos, ¿eh?, pero existe –existe–, todavía –todavía. A algunos les gustaría saltárselo ya, pero todavía estamos sujetos a la normativa estatal, ¿eh?, aunque algunos no lo crean, o sí, a algunos les gustaría que no, pero sí.

Entonces, me gustaría saber, primero, ¿por qué ustedes no son un poco más críticos con la autolimitación, no ya conceptual, pero sí del 0,14? Cuando todavía no conocemos los datos, los datos sobre la futura ley orgánica que tiene que desarrollar el principio de la modificación constitucional del artículo 135. O sea, ¿por qué ustedes no han dicho: «¡Ep!»? Creo que el 0,14 nos lo deberíamos ahorrar, quizás deberíamos esperar a la aprobación de la ley orgánica, ¿no? Pero no nos autolimitemos porque eso afecta a la capacidad de inversión productiva que puede tener la Generalitat de Catalunya y, por tanto, a parte de sus empresas. No se, ustedes, autolimiten la capacidad de acceder a la inversión pública, es un poco extraño.

Entonces, la primera pregunta sería: ¿no les parece a ustedes un poco extraño que desde el sector empresarial abracen ustedes sin ningún tipo de crítica un proyecto que puede limitar la capacidad de la inversión pública en sus empresas?

Y creo que con esto no les voy a formular ninguna pregunta más.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Diputada Senserrich, té vostè la paraula.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, president. Bé, primer de tot, agrair-los la seva presència avui aquí. I escoltant-los, tant el senyor Gimeno com el senyor Salvador Guillermo, primer el senyor Gimeno ha dit que caldria escurçar el termini de pagament dels proveïdors, i el senyor Salvador Guillermo ens ha dit que s'hauria de proposar d'incorporar, com era el cas de l'eix Diagonal, la despesa, aquesta, que es fa ajornada, no?

Bé, jo no sé si estaran d'acord amb mi o no, o potser seria qüestió de debatre-ho, però si llegeixes l'article 5, en el fons de reserva, al meu entendre, vaja, és que l'excedent es destinarà a la constitució d'un fons de reserva que es podrà utilitzar per a la cancel·lació de deute o per no efectuar noves apel·lacions al crèdit. Al meu entendre és per a deute ja existent, que es pugui reduir o es pugui, en aquest cas, doncs, fer pagament a proveïdors o en altres casos. Per tant, si ho volen, en podem parlar, però crec que seria una de les seves preocupacions. D'acord? *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Senserrich. Ara és el torn... *(Adreçant-se a Salvador Guillermo Viñeta.)* Ara és al revés,

comença vostè i acabaran els representants de Pimec. Té la paraula.

Salvador Guillermo Viñeta

Molt bé, moltes gràcies. Bé, sempre és un plaer tindre parlamentaris tan bons i amb una oratòria enriquidora, no?

En aquest sentit, la senyora Rocío Martínez-Sampere ens ha fet un esment sobre la fixació del 0,14 respecte del 0,5 que ha vingut d'Europa. Nosaltres ens reitem en el que també ja van dir en comú tots els grups del CTEESC, que no entenien per què havia de ser el 0,14, o almenys no entenien que estava a la documentació prou justificat. Per tant, podia ser el 0,15 o el 0,13, eh? I això és el que ve a dir..., si ho vol, li ho llegeixo, però jo crec que ho diu de forma clara, eh? Però com que hi insisteix, jo crec que és millor aclarir-ho, no?

El punt 6, eh? Diu... No, el punt 6 no. El 6; sí, sí, sí, perdó. És la vista ja, eh? «Amb relació a l'article 6, el CTEESC considera que l'avantprojecte de llei i la documentació que l'acompanya no s'argumenta com s'ha fixat el percentatge del 0,14 que s'estableix com a dèficit estructural i, en conseqüència, en recomana la seva justificació». Per tant, torno a reiterar que no sé si serà del 0,14, el 0,13 o el 0,12 o el 0,15. Per tant, això ho diem, i ho diem tot el conjunt d'entitats que composem el CTEESC i de membres que no són entitats, eh?, el grup d'experts. Per tant, bé, ja..., no sé qui ho ha decidit, el 0,14, però no sé si està justificat o no justificat, o està pactat o no està pactat. Per tant, l'únic que fem és posar que aquest 0,14 el veiem, però que no podem valorar-lo perquè no sabem quins són els criteris pels quals s'ha derivat aquest 0,14. Res més, eh?

Segona reflexió. Aquí hi han hagut diversos grups, eh? Si abans, si després, de la llei orgànica. Bé, miri, com a representant del món empresarial, m'és igual si és abans que si és després; el que m'interessa és que sigui sensat, que sigui raonable. I si ha de ser abans de la llei orgànica, m'és indiferent, perquè no jugo a carreres, i si és després, tampoc. Entenc que hi han elements de motius polítics incorporats que no entraré a valorar, eh? Alguns ho justifiquen des del punt de vista de reforçar l'autonomia financera, i uns altres ho entenen com una derivada del que toca en un ordenament més estructurat derivat de la llei orgànica, que, a la seva vegada, prové de la redacció que se'n deriva, de la Constitució. No entro a valorar-ho perquè entenc que és més política que no des de la visió com a organització empresarial.

Dèficit estructural. Totalment d'acord. La dificultat tècnica de poder valorar i de poder concretar. Però com que en això, malauradament, Europa s'ha posat al capdavant, joestic ben segur que Eurostat, amb les limitacions, que sabem que n'hi han i que hi hauran, definirà el que s'entén per dèficit estructural o no. Com avui en dia tenim també dubtes sobre si una despesa és dèficit o no. Hi han diferents regles, i, per exemple, l'Ajuntament de Madrid a última hora ha tingut dificultats perquè determinada inversió que en principi no es contemplava com a part del dèficit

d'aquell any, doncs, la hi han computat tota. Per tant, és a dir, la seguretat, la definició i una concreció del cent per cent no la tenim.

El representant del Grup Popular..., de la importància de la llei. Jo crec que hem d'entendre el moment, és a dir, aquesta llei potser fa dos anys no tenia sentit o no tindria un excessiu sentit. Recordeu que ja tenim una llei, eh?, que ja la va fer quan era ministre d'Hisenda el representant del Grup Popular, l'últim ministre d'Hisenda del Grup Popular. Ja es va fer una llei de disciplina pressupostària, eh? I òbviament nosaltres entenem que sí que resulta important perquè tenim, i això no ho podem obviar, una crisi del deute sobirà de primera magnitud. I el deute sobirà és aquell que teòricament té major nivell, entre cometes, de solvència. Imaginin-se que si aquest té problemes, la resta de mortals on estem.

Respecte al senyor Boada, ens ha fet una reflexió sobre el deute públic - deute privat. És a dir que les estadístiques les coneix. És a dir, en el cas d'Espanya, interpretant dintre de Catalunya, el nivell d'endeutament del sector privat en termes de PIB és força molt més elevat que la mitjana que té el conjunt d'Europa, mentre que el nivell d'endeutament públic se situa per sota de la mitjana europea. Però també dir-li que el problema és la dinàmica, i la dinàmica és que tenim un dèficit del 9 per cent en el conjunt d'administracions, i que de ser un nivell del 36 per cent fa dos o tres anys ara estem quasi al nivell del 70 i escaig, o aproximant-nos-ho, i, per tant, que aquesta virtut l'estem desfent molt ràpidament. I, per tant, hi ha un element, que és que el ritme del dèficit sí que és impressionant en el conjunt de les administracions públiques d'Espanya. I, per tant, sí que toca.

La política keynesiana –no entraré en la discussió, ho han discutit vostès abans amb els experts– és la que es va emprar als inicis, eh? Recordin-se de tots els estímuls que es van desplegar des del 2009, i que en lloc de reforçar l'activitat econòmica gran part d'ells han servit per eixamplar el deute, però no per millorar substancialment el nivell d'activitat econòmica. Cert que des del sector públic hi ha hagut una prioritat en la política pressupostària i que és el que pertoca pel tema de la llei. Però nosaltres no obviam la necessitat també de desplegar polítiques de creixement econòmic, deixem-ho així –si eren de reforma, si no eren de reforma, com deia vostè; si el mercat de treball hi ha de ser o no hi ha de ser; és un altre tema–, polítiques de creixement econòmic, que nosaltres les volem ajudar a través de l'acord estratègic. I, per tant, suposo que no és el que tocaria en aquest projecte de llei, no podem tocar-ho tot, no?

Equilibri, austeritat, augment d'ingressos. Jo crec..., aquí a vegades s'ha fet..., aquesta llei salva la cosa? Bé, aquesta llei és com un bisturí. Llavors, depèn de la mà del cirurgià, pot ajudar o no. És a dir, si jo li dic: «Aquest bisturí ajudarà les empreses a millorar.» Home, aquesta llei, com a llei, no ens ajudarà gaire. Però aquesta llei al que sí ens ajuda és a millorar la confiança, a atorgar millora de finançament a l'endeutament públic, i quan hi hagi la millora del finançament de l'endeutament públic hi haurà millora del

finançament també privat. Perquè tenim un problema i el problema és que tenim un nivell de dèficit exterior i, per tant, d'endeutament exterior molt important. I, per tant, ens agradi o no ens agradi, igual que succeïx a Grècia, Itàlia, Irlanda, Portugal i Espanya, hem d'anar a recórrer als mercats exteriors, i els mercats exteriors tenen la seva sensibilitat. I la seva sensibilitat estarà en funció de la feina que fem respecte de reconduir el dèficit públic i també, i aquí també hi insisteixo i ho comparteixo amb vostès, de la idea de fer polítiques de creixement econòmic a mig termini, però crec que aquest no és el tema que entenc que pertوقي en aquest element.

Miri, a mi..., el senyor Sergi de los Ríos, d'Esquerra Republicana, ha fet un comentari de si el 0,14 o el 0,26. No hi entraré. És a dir, com que no tinc clar perquè ha de ser el 0,14 no entraré a discutir-ne la distribució.

I ja estic... Només un petit..., si m'ho permet el president, que és que no és important tindre un nivell d'endeutament o de dèficit, sinó tindre un bon sistema de finançament. Això sí que és important, no tindre més capacitat d'endeutar-se.

I finalment, perquè suposo que és el tema, d'abaixar impostos. La política pressupostària no només pot ser que uns posin impostos, i després només es quedi amb la política de despesa. La política pressupostària és jugar amb ingressos i despeses, i algú pot considerar que en lloc que se gastin des del sector públic uns diners considera adient que els gastin els ciutadans directament, i, per tant, és una forma també d'incentivar l'activitat econòmica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Salvador Guillermo. I ara és el torn, per cloure, del senyor Gimeno. El senyor Bonal? (*Pausa.*) En nom de Pimec, té vostè la paraula, senyor.

Moisès Bonal (director d'estudis de Pimec)

Bona tarda. Jo intentaré contestar de forma desordenada les preguntes que han fet. Com ha dit el senyor Gimeno, el meu company, abans, a nosaltres ens sembla que aquesta és una llei que l'objectiu és donar confiança més aviat als mercats exteriors que no pas orientada a l'economia interna del país, eh? Dic..., en aquest sentit perquè hem tingut diverses interpel·lacions, d'acord?, que ens diuen que per nosaltres el que és important és que ens donin crèdit, no?, eh?, que ens paguin a temps i que quan anem al banc ens donin finançament. Això és cert, això és el que ens preocupa a nosaltres. Ara, aquí ens han convocat per opinar sobre aquesta llei, eh? Si ho volen, algun dia ens conviden per opinar sobre els problemes que tenim i discutim com els podem solucionar. D'acord.

A nosaltres el que ens passa és que quan anem al banc ens diuen: «Miri, aquesta pòlissa de crèdit no els la renovem.» O bé: «Si te la renovo m'has de pagar un

14 per cent d'interessos», d'acord? I això és el que li passa a la Generalitat avui en dia quan va als mercats exteriors, d'acord? Per tant, una mica, més que aquesta llei el que limita la capacitat de finançament del deute que tenim són els interessos que hem de pagar per aquest finançament. D'acord, eh? *(Pausa.)* Per tant, una mica, si ens limitem al 0,14, si ens limitem al 0,26..., tot això ens ho marquen des de fora, ens ho marquen els mercats, i aquesta llei el que intenta és donar confiança a aquests mercats. Si aquesta llei dóna confiança, doncs, haurà estat un èxit legislatiu, d'acord?, i ens semblarà molt bé. Si no dóna confiança, doncs, haurà estat un intent que la cosa funcioni millor del que funcionava, i el que aplaudim és l'intent que a través d'aquesta llei s'hagi intentat solucionar, eh?

De fet, és una llei que els percentatges que incorpora, tant en l'àmbit temporal com en l'àmbit..., de si és el 0,14 o així, es poden canviar amb qualsevol llei de mesures fiscals i financeres, que es publiquen cada any, eh?; vull dir, no és una modificació constitucional, d'acord? Per tant, tampoc..., l'encaix no és tan tremend com sembla, no? Per nosaltres que el sector públic obtingui finançament és molt important, eh?, i és molt important, perquè pot pagar els seus proveïdors, d'acord?, i pot seguir encomanant i donant feina als proveïdors, no? Perquè, si no obté finançament, el que passa, eh?, és que pot seguir demanant feina, però acabarà allargant els terminis de pagament als seus proveïdors, i al final haurem fet feines per al sector públic i haurem finançat des del sector privat el sector públic, d'acord? I això és el que, una mica, passa ara i, una mica, el que hauríem de tallar i, bé, aquesta llei és un intent. Ja veurem si és efectiva o no, eh? D'acord.

Bé, i una mica el que demanava el senyor De los Ríos, no? Si atesa la composició de l'endeutament entre l'Estat i les comunitats autònomes, i ateses les competències, eh?, que aquí tenim pel que fa a ensenyament, a sanitat i, això, als punts essencials de l'estat del benestar, doncs, potser sí que ens sembla que no està ben distribuïda aquesta limitació, que potser hi hauria d'haver un contrapès diferent, eh?

I, bé, una mica això. Em sembla que... Bé, sí, respecte a la intervenció del fons de reserva..., d'acord? És que potser ens confon una mica que l'article 7, eh?, quan parla de la càrrega financera, el que ens diu és que l'execució dels crèdits pressupostaris relatius al pagament de la càrrega financera, interessos i capital del deute públic de la Generalitat de Catalunya té caràcter prioritari sobre qualsevol altra partida de despesa, d'acord? Aleshores, nosaltres interpretem que el fons de reserva ha de fer-se servir per pagar aquesta càrrega financera i no pas per fer més curts els terminis de pagament als proveïdors. Per tant, si poguéssim fer una esmena en el fons de reserva, d'acord?, i anotar-hi que aquest fons de reserva també pot servir per fer més curts els terminis de pagament als proveïdors, doncs, els ho agrairíem i ens donaria més confiança.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Bonal, per la seva intervenció. Moltes gràcies, senyor Gimeno i senyor Salvador Guillermo, per les seves. Ha estat una satisfacció tenir-los en aquesta comissió, eh? Això és casa seva, com al Parlament, bé ho saben, i segur que seran convocats una altra vegada. Les patronals, doncs, són assídues en aquesta comissió, i és normal que ho siguin, com ho seran després els sindicats. Gràcies per la seva participació.

Si els sembla, interrompem per dos, tres minutets el treball de la comissió. *(Veus de fons.)* Inclús cinc –inclús cinc, inclús cinc. Els interrompem per cinc minuts i tornarem a reprendre la sessió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les set del vespre i onze minuts i es reprèn a un quart de vuit i cinc minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, reprenem els treballs de la comissió.

I ho fem abordant els punts setè i vuitè de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Disculpin, hi ha una petició, que és..., que m'han fet diversos grups parlamentaris. M'ho ha fet Esquerra Republicana de Catalunya, el lletrat també ho veia convenient, crec que me l'ha fet també l'honorable senyor Maragall, d'altres..., de potser sumar les tres compareixences. A vostès, els importaria? *(Pausa.)* M'ho diuen seriosament? *(Pausa.)* O sigui, això voldria dir... No, no corri, no corri, no corri, encara no ho tenim això! No ho tenim amanit, ho estem amanint; esperi un segon, només. Els sembla correcte? *(Pausa.)* És a dir, naturalment el temps és el mateix, l'únic que faríem seria que totes les intervencions respondrien en les mateixes preguntes, limitariem una miqueta el temps, tot tenint en compte l'hora que és.

Jo, si vostès..., depèn de vostès. *(Veus de fons.)* De vostè, senyora Llobet, i de vostè, senyora Pelay. Si a vostès els sembla bé, sumem, aleshores sí, el compareixent en nom de l'ACM, que és el senyor De Yzaguirre. Els sembla correcte? *(Pausa.)* Doncs, els ho agrairé molt.

Senyor De Yzaguirre, ara es pot incorporar. Jo no tinc cap inconvenient a donar satisfacció a les peticions dels diputats i diputades sempre que els compareixents ho estimin oportú.

Bé, doncs, abordem punts 7, 8 i 9 de l'ordre del dia, i ho fem amb la senyora, a la meva dreta, Laura Pelay i Bargalló, secretària adjunta a la Secretaria General de la UGT. Molt benvinguda, senyora.

Ho fem també amb la senyora Dolors Llobet, secretària de comunicació i imatge i portaveu de Comissions Obreres, que ve acompanyada del senyor Alfons Labrador Tames, director d'estudis. A tots dos molt

benvinguts; molt benvinguda, senyora, molt benvingut, senyor Labrador.

I finalment se'ns incorpora, com a punt 9 de l'ordre del dia, el senyor Rafael de Yzaguirre, secretari general adjunt de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques. Senyor De Yzaguirre, també molt benvingut.

Seguirem, com hem quedat, amb el mateix procediment: deu minuts, deu minuts, deu minuts; grups parlamentaris; cinc minuts, cinc minuts, cinc minuts, i per ordre invers a com fan la intervenció.

Compareixença

d'una representació de la Unió
General de Treballadors amb relació
al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària
de Catalunya (tram. 353-00223/09)

De manera que la senyora Pelay, si li sembla correcta, començaria. (*Pausa.*) Doncs, té vostè la paraula.

Laura Pelay i Bargalló (secretària
adjunta a la Secretaria General de la
Unió General de Treballadors)

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyors diputats i senyores diputades, o ja quasi bon vespre. En nom de la UGT de Catalunya voldria agrair-los que aquesta comissió ens hagi citat per saber l'opinió que tenim com a sindicat sobre l'Avantprojecte de llei d'estabilitat pressupostària. La nostra posició ja és per a molts coneguda ja que vàrem emetre un dictamen al Consell de Treball Econòmic i Social, un dictamen en el qual els dos sindicats majoritaris de Catalunya, la UGT i Comissions, Comissions i la UGT, vàrem emetre un vot particular. I vàrem emetre un vot particular, doncs, perquè creiem que aquest és un avantprojecte de llei breu, breu en l'articulat, si no m'erro té nou articles, més algunes disposicions addicionals, però la seva reduïda dimensió, i sota el nostre punt de vista, amaga un canvi profund i radical en les finances del nostre país. I amaga sobretot, i aquest evidentment és el nostre punt de vista, una càrrega ideològica de moltíssima profunditat.

Deixin-me, però, que els faci dues consideracions ja només sobre el preàmbul. En primer lloc, l'Estatut de Catalunya, en el seu article 214, ja diu que l'estabilitat pressupostària estarà dins l'ADN del nostre país, i la veritat és que creiem que és innecessària una altra llei. Creiem que és sobrer, específicament en aquests moments, quan al nostre país estem sota els paràmetres de la simplificació administrativa.

En segon lloc, al preàmbul es diu..., i legítimament fa esment de la necessitat de suficients ingressos i un nou marc de finançament per a Catalunya. Jo crec que en aquests moments la necessitat d'un nou finançament per a Catalunya és un tema d'amplis consensos socials. Jo crec que en aquest camí ens hi trobarem, però evidentment volem més ingressos, uns ingressos suficients per a Catalunya, però també ens interroguem

sobre per a què els volem. La veritat és que els he dit que ens hi trobarem, en la reclamació d'un nou marc fiscal per a Catalunya, sempre que els diners que tinguem vagin acompanyats d'una política fiscal, sota el nostre punt de vista, justa i progressiva. La fiscalitat és un dels instruments que tenim per sortir d'aquesta crisi i l'autonomia financera del nostre país ens hi ajuda. Cal plantejar-nos la fiscalitat com una eina de servei al país, i sobretot per redistribuir la riquesa. En aquest sentit, i com ja saben, no estem d'acord amb l'eliminació que s'ha dut a terme fa pocs mesos de l'impost de successions, i els demanem, si us plau, que no continuïn rebaixant impostos.

Per avançar ja en l'articulat i avançar en el moll de l'os del que creiem que és l'Avantprojecte de llei d'estabilitat financera, creiem que l'endeutament per si no és dolent, el que és dolent és quan aquest deute no genera confiança que es pugui tornar. I aquesta confiança no existeix si no hi ha creixement econòmic i es crea ocupació. En cap moment en aquesta llei es parla sota aquests paràmetres. És un avantprojecte de llei per acontentar els mercats únicament i exclusivament, i no compartim la justificació d'aquesta llei. Del text es dedueix que per garantir la suficiència d'ingressos s'ha d'acotar la necessitat d'endeutament, la qual cosa no correspon amb la realitat, ja que, com els hi he dit, per nosaltres l'endeutament *per se* no és negatiu. L'endeutament públic és necessari per animar la reactivació econòmica a través de la qual es generen ingressos públics. Entenem, per tant, que per valorar la idoneïtat d'una operació d'endeutament és necessari l'estudi previ del seu cost-benefici o de la diferència entre la càrrega financera i el retorn de la inversió del deute, ja que l'endeutament és un potent instrument de política econòmica que permet el desenvolupament de polítiques contracíclics que atenuen els cicles econòmics.

Entro ja específicament a l'articulat, en l'article 7 on es marca que el pagament del deute serà prioritari. A nosaltres això ens preocupa, i molt. Aquest avantprojecte de llei marca un full de ruta molt clar i un posicionament sense paliatius. Primer pagarem el deute, primer satisfarem els mercats, i ens és igual quina sigui la situació social del nostre país. En aquest sentit no compartim l'esperit de la proposta de llei, que anteposa estabilitat pressupostària a recuperació econòmica i sostenibilitat social a través d'estímul públics.

També, i és un tema jo crec que reiteratiu, ens agradaria saber d'on surt la xifra del 0,14 per cent. La veritat és que estem perplexos; creiem que és una llei molt dura per si, molt dura, i demanen un sobre esforç als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I els treballadors i treballadores dels serveis públics d'aquest país estan pagant, sincerament ho creiem, els rèdits d'aquesta llei.

Voldríem també dir-los que no entenem el paràmetre de creixement tendencial, no ho acabem de tenir. Se'ns obren diferents preguntes: quants anys són necessaris –cinc?–, com ho establirem, qui ho establirà? I no entenem tampoc per què se'ns demana aquest sobre esforç, als ciutadans i ciutadanes.

Per acabar, creiem que la redacció d'aquesta llei és inoportuna, ja que s'avança a la llei orgànica prevista a la Constitució ja reformada que haurà de ser aprovada abans del 30 de juny del 2012. Aquesta serà l'encarregada de fixar el dèficit estructural màxim permès per a l'Estat i les comunitats autònomes amb relació al seu PIB.

En aquest sentit, no creiem oportú fixar a través d'aquesta llei la xifra de límit màxim de dèficit i la data de compliment, que, per altra banda, tampoc entenem per què se'ns avança, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el termini del 2020 al 2018. Terminis i sostres de dèficit més estrictes que la norma estatal poden limitar la capacitat de recuperació de la nostra economia i situar-la en situació de greuge comparatiu vers la resta de comunitats autònomes.

Per tots aquests motius no podem sinó mostrar la nostra preocupació sobre el fons i sobre què ens depararà aquesta llei en el futur, una preocupació que va lligada tant al present..., però especialment va molt lligada al el futur del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Pelay, per la seva intervenció.

Compareixença

d'una representació de Comissions Obreres amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00222/09)

Ara és l'hora de la secretària de Comunicació i Imatge i portaveu de Comissions Obreres, la senyora Llobet. Té vostè la paraula, senyora.

Dolors Llobet i Maria (secretària de Comunicació i Imatge i portaveu de Comissions Obreres)

Moltes gràcies. Bon vespre a tothom, i en primer lloc, doncs, agrair, en nom de Comissions Obreres de Catalunya, que també ens permeteu expressar en aquesta compareixença quines són les nostres qüestions, les nostres reflexions respecte a aquest Projecte de llei d'estabilitat pressupostària.

En primer lloc, una cosa prèvia: Comissions Obreres som conscients de la situació econòmica greu, gravíssima, que estem vivim; del context europeu, de les directrius que s'estan marcant des de la Unió Europea i de les polítiques que s'estan aprovant. Però, dit això, Europa no és neutra. A darrere de totes aquestes directrius que s'estan adoptant a la Unió Europea hi ha ideologia, ideologia profundament conservadora i ultraliberal, i, per tant, no tot el que ve d'Europa, tot el que manin des de la Unió Europea s'ha d'acceptar, o almenys nosaltres no ho acceptem com una veritat que s'ha de complir, sinó que, en tot cas, la posem en dubte i mirem quin impacte té sobretot en les condicions de vida de la

ciutadania, en aquest cas, i dels treballadors i treballadores de Catalunya.

Dit això, nosaltres continuem i estem ben convençuts que les polítiques d'austeritat vinculades únicament a la despesa i al control de la despesa estan situant el nostre país en una situació molt perillosa, estan fent caure el consum en picat i estan posant en risc l'economia productiva. Nosaltres pensem que no és veritat que només hi hagi una manera de solucionar el deute i les dificultats econòmiques d'aquest país. Hi han alternatives, hi han altres maneres d'equilibrar els comptes públics, de reduir el dèficit, actuant sobre els ingressos i no solament sobre la despesa.

Dit això, i d'acord també amb el vot particular que ja vam emetre en el dictamen del Consell Econòmic i Social, tal com explicava la Laura Pelay, en primer lloc, doncs, dir que Comissions Obreres pensem que les polítiques contracíclics són necessàries, són necessàries en moments de crisi, que la història ens demostra com quan s'han utilitzat aquestes polítiques anticíclics han tingut utilitat i han tingut utilitat per sortir de les situacions de recessió. I, per tant, pensem que aquestes..., el que hi ha darrere d'aquesta llei d'estabilitat pressupostària respon més aviat a una concepció conservadora i, des del nostre punt de vista, profundament errònia, i que al darrere hi ha una ideologia concreta i determinada i no tant un exercici, en diríem, de concepte de teoria econòmica o concepte matemàtic per equilibrar els comptes.

Comissions Obreres no compartim en absolut l'esperit d'aquest avantprojecte de llei, ja que anteposa l'estabilitat pressupostària i el pagament de la càrrega financera del deute a qualsevol altre criteri, com pot ser la recuperació de l'economia, la creació d'ocupació a través d'estímul públics o la sostenibilitat social. Això comporta, a la nostra manera de veure, un greu risc per al manteniment de les prestacions de l'estat del benestar.

Amb aquesta llei creiem que es limita la capacitat del Govern per fer front, amb les polítiques adequades, a les diferents fases del cicle econòmic, més enllà del que es va aprovar amb la reforma de la Constitució. No compartim que l'objectiu d'estabilitat s'estableixi en un dèficit estructural del 0,14 per cent. És cert, com explicava abans el representant de Foment, que va ser una de les preguntes que es va fer al representant del Govern en el Consell de Treball Econòmic i Social i que no..., almenys el representant que estava allà no va saber donar cap explicació de per què aquesta xifra del 0,14. Aquesta xifra entenem que no deixa gaire marge de maniobra al Govern, i, per tant, no entenem que... Entenem que més aviat que el que farà serà escanyar encara més el que és l'actuació de la Generalitat, i tindrà conseqüències i conseqüències greus per al conjunt de la ciutadania, però també per als treballadors i treballadores públics.

Comissions Obreres no estem en contra de l'equilibri dels comptes públics, però entenem que en una situació de crisi i amb una forta contracció de la demanda les mesures d'austeritat són contraproduents. En aquest context, les polítiques d'ajust pres-

supostari i l'austeritat són sinònim de recessió. I els exemples, els tenim claríssims. Abans, com que he pogut sentir alguna estona de les compareixences, es parlava del keynesianisme. Bé, em sembla que els exemples els podem veure, doncs, si analitzem quin ha sigut l'estat, quina ha sigut la situació de molts països i del nostre país d'ençà del 2007, quan va començar la crisi econòmica. Quan hi han hagut polítiques expansives, més o menys, s'ha pogut actuar i s'han pogut fer polítiques públiques, i s'han pogut protegir les prestacions socials a les persones. Quan comencen la retallada dràstica i les mesures d'ajust, comencem a caure en un declivi econòmic i en una situació de recessió, que es en la que estem situats en aquest moment.

Tenim..., creiem que valorar com un exercici d'autonomia financera aplicar abans que el Govern de l'Estat unes mesures que limiten la capacitat d'actuació del Govern de la Generalitat és una forma bastant peculiar, per no dir curiosa, d'exercir l'autonomia, que només guarda relació, potser, amb voler ser els primers en una política de retallades i d'ajustament dur.

Finalment, volem manifestar que l'equilibri dels comptes públics també es pot aconseguir incrementant els ingressos, també s'ha dit. I en aquest sentit ens sembla absolutament lamentable el que ha succeït a Catalunya amb l'impost de successions i donacions, on s'ha renunciat a ingressar més de 700 milions d'euros, després de l'inici de les primeres retallades de l'impost; un impost que l'any 2008 va recaptar 866.000 milions d'euros i que el 2011 es preveu que només recapti 156.000 milions. Amb aquests recursos no tindriem solucionats tots els problemes, ja ho sabem i en som conscients, però estariem en millor situació per abordar-los. Abaixar impostos, des del nostre punt de vista, als que més tenen incrementa les desigualtats i està en la base de molts dels problemes que avui tenim. Són polítiques i són mesures profundament injustes, perquè reparteixen les càrregues de la crisi de forma desigual, generen desequilibri, generen més esclètxes entre els més rics i els que tenen menys recursos, i ens situen..., ens treuen capacitat de manobra i de recursos per poder fer polítiques públiques i polítiques d'estímul.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Llobet, per la seva intervenció.

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 353-00227/09)

Ara és finalment el torn del senyor Rafael de Yzaguirre, en nom de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques. Té vostè la paraula.

Rafael de Yzaguirre (secretari general adjunt de la Federació Catalana de Municipis i Comarques)

Molt bon vespre a tothom. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, agrair en nom de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, l'entitat municipalista que tinc l'honor de representar, l'oportunitat de comparèixer en aquesta comissió i expressar el nostre parer amb relació al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària que ha presentat el Govern. Sempre és gratificant acudir al Parlament i poder expressar el capteniment en els projectes legislatius, en especial en tots aquells que tenen una relació amb el món local, i, sens dubte, creiem que és un enriquiment mutu i un camí que cal prosseguir amb més assiduitat.

Per a l'Associació Catalana de Municipis creiem que tenir un marc d'estabilitat pressupostària és un objectiu important de qualsevol política econòmica seriosa, tal com han determinat les institucions comunitàries de la Unió Europea d'acord amb el tractat de funcionament i altres institucions i organitzacions, com podríem parlar de l'OCDE.

Tal com assenyala el professor, i per a molts de vostès conegut, l'antic conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, en el seu llibre *Estabilitat pressupostària, autonomia i finançament de la inversió pública*, una situació de descompensació estructural als comptes públics és insostenible a mig i llarg termini i té efectes molt nocius sobre l'economia d'un país. Compartim, per tant, l'objectiu de garantir la sostenibilitat de les finances de la Generalitat, i de racionalitzar el marc pressupostari en un moment en què cal reforçar la credibilitat i el rigor de les polítiques econòmiques davant de les altres institucions i també, no cal obviar-ho, en un moment de certa volatilitat del que s'ha anomenat «els mercats». Creiem que cal aplaudir l'exercici de reflexió, planificació i, sobretot, d'ordre i clarificació de les finances públiques en l'actual context econòmic.

No podem obviar tampoc la darrera compareixença de l'ACM en aquest Parlament en la comissió del pacte fiscal, i en aquest sentit reiterem el suport al Govern de la Generalitat i a aquest Parlament per tal que el nou sistema de finançament que vol impulsar el molt honorable president de la Generalitat, Artur Mas, pugui permetre un millor finançament de la Generalitat i, en conseqüència i alhora, un millor i més ampli finançament local.

El text que avui hem de comentar té la virtut de ser un text breu que s'estructura en nou articles, dues disposicions addicionals, una de derogatòria i una de final. Davant d'aquest text ens plantejarem diverses reflexions. Pel que fa a la seva necessitat, entenem que respon a una voluntat política del Govern d'exercir l'autonomia financera que li reconeixen els capítols I i II del títol sisè de l'Estatut. Ho regula en el seu article 211, que la Generalitat té competències per ordenar i regular les seves finances, i en l'article 214, que que diu que correspon a la Generalitat establir els límits i les condicions per assolir aquest objectiu d'estabilitat econòmica dins dels principis i la normativa de l'Estat i la Unió Europea.

Prèviament, l'article 201 estableix que aquest finançament de la Generalitat es regula d'acord amb els principis d'autonomia financera, coordinació, solidaritat i transparència en les relacions fiscals i financeres, i també pels principis de suficiència de recursos, responsabilitat fiscal, equitat i lleialtat institucional, entre d'altres, entre les administracions.

No entrem, doncs, a valorar la seva oportunitat, tot i que creiem que l'assoliment dels objectius d'estabilitat pressupostària, atenent, entre d'altres, els principis de la Unió Europea, fa oportunament necessària l'aprovació d'una llei com aquesta, i atès que des de l'Associació Catalana de Municipis sempre hem donat suport a l'autogovern de Catalunya, basat en una suficiència financera dels seus recursos, perquè creiem que sense autonomia pressupostària no pot existir autonomia financera i, en conseqüència, autogovern.

Pel que fa a la voluntat de preservar la viabilitat econòmica de la Generalitat i la seva autonomia financera, que es regula en l'article primer del projecte de llei, creiem, tal com s'esmentava en l'obra abans esmentada, del professor Castells, que quan parlem d'estabilitat pressupostària cal defugir de l'ortodòxia pressupostària d'un marc rígid i, al mateix temps, evitar la discrecionalitat. En un context de crisi cal flexibilitat. Aquesta flexibilitat creiem que la podem trobar en l'article vuitè del projecte, que preveu que els límits respecte al dèficit estructural i el deute de la Generalitat poden ser objecte de revisió en determinats supòsits i a l'establir com a indicador el saldo pressupostari estructural amb relació al PIB català, com podia haver-se'n utilitzat altres de més rígids i amb un horitzó temporal més ajustat que el que es regula a l'article novè, establint un període transitori de sis anys.

Una altra reflexió que hem d'efectuar és quina és la seva incidència en el món local. En el cas dels governs locals tenim un altre marc legal, on s'estableix la determinació de l'objectiu de l'estabilitat pressupostària que ens afecta, amb un procediment pausat en informe previ de la Comisión Nacional de Administración Local. Per tant, només podem recordar que l'article segon del projecte de llei presentat regula l'àmbit d'aplicació subjectiva d'aquesta norma i assenjala que només el constitueix l'Administració de la Generalitat de Catalunya i els ens i organismes que en depenen.

És evident que de forma directa i literal no ens és aplicable, però resulta un imperatiu de qui parla en representació d'una entitat municipalista que des de l'Associació Catalana de Municipis estem d'acord a sostenir les despeses estructurals de la Generalitat i organismes autònoms, però creiem que aquesta progressiva reducció no s'hauria de fer a costa de les polítiques i competències actualment compartides amb el món local. Com, per exemple, la subvenció als centres escolars, per no parlar de llars d'infants o el manteniment de centres de salut municipals que caldria continuar garantint perquè formen part també de l'estat del benestar que es recull en el preàmbul del projecte com a voluntat del text quan s'esmenta que els ingressos que es consignen en el pressupost anual

de la Generalitat de Catalunya han de garantir la provisió dels serveis que té encomanada l'Administració, i entre els quals el capítol I del títol primer del mateix Estatut recull els que es coneixen com a integrants de l'estat del benestar.

Altrament, i pel que fa al càlcul tendencial, caldria tenir present que hi ha partides dels pressupostos d'ingressos i despeses que tenen caràcter finalista, com podria ser, per exemple, la participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat. Caldria, doncs, tenir present que en el càlcul del saldo pressupostari, diguéssim, el resultat hauria de ser neutre i no computar-se aquells imports que corresponen a ingressos finalistes afectats procedents d'altres administracions públiques que comporten una despesa associada per aquest import.

Des de l'Associació Catalana de Municipis, més enllà d'aquesta norma i del seu necessari desenvolupament posterior, veiem imprescindible el manteniment de les polítiques i programes actuals de cooperació amb el món local que ens permetin fer front a la crisi econòmica, i garantir la societat del benestar també des del municipalisme. I tampoc voldríem que aprofitant aquest marc normatiu el Govern de la Generalitat traspasés el seu dèficit als ens locals deixant d'abonar les obligacions que li pertoquen envers el món local com ha fet l'Estat, que ha centrifugat el seu dèficit cap a altres institucions i ha deixat sense complir compromisos formalitzats.

Pel que fa a l'horitzó temporal de l'any 2018 creiem que és un horitzó prou llunyà per actuar amb rigor i desitjar que hagin canviat les circumstàncies econòmiques actuals i alhora és una expressió de rigor i determinació de la voluntat de reduir el dèficit estructural de forma gradual.

A tall de conclusions, des de l'Associació Catalana de Municipis no ens oposem al text literal, trobem raonable, en l'actual context econòmic del qual s'ha parlat com a excepcionalitat del moment, la seva aprovació, però desitgem una aplicació flexible de la norma. I, en tot cas, des del punt de vista municipalista demanar que en la confecció dels pressupostos de la Generalitat en el període de referència es tinguin en compte i es mantinguin aquelles partides de cooperació amb el món local que permetin garantir l'estat del benestar en els nostres municipis.

Les administracions locals, alhora, aprofito la compareixença per dir-ho, necessitem ingressos no condicionats per atendre les despeses de funcionament i que cap altra administració ens pugui traspasar el seu dèficit deixant de fer front a les seves obligacions. Aprofito l'ocasió per expressar que en nom de l'Associació Catalana de Municipis tindran la nostra col·laboració i cooperació en tot allò que faci falta per garantir la provisió de serveis a la nostra ciutadania. Creiem que el món local fa temps que ho ha demostrat, som els màxims interessats en una legislació més simplificada, més comprensible, més funcional i més racional, i sobretot que ajudi a clarificar les finances i a generar activitat econòmica també en els nostres municipis, on els alcaldes i alcaldesses són

els primers i més interessats en què això es produeixi. I en aquesta comissió alguns membres ho són, i, per tant, desitjo que hauran entès aquesta voluntat compartida de coresponsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor De Yzaguirre, per la seva intervenció. Ara és el torn dels grups parlamentaris per formular les seves preguntes i observacions. I serà l'honorable senyor Maragall el que prendrà, en nom del PSC, la paraula. Endavant, senyor diputat.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, president. I gràcies, per descomptat, a les representants, en fi, anava a dir estimades, dels sindicats, perquè ens coneixem de fa temps, i també..., així com al que en nom de la Federació Catalana de Municipis ens ha acompanyat.

A mi em sembla que hem pogut veure en aquest bloc de compareixences una determinada concreció del debat d'estabilitat i creixement, vist des de dues òptiques, en fi, prou diferenciades, en principi. Però, en canvi, curiosament, en fi, que, no sé si dir que convergeixen, malgrat ells, diguem-ne, en algun sentit, no?, i em sembla que això no deixa de tenir un sentit i un interès. Des del punt de vista de la redacció de la llei, ho dic.

A veure, aquí tots estem d'acord –o «tots hi estem d'acord» potser no, però la majoria sí– en el principi d'estabilitat pressupostària, el principi de no estirar més el braç que la màniga, les cites del conseller d'Economia anterior, l'Antoni Castells, etcètera. Ara, fins a quin punt...? I quan parlem, per exemple, del món local, després ho ha dit en una..., buscant els eufemismes corresponents, fins a quin punt una llei que ens ofereix com a perspectiva una limitació explícita de les inversions públiques és una llei acceptable sense més per bona que sigui la seva intenció, eh?, una de les quals sabem que el infern n'està empedrat. És dir, quin és el nivell d'inversions públiques que necessita Catalunya encara avui?

La crisi ens ha interromput un període que semblava, en fi, no només imprescindible, sinó sostingut, de recuperació de dèficits acumulats en aquest terreny, no? I ara resulta que acceptem, diguéssim, auto..., almenys assumir un risc d'autorestricció important també en aquest sentit. És clar, això em lliga amb la intervenció que fan les representants dels sindicats. Efectivament, a l'economia catalana en la banda de creixement, podem, des d'un punt de vista, reclamar polítiques fiscals d'ingrés i no només de despesa, com s'ha fet, eh?, raonablement. Jo entenc molt..., em sento, en fi, absolutament a prop de les preocupacions que expressen les dues representants, i també de les que expressava el representant dels ajuntaments. Però, en qualsevol cas, en fi, és obvi que, a veure, que l'economia catalana necessita tant una política d'ingressos i de fiscalitat estimulants, a més de qualsevol esforç de contenció, sinó que necessita millores amb aquest binomi que tots utilitzem massa fàcilment, competitivitat-productivitat. Hi

ha una part que els correspon als compareixents actuals i als anteriors, que els correspon sobretot, jo crec, molt directament entre el diàleg entre ambdós, eh?: un diàleg empresa-treballadors, eh? I aquesta és una pota imprescindible perquè la nostra economia tiri endavant i pugui parlar de creixement, a més de les polítiques públiques. Ara, en les polítiques públiques a mi em sembla que és obvi que és exigible, i com més responsabilitat i més eficàcia demostrin empresaris i treballadors en aquest diàleg més exigible serà, que les administracions públiques demostrin també la seva aportació en aquest nou creixement.

I la pregunta, doncs: creiem que realment aquesta llei i només aquesta llei, tal com està formulada, és la millor aportació en aquest sentit? I ja sé que no ho pretén i que no és el seu objectiu, el seu objectiu és l'altre, però a mi em sembla que és inevitable fer-se les preguntes que han sorgit al llarg de tota la tarda, la de l'oportunitat i la de la concreció. Jo estic convençut que avui hem enterrat el 0,14; avui el 0,14 ha quedat, en fi, si no tocat de mort..., en fi, prefereixo pensar per sensatesa i sentit comú que això és així, no? El contrari seria inclús acceptar una limitació gravíssima al nostre autogovern, perquè representa acceptar..., anticipar nosaltres una xifra, que vol dir cristal·litzar una tremenda aportació de les càrregues de l'Estat i de l'Administració catalana, en fi, em semblaria absolutament..., tant des del punt de vista de l'oportunitat com des del punt de vista de la concreció en si mateixa, en els dos terrenys. Ja entenc, doncs, que les preocupacions que expressen els sindicats i els ajuntaments tenen molt a veure amb aquest risc que assumim quan tirem endavant aquesta llei.

I l'última pregunta que jo faria és: no creuen, vostès, que estem, com dir-ho?, assumint un risc, una altra mena de risc, que és el d'exagerar? És molt típic, eh?, totes les societats ho fem i nosaltres potser inclús més. Ara toca posar en primer pla, efectivament, els objectius d'estabilitat pressupostària a Europa, tots els missatges, totes les exigències, el debat de si és crisi de deute o crisi financera, tant se val. En tot cas, hem d'assumir unes obligacions en aquest terreny. No podem hipermesurar, desmesurar el gest en aquesta direcció en perjudici...? És a dir, no estarem, dintre de poc temps, ho espero, massa poc temps, havent de rectificar l'excés que ara estem a punt de cometre? Havent de preguntar-nos nosaltres mateixos per què hem acceptat una disciplina que acaba sent només un dogal excessiu a la nostra capacitat, a la nostra possibilitat de creació de riquesa, a la nostra possibilitat de millora de productivitat, etcètera? A mi m'agradaria conèixer l'opinió dels sindicats i dels ajuntaments, que són protagonistes i víctimes principals d'una situació que no sigui la que el seu representant reclamava raonablement.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Partit Popular, del Grup Parlamentari del Partit Popular, i el diputat Coto té la paraula. Endavant, diputat.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, jo crec que la pitjor política social és l'atur, i quan ara hi ha 5 milions d'aturats i abans n'hi havia 2, fa quatre anys, doncs, és que quelcom s'ha fet malament.

Per això, tant que s'hi ha fet referència des dels representants dels sindicats als quals agraeixo que estiguin avui aquí, compareixent al Parlament, preguntar-los com valoren vostès aquests quatre anys la seva funció. Si creuen que han defensat bé els llocs de treball, si creuen que en haver passat de 2 a 5 milions d'aturats vostès hi tenen alguna responsabilitat o no.

I els ho pregunto avui, amb el tema del dèficit, perquè vostès han fet referència que aquesta llei parla d'ajustaments. Mirin, aquesta llei no parla d'ajustaments, aquesta llei parla que si hi ha unes despeses hi hagi un nivell d'ingressos que cobreixin aquestes despeses. O sigui, si les despeses augmenten, que augmentin els impostos, és una opció, i paguin aquestes despeses. O l'altra és que es redueixin les despeses mantenint els mateixos nivells d'ingressos. Per tant, crec que és equivocat quan es parla en els termes de «conservador», que «això va a favor dels ajustaments»... No, això no, això va a favor que si un té uns diners, doncs, no es gasti més que els diners de què disposa, com fa..., intenta fer qualsevol família a Catalunya i al conjunt del país, Espanya.

Després, vostès han fet referència al 0,14. Bé, i per què Maastricht va dir el 3 per cent? Per què no va dir el 3,1 per cent o el 2,9? O per què l'impost de l'IRPF ara és el 49 per cent a Catalunya, el nivell màxim, i no és el 49,5 o el 48? Doncs, jo crec que aquesta xifra, el 0,14, no és tan important la xifra com el fet que es dona el missatge que es complirà amb el que es diu.

Després vostès han parlat, els sindicats, que, clar, es prioritzen els mercats a les polítiques socials. Home, quan un ha rebut un préstec, aquest préstec se l'ha gastat, i se l'ha gastat en polítiques socials, o en infraestructures, o en el que consideri. Per tant, s'ha de tornar, perquè si no el tornem, probablement ningú mai més ens tornarà a prestar diners, uns diners que quan ens els presten ens els gastem en alguna cosa, no són uns diners que queden en sac trencat.

I després també s'ha fet menció al tema del 2020-2018. Es posa 2020-2018, perquè el bo de referència de la prima de risc, que són els interessos de deute que es paguen respecte als interessos del bo alemany, el bo de referència és a deu anys. Estem a l'any 2011, d'aquí a deu anys serà l'any 2021, per tant, donem seguretat que el venciment d'aquest bo, el bo de referència, amb el qual es financen les administracions públiques, d'aquí a deu anys, es pagarà. No és una xifra per fer bonic, sinó és per un motiu concret, i el fet que es posi el 2018 jo crec que el que fa és generar més confiança i més seguretat de cara a l'inversor conforme en un moment donat ha confiat en nosaltres, nosaltres li retornem la confiança que ens ha donat en forma de crèdit.

I ja per últim, respecte al representant de l'ACM, preguntar-li si consideraria positiu que aquesta llei s'ampliés..., igual que la Constitució espanyola parla de municipis i la llei orgànica futura parlarà del conjunt d'administracions públiques, si creu que aquesta llei a Catalunya també aniria bé que fes referència als municipis, a les comarques de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Només per als compareixents: que sàpiguen que els diputats formulen les preguntes o les opinions que creuen oportunes i vostès després naturalment, no cal ni dir-ho, són lliures o de matisar-les o de corregir-les o de no atendre-les. No cal, doncs, que es preocupin respecte a aquesta qüestió, que la presidència els empararà absolutament; no han de patir en absolut.

Ara és el torn d'Iniciativa de Catalunya Verds. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, gràcies, senyor president. Agrair la presència de la senyora Pelay, la senyora Llobet i el senyor De Yzaguirre. Dir-los, si em permeten una expansió amable, senyores Pelay i Llobet, estaria estona escoltant-les. Aquest diputat i el seu grup avui els ha donat la sensació que estaven travessant un desert i han vist un petit oasi amb les seves paraules, i que un se sent més còmode i sempre va bé, no?, que pugui escoltar coses que s'acosten als seus pensaments, i sobretot si provenen dels sindicats, si provenen dels representants dels treballadors i treballadores d'aquest país, que precisament són els que pateixen més l'agressió d'aquestes polítiques de dretes i ultra-liberals que es fan des d'Europa i que patirem des del Govern espanyol d'aquí a tres dies. O quatre, ara no sé quan prenen possessió.

Jo només els faré... És que jo no voldria..., com que ja ho he dit abans, amb tots els altres compareixents, jo no voldria espatllar la seva excel·lent intervenció. Només, una pregunta. Perquè en la mateixa llei, en la seva exposició de motius, es diu que aquesta Llei d'estabilitat pressupostària..., un dels elements és per poder mantenir l'estat del benestar. Jo els preguntaria: vostès creuen que aquesta Llei d'estabilitat pressupostària veritablement serviria per mantenir un encara minso estat del benestar que és al nostre país? O, ans al contrari, ens pot portar a una situació de pèrdua d'aquest estat del benestar, de privatització de serveis i que potser, des del meu punt de vista, pot afectar sempre els sectors més vulnerables de la societat?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció. És el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat De los Ríos, té vostè la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc agrair la compareixença tant dels representants..., la representant de la UGT, Comissions Obreres de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis en aquesta comissió.

Bàsicament m'agradaria adreçar-los un parell de preguntes en la línia, com hem dit abans, de poder perfilar les nostres esmenes a l'articulat que serà el procés parlamentari que després iniciarem.

En primer lloc, nosaltres estem treballant sobre la possibilitat d'incloure en aquesta llei una esmena, i, per tant, seria una disposició transitòria, en la qual es preveïés que en situacions de no-compliment d'aquesta estabilitat qualsevol modificació normativa que afectés una disminució d'ingressos o bé estigués suficientment justificada o bé s'hauria de compensar per una altra via, aquesta disminució d'ingressos. És a dir, en un cas com el que acabem de viure i que, de fet, s'hi ha fet referència en les dues intervencions de les representants sindicals, amb una disminució..., en aquest cas, una modificació legislativa que elimina uns ingressos cars de l'impost de successions, si això existís per complir l'estabilitat pressupostària, perquè moltes vegades quan parlem d'estabilitat pressupostària..., crec que és una de les grans, diguéssim, crítiques que li fem des del nostre grup parlamentari, quan parlem d'objectiu d'estabilitat només es pensa a retallar despesa, però en cap cas es pensa en ingressos. I clar, incrementar despesa pot suposar un major dèficit públic, però disminuir ingressos també. Disminuir ingressos significa un major dèficit públic i, per tant, un allunyament de l'objectiu d'estabilitat. I crec que aquesta segona part és la que quan parlem de l'estabilitat pressupostària, o se n'han fet debats, o s'ha aplicat –recordo, doncs, la famosa Llei del dèficit zero de l'època Aznar–, doncs, sempre s'atacava per la banda de la despesa, en cap cas s'atacava la banda dels ingressos. I nosaltres el que entenem..., un cop entrem en tramitació parlamentària, crec que el servei que podem fer amb aquesta idea és introduir també els ingressos en aquest assoliment d'un principi d'estabilitat. Per tant, aquesta seria la primera pregunta.

Segona pregunta. Aquesta llei estableix, doncs, que es fa un fons de reserva que tot ell ha d'anar destinat, doncs, a la disminució del deute i de l'endeutament. Nosaltres entenem que aquest fons de reserva... Abans, per exemple, els representants de..., crec recordar que eren de Pimec, deien que una part d'aquests fons de reserva es podrien destinar, doncs, a accelerar els pagaments a proveïdors, eh?, ho reclamaven. Què els semblaria que també una part d'aquest..., precisament per afavorir aquestes polítiques anticíclics, una part d'aquest fons de reserva, una part, anés cap a cobrir endeutament, però una part també a recuperar nivells, nivells de polítiques socials, quan s'ha travessat un moment de recessió econòmica important com la que estem passant en aquests moments. Per tant, aquestes dues preguntes anirien en aquesta línia.

I també..., aquestes serien les dues preguntes adreçades a les representants sindicals. En el cas de l'As-

sociació Catalana de Municipis, sí que m'agradaria, doncs, conèixer la seva opinió sobre el fet que es pugui presentar un projecte de llei de finances locals que reguli aquestes finances d'una manera ja, diguéssim, definitiva, per començar a trobar una solució definitiva a aquest endèmic problema, i evidentment amb uns objectius, però que no... Abans se li ha adreçat una pregunta, no?, de dir: vostès estarien a favor d'una estabilitat pressupostària, però entenem que si per un costat només anem cap a l'estabilitat, parlo dels ens locals, i no es resol el tema del finançament, farem, diguéssim, aquí un mal negoci, eh?, per entendre'ns, des del punt de vista de l'Administració local. Per tant, entenem, doncs, que hauria d'anar en tots dos. En tot cas, que ens pugui fer una sèrie de reflexions en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat De los Ríos per la seva intervenció. És el Subgrup de Ciutadans el que té la paraula. Endavant, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Agradecer la presencia en esta comisión a los representantes de los sindicatos Comisiones Obreras y UGT, así como al representante de la Asociación Catalana de Municipios.

En primer lugar, a las representantes de los sindicatos quería agradecerles, en primer lugar, el ejercicio de síntesis y de análisis sensato que demostraron ustedes y que se incorpora al dictamen sobre este Proyecto de ley de estabilidad presupuestaria. Yo creo que es un ejercicio de síntesis y de sensatez porque huye de maximalismos, entiende la necesidad de tener unas cuentas públicas equilibradas, pero no autolimita la capacidad de las administraciones públicas para ser motores de crecimiento de la justicia social.

Ustedes también hacen un análisis que desde Ciudadanos valoramos muy positivamente, y que compartimos, por la idoneidad en el momento de aprobación de este proyecto de ley, que no espera a la aprobación de la próxima ley orgánica, que se incorporará en el bloque de constitucionalidad, y, por lo tanto, dependerá de ella y podemos entrar en conflictos competenciales, así como de idoneidad de los límites. Una pequeña digresión: a mí lo que me gustaría es que después de esta comisión, no enterrado este proyecto de ley, pero sí postergado. A mí lo que me gustaría es que fuéramos capaces entre todos de postergarlo, ¿eh?, hacer las cosas una vez bien. Lo dudo, pero, bueno, cierro paréntesis.

Decirle también que estamos muy de acuerdo en su valoración negativa sobre la idoneidad de los límites y la autolimitación que este proyecto de ley incorpora. No esperar a la aprobación de la próxima ley orgánica puede significar que en el caso de estar por debajo de los topes marcados por esta ley orgánica de alguna manera exista el argumento para algunas fuerzas políticas cuando alcancen el Gobierno de la Generalitat

para limitar esa capacidad de inversión de nuestra comunidad autónoma, y eso nos preocupa.

Aprovecho para hacer la primera pregunta. ¿Ustedes por qué creen que se impone esta autolimitación, digamos, tan restrictiva? ¿Por qué creen que somos así? ¿Por qué creen ustedes que este Gobierno quiere ponernos un corsé demasiado prieto antes de...? ¿Por qué, por qué más que nadie? ¿Por qué más chulos que nadie?, ¿eh? ¿Por qué?, como diría Mourinho. Porque aquí estamos hablando todos de autonomía..., de la voluntad que tenemos como comunidad autónoma de tener una alta autonomía presupuestaria y financiera. Sí, claro, pero tienes esta autonomía para autolimitarnos es como un poco masoquista, ¿no?, ¿no les parece? Es masoquista. O sea, nos autolimitamos, o sea, entramos en una posible competencia o una situación de situación peor que otras comunidades autónomas. Si fuera al revés, si nos lo impusieran desde Madrid, estaríamos aquí como una moto, pero no, no, somos nosotros mismos. ¡Qué curioso!

Yo creo que detrás de esto hay ideología. Siempre lo hay, siempre lo hay. ¿Por qué? Y hago un breve análisis. Porque aunque sí que es cierto que estos parámetros de estabilidad de las finanzas públicas vienen derivados por las decisiones de la Unión Europea, que a su vez afectan sobre el conjunto del Estado..., es cierto que estamos unificando parámetros de estabilidad presupuestaria pero no estamos unificando ni armonizando la fiscalidad, con lo cual imagínese el hipotético caso de que se acaba aprobando esta ley, esta Ley de estabilidad presupuestaria, que es de déficit cero, como aquí..., no sé si ustedes estaban presentes, pero es de déficit cero, ¿eh? O sea, hemos acordado que realmente significa déficit cero, con este 0,14 solo para inversión productiva, ¿no? Y nos da por, desde nuestra autonomía financiera, bajar impuestos. ¿Verdad? ¿Qué pasará? Pues que tendremos un serio problema, muy serio, y parece que las cosas van por esa línea.

Entonces, como no tenemos..., desde Europa no nos armonizan la fiscalidad, y podemos entrar todos en la *race to the bottom*, esta tan..., que tanto les gusta al paleoliberalismo... Es que llamarle «neo» me parece demasiado sofisticado, es «paleo», ¿eh? Entonces, ¿qué pasará, qué pasará? Pues que nos podemos encontrar con un problema. Por lo tanto en ese sentido, y finalizo con ustedes, me parece muy correcto su análisis, muy correctas las medidas que incorporan, muy correctas, y desde luego tomamos desde Ciudadanos buena nota para intentar modificar en la medida que podamos este proyecto.

Y al representante de la Asociación Catalana de Municipios, hombre, a mí me sorprende mucho que usted esté tan preocupado por la financiación de las comunidades autónomas y no de los interlocales, porque esta es la gran deuda histórica que tiene este país, ¿eh? No solo tenemos que tener un nuevo modelo financiero, que lo tendremos, se llama 2013, está ahí, ¿eh? Está a tocar, está tan..., nada, un año y poco. Falta la financiación de los interlocales, que ahí es donde ustedes tienen que batallar y conseguir el cuerpo del león, ¿eh? Es un tema fundamental.

Después, otra cosa. Usted habla de que existe la posibilidad de centrifugar el déficit desde la Generalitat. No es una posibilidad, ya es un hecho, lo está haciendo. Quéjense, ustedes; que estén en la órbita, pero quéjense, porque su responsabilidad es defender los interlocales, quéjense. Este proyecto de ley no lo va a mitigar, ¿eh?, lo va a empeorar, si no existe lealtad institucional y si no existe una verdadera ley de financiación..., una «verdadera» no, una nueva ley de financiación de los interlocales que de suficiencia financiera también a los interlocales.

Y creo que *that's all*.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. És el torn de Convergència i Unió. Diputada Senserrich, té vostè la paraula.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, president. Primer de tot, benvingudes i benvingut avui ja a aquestes altes hores del vespre. (*Veus de fons.*) Del vespre –del vespre. Els que estem malalts ho patim ara, eh? (*L'oradora riu.*) Bé, perdonin, eh?

Vostès han comentat, en el cas dels sindicats, que hi havia una alta càrrega ideològica. Bé, jo crec que és un acte de responsabilitat. La situació és la que és, el país està com està i si..., no sé si ho han sentit o últimament ho diem molt els partits, és que actualment paguem 4 milions d'euros al dia d'interessos i d'aquí a quinze dies pagarem una xifra de 6 milions d'euros al dia. Per tant, la situació és preocupant per a la Generalitat i per al país i és per això que fem aquesta..., portem aquesta llei. I no la fem amb lectura única, que s'hauria pogut fer, sinó que l'estem debatent en compareixences com vostès, per les aportacions que ens puguin dur, o per les aportacions que ens puguin fer els diferents partits polítics del Parlament.

Com han dit..., han escoltat alguns dels ponents anteriors, jo no sé si han tingut ocasió d'escoltar el senyor López Casasnovas, i ell ha fet una reflexió que és per tenir-la present: el consum públic com es finança? O sigui, podem endeutar-nos, endeutar-nos, endeutar-nos, endeutar-nos fins que ja no podem més? No, perquè si no hi ha diners no n'hi ha. De les primeres mesures que es van fer quan algú va reconèixer que hi havia crisi és que hi hagués més despesa pública, i això no va funcionar. Ho han dit alguns ponents, i els fets ho han demostrat. Un exemple molt senzill: una família, com pugui ser jo mateixa o qualsevol de vostès, es pot endeutar tant, tant, tant sempre? No hi ha d'haver un límit? O sí? Jo crec que el lògic és que hi hagi un límit en les coses, perquè si no arriba un punt que és insostenible. No podem, a més a més, endeutar-nos molt i anar per la via dels ingressos escanyant també la gent, perquè al final acabem escanyant la gent.

I rectificar un fet que han dit, que és que s'havien deixat d'ingressar 700 milions d'euros amb l'impost de

successions aquest any. La xifra no és aquesta, lamentablement. Era l'any passat, quan el Govern del tripartit va aprovar aquesta..., va proposar aquesta llei, i eren 700 milions d'euros i aquest any és de 70 milions. (*Veus de fons.*) El 2008, perdoni. El meu cap està una mica espès a aquesta hora i per la malaltia.

Bàsicament, dir que a nosaltres no és que ens faci gràcia fer de vegades segons quines mesures, al Govern, però es que la situació és la que és, ja els ho recordo. I només preguntar-los..., vostès deien: «Limita la capacitat del Govern, aquesta llei?» O és que potser ja la tenim limitada, la capacitat, i per això estem on estem i tenim el que tenim?

I després, al senyor De Yzaguirre, preguntar-li que si creu que el fet de tenir aquesta llei, i que així els comptes de la Generalitat estiguin sanejats, ajudarà que no hi hagi la situació que hi ha actualment, doncs, que hi ha molts municipis que pel deute que hi ha històric no estan cobrant i estem en una situació que no és gens agradable, com comprenem, des del món local.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Torna a ser el torn dels nostres compareixents. Prendran la paraula, ho farem per ordre invers. Senyor De Yzaguirre, té vostè la paraula. Recordin que és per un període de cinc minuts. La presidència serà flexible, com sempre, però si s'hi ajusten crec que les diputades i els diputats i vostès mateixos ho agrairan.

Rafael de Yzaguirre

Molt bé, doncs, moltes gràcies, senyor president. Desconec una part de la mecànica parlamentària i, en tot cas, demano disculpes per si incorro en alguna errada.

Faré, en tot cas, unes reflexions a l'entorn dels comentaris que s'han fet. A veure, jo crec que el problema principal no és únicament aquesta llei, sinó que és un tema que hi ha un desequilibri funcional. Els governs autonòmics gestionen el 32 per cent de despesa pública, però només disposen d'un 20 per cent d'ingressos. El Govern central gestiona el 55 per cent de la despesa i disposa d'un 72 per cent d'ingressos. I els governs locals, que representen el 12 per cent de la despesa global, doncs, resulta que són els que han fet un 35 o un 40 per cent d'inversions, eh? Ja hi ha d'entrada un de desequilibri funcional, hi ha una incoherència al nostre parer, doncs, d'entrada, no?

A nivell d'inversions, nosaltres creiem que, bé, evidentment en una època de crisi s'haurà de racionalitzar i cal pensar que disminuiran, o, en tot cas, el que cal és clarificar i prioritzar quines d'aquelles són estrictament necessàries. S'ha comentat el tema del keynesianisme. L'obra a què he fet abans de referència diu: «Una certa» –ho deia el professor Castells–, «una certa visió pretesament keynesiana consistent en la utilització discrecional del dèficit pressupostari avui està passada de moda, sabem que és perjudicial i va

ser abusivament utilitzada i va conduït a un dèficit públic estructural.» Fa una reflexió en general sobre el tema de l'estabilitat pressupostària, en un altre context però on explica les diferents visions que s'han hagut de plantejar davant d'una situació de descompensació de les finances públiques.

Fent una reflexió a l'entorn del que ha dit el senyor representant del Partit Popular, senyor Coto, diu: «Amb relació a la política social ho faria al revés, la millor política social és crear ocupació, el tema hi ajudarà o no hi ajudarà.» Jo crec que necessitem temps per comprovar-ho, no? En tot cas entenc que és la voluntat amb la qual s'intenta, doncs, realitzar, no? En tot cas, expressar que des d'un punt de vista municipalista creiem que són les entitats, les administracions locals, les que millor gestionen els seus recursos, perquè tenen el mínim volum i els que, d'acord amb els informes, doncs, que s'han fet per diferents instituts d'economia, a nivell d'inversions proporcionalment els que més ho rendibilitzen, no?

En lloc del tema de si és necessari que aquí entri l'objectiu d'estabilitat pressupostària, clarament no. Jo crec que coincidim una mica amb una visió que s'ha formulat més tard pel senyor De los Ríos, d'Esquerra Republicana, jo crec que abans d'entrar en els temes d'estabilitat pressupostària el que ens cal és un millor finançament local. Nosaltres tenim un problema estructural de base que és que el finançament local que tenim, al marge de la conjuntura que ja ajuda a perjudicar-ho, eh?, vull dir, no és..., no està equilibrat, en fi, i aquí tenim uns altres reptes que cal assumir. Aprofito la instància parlamentària per comentar-ho, no? Vull dir, una de les qüestions..., moltes vegades s'aproven lleis en aquesta cambra i es traspasa l'obligació als ajuntaments i no es financen, aquestes obligacions.

Per tant, una mica, a veure, jo crec que cal reivindicar almenys des del món local que si tenim competències, doncs, d'alguna..., si se'ns assignen competències, se'ns doti dels recursos necessaris. I en aquest sentit coincideixo que un nou model de finançament local..., des de l'Associació Catalana de Municipis creiem que un finançament millor de les finances de la Generalitat de retruc ens ha d'implicar un millor finançament local a Catalunya, però, a més a més, necessitem un finançament també en altres instàncies que ens ajudi sobretot a tenir clarament estructurat el tema d'ingressos i despeses.

En tot cas, sembla que en aquesta cambra es presentarà una llei de governs locals en la qual han de figurar les competències també, i on també posteriorment hi haurà una llei de finances de Catalunya als ens locals, crec que també serà un moment per parlar-ne. Si no hem parlat abans de finançament era perquè la llei diu el que diu, l'article 2 assenyala a qui correspon exactament l'objecte de la llei, i en aquest sentit, doncs, hem fet aquesta observació, no? I, a veure, si ens ho permeten i ja tenim el finançament que tenen altres municipis d'altres llocs de l'Estat, no? Parlem del finançament que tenen els municipis navarresos i bascos, no?, per exemple. Però, bé, aquest seria entrar en un altre debat que no toca o creiem que no

pertoca avui, no?, no acabariem mai o... En fi, en tot cas, donaria molt de joc i per comentar-ho, no?

Parlant amb relació a la necessitat de la llei, si ajudaria. Jo crec que amb aquesta voluntat es legisla. En tot cas, el que haurem de fer serà el balanç de veure-ho conforme s'està aplicant. Des de l'Associació Catalana de Municipis el que hem expressat és que, en tot cas, si s'han de reduir altres partides que no siguin les que afecten el món local quan es redacti, diguéssim, la confecció dels pressupostos, no? Llavors, en aquest sentit, doncs, desitgem que aquesta cambra lògicament, doncs, procuri tractar de compensar el que és la situació actual de descompensació de les finances de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor De Yzaguirre, per la seva intervenció. Ara és el torn de la senyora Llobet, prendrà la paraula en nom de Comissions Obreres. Senyora Llobet, té vostè la paraula.

Dolors Llobet i Maria

Bé, llàstima que no tenim..., ni és l'hora, ni tenim temps suficient per poder compartir potser quina anàlisi fem de com ha sigut l'evolució de la crisi econòmica, perquè potser podríem, doncs, almenys contrastar algunes de les qüestions.

Evidentment, crec que no seria útil entrar en ni que fan els sindicats ni que fan els polítics, perquè crec que trauríem poc profit de la discussió i aquí interessa més potser matisar o contestar alguna de les coses. Però el que sí que és evident és que l'atur és el primer problema d'aquest país en aquests moments -5 milions i malauradament crec que augmentaran molt més a nivell de l'Estat-, i que si no hi ha creixement econòmic, aquesta xifra de l'atur anirà augmentat. Per tant, nosaltres tenim una opinió, evidentment és contrastable, però és una opinió, ens sembla, des d'allò que representem, que són els interessos dels treballadors i les treballadores.

I la nostra opinió és que, si continuem amb aquestes polítiques d'ajust, de retallada, de no-creixement econòmic, que no se solucionen el principal problema d'aquest país, que és el forat immobiliari que tenen les entitats financeres, i, per tant, no aflori el crèdit i que de totes aquestes intervencions que s'han de fer de molt diner públic a les entitats financeres no hi hagi un traspass d'aquest diner per aconseguir que l'economia productiva tingui suficient diner per començar a rodar, i el que fem són polítiques d'ajust, de retallades, de retallar el sector públic i els salaris del sector públic i, per tant, 200.000 persones i les seves famílies que els estem donant un missatge de no-consum i de paràlisi total, amb això estem posant en risc, i és una opinió des del nostre punt de vista, estem posant en risc la situació econòmica del nostre país i estem allunyant cada cop més la sortida de la crisi.

Nosaltres pensem que amb aquesta llei el que fem és encara aprofundir més en aquest camí i nosaltres pensem que aquest camí és equivocacat. Creiem que les solucions no són tècniques, les solucions tenen darrere, doncs, un component ideològic d'un sentit o d'un altre. Un pot defensar unes determinades concepcions ideològiques i un altre una altra, però les coses no són tècniques ni són asèptiques, les qüestions a darrere tenen ideologia. I, per tant, nosaltres no ens sentim, doncs, identificats amb la ideologia que hi ha darrere d'aquestes polítiques i, per tant, entenem que dur endavant aquestes polítiques no és una qüestió de responsabilitat, sinó que és una qüestió de directrius polítiques profundes, i, per tant, en aquest sentit és amb el que no estem d'acord.

I nosaltres pensem..., i hi han molts teòrics, premis Nobel, que també parlen de les polítiques d'austeritat i de les alternatives de les polítiques d'austeritat, que són les d'estímul i les de reequilibri dels esforços de la crisi i d'estimular el creixement de l'economia. No ens hem inventat aquesta qüestió ni se'ns ha acudit en aquests moments. Pensem que al continuar amb aquesta línia política el que estem posant en risc és l'estat del benestar, perquè evidentment si baixa el consum en aquests nivells, si no es poden fer polítiques d'endeutament en els moments que hi ha crisi... Perquè jo penso que no podem fer l'argument que això és com una família, que entren diners i tant entra tant gastem. Això no és una família, és un estat. Hi ha capacitat d'apujar impostos, hi ha altres capacitats d'endeutament i d'actuació que no té una família, que té un sou i tant gastes, i si està en atur i se li acaba la prestació, doncs, ho té molt més magre.

Per tant, necessitem aquesta capacitat de l'Estat per fer endeutament en el moment que toca, perquè ara l'Estat està endeutat. Però està endeutat perquè ha hagut d'assumir molts dels recursos i molt del forat del deute privat, perquè en els moments abans de la crisi econòmica l'Estat no estava endeutat, el deute era privat, no era públic i, per tant, ara estem en aquesta situació, és una situació conjuntural, no és estructural. El que intentem fer amb aquesta llei és convertir una qüestió que podria ser conjuntural en estructural, i, per tant, aquí hipotecar nosaltres entenem, doncs, el futur de l'estat del benestar d'aquest país.

El president

Moltes gràcies, senyora Llobet, per la seva intervenció. Ara és el torn de la senyora Laura Pelay, tancarà ella la sessió i ho farà en nom de la Unió General de Treballadors. Endavant, senyora Pelay.

Laura Pelay i Bargalló

Gràcies, president. Jo faré tres o quatre reflexions, entenc que bastant caòtiques, doncs, perquè és veritat que donaria per molt el tema i podríem estar discutint aquí fins a altes hores de la nit. Mirin, aquesta bàsicament és una crisi, en el fons, té molts rostres, però de consum. I allà on vostès veuen inversió pública nosaltres hi veiem oportunitats i llocs de treball. Som els primers interessats a reactivar l'economia,

som els principals interessats que hi hagi inversió pública i som els principals interessats que es creï riquesa, ocupació, i evidentment oblidar-nos d'aquesta crisi econòmica que resulta que ens té hipotecats des de fa un parell d'anys.

Miri, senyor Coto, i permetin-me que directament l'interpelli, això no és un judici al sindicats. Jo entenc que vostè amb la seva pregunta ha sigut el que volia, si més no, interpellar-nos. Dir que tenim 5 milions d'aturats em sembla..., miri, nosaltres és que tenim el rostre d'aquests aturats. Qui els patim, no «qui els patim», qui hi som i qui estem al costat d'aquests aturats som nosaltres, els sindicats. I em sembla, si més no, tendenció parlar alegrement d'aquests 5 milions de persones que en aquest moment tenen rostre i s'ho estan passant molt malament. A més a més, dir que la primera política social d'aquest país és el tema dels aturats, sincerament..., en aquests moments si no tinguéssim aquests 5 milions d'aturats, doncs, aquests 5 milions d'aturats, molts d'ells, estan consumint prestacions, prestacions d'atur, etcètera, i ens aniria la mar de bé. I, a més a més, a mi em sembla que bona part del forat d'aquest país, com us deia la Dolors, és perquè ens hem hagut de dedicar a rescatar bancs. No ens culpabilitzin, si us plau, als treballadors i treballadores d'aquest país d'aquesta crisi perquè ni l'hem causat ni res.

I, a més a més, una altra cosa. Moltes vegades es tendeix a dir que els sindicats no ens assabentem de les coses. Mmm... Si hi ha aquests 5 milions d'aturats..., han vingut després d'una reforma laboral que se'ns va imposar, i d'una reforma laboral que havia de ser la panacea i que havia de generar ocupació, ocupació estable, i que havia de generar un altre mercat de treball.

Continuo. S'han dit moltes coses, s'ha dit que no havíem d'escanyar la gent, etcètera. Nosaltres quan ens referim sempre a una altra fiscalitat, parlem d'una fiscalitat progressiva. Mireu quina és la composició de les rendes de treball *versus* les rendes de capital, com es componen els nostres impostos. Realment a qui s'escanya és als treballadors i treballadores d'aquest país.

Se'ns interpel·lava també sobre l'estat del benestar. Miri, l'estat del benestar en aquests moments

ens cau a trossos, i ens cau a trossos per una senzilla qüestió. Som nosaltres qui estem pagant els plats trencats d'aquesta crisi; som nosaltres qui en aquests moments, doncs, ara ja no perquè deuen haver plegat, però tenim la gent a plaça Sant Jaume que es manifestava contra les retallades dels treballadors i les treballadores públiques, perquè a ningú se li escapa i se'ns ha dit que s'havia fet un exercici de responsabilitat, que aquesta llei era un exercici de responsabilitat...

Mirin, els sindicats fa molts anys que exercim la responsabilitat en aquest país, hem tingut moderació salarial, ens hem empassat moltíssimes coses, però, si us plau, no ens demanin més responsabilitat, perquè no és el mateix retallar el 5 per cent a la majoria d'empleats públics d'aquest país, que cobren per sota dels mil euros, que treure el 5 per cent als 1.600 treballadors i treballadores de la funció pública d'aquest país que estan per sota dels cinc mil euros. I els demano, si us plau, que no se'ns demani i que no se'ns digui que aquesta llei és un exercici de responsabilitat.

El president

Moltes gràcies, senyora Pelay, per la seva intervenció. Això és tot, eh? (*Pausa.*) Gràcies als nostres companys per les seves paraules, han estat molt amables i molt instructives.

Gràcies a les senyores i als senyors diputats per la seva feina. No tindrem l'oportunitat de tenir una nova reunió d'Economia abans d'aquestes festes, i en nom de... (*Veus de fons.*) De moment, de la comissió. No ens doni vostè males notícies, senyor lletrat, crec que no tindrem una altra oportunitat de comissió. Ens veurem per la presentació del pressupost, perquè vindrà el Govern, i allà ens veurem cinc minuts o deu, però no a la comissió. I, per tant, en nom de la Mesa i crec que de tots plegats, que tinguin vostès unes bones festes.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i onze minuts.